

ПРОДУКЦІЯ

ВИДАВНИЦТВО "ДОРОГА ПРАВДИ" Ч. 2

ПРОМІННЯ

ЗБІРКА ХРИСТИЯНСЬКИХ ПОЕЗІЙ

Зібрав

Володимир Остапчук

ЧАСТИНА ПЕРША

Накладом
Християнського Видавництва "Дорога Правди"

Торонто — 1954 — Вінніпег

ПЕРЕДМОВА

Між нашим Євангельсько-Баптистським Братством здавна запровадився гарний звичай, що молодь має свої окремі Богослуження, т. зв. літературні зібрання. На цих Богослуженнях молодь виконує різні музичні й співочі точки, читає християнські оповідання, а найбільше декламує євангельські поезії. Особливо цей звичай широко практикувався в Рідному Краю, а потім він перейшов з нами і на чужину.

Матеріали для своїх зібрань молодь брала з різних християнських часописів, окремих книжок і з переписуваних від руки зшитків, які кружляли між молоддю. І відчувалася велика потреба окремої збірки євангельських поезій, з якого наша молодь могла б черпати потрібний літературний матеріял. І ось, щоб задоволити хоч частинно цю потребу, довголітій працівник серед молоді, брат Володимир Остапчук зібраав поезії різних авторів, які оце й виходять окремою збіркою "ПРОМІНЬЯ".

Ми глибоко віримо, що наша євангельсько-баптистська молодь з радістю зустріне цю першу частину християнських поезій, прийме її цим самим дасть можливість видати дальші частини євангельських віршів.

Нехай і ця нова збірка буде цінним вкладом до скарбниці нашої української євангельської літератури, нехай вона буде на користь нашому братству, а Богові на славу!

Християнське Видавництво

"Дорога Правди"

Торонто, липень 1954 р.

Обортка Мирона Левицького

За редакцією Михайла Подворняка

Printed by
The Christian Press, Ltd., Winnipeg, Canada

ДО МОЛОДІ

НЕ ЗАБУДЬ ЮНИХ ДНІВ

Не забудь, не забудь
Юних днів, днів весни;
Жизні путь, темну путь
Проясняють вони.

Золотих снів, тихих втіх,
Щиріх сліз і любви,
Чистих поривів всіх
Не встидайсь, не губи!

Чи минутъ... далі труд
В самоті і глуші;
Мозолі наростуть
На руках і душі.

Лиш хто любить — терпить,
В кому надія ще лік,
Кого бій ще манить,
Людське горе смутить,

А добро веселить:
Той цілий чоловік.

Іван Франко

ДО ХРИСТИЯНСЬКОЇ МОЛОДІ

О, молоде, ти маєш вічний неба дар!
Господь тебе любов'ю наділив,
І хай вона горить, ти не гаси той жар,
Щоб він серця холодній нагрів.

Поглянь навколо, як багато в світі сліз,
І про щастя людям сняться тільки сни,
Недоля ж гне усіх, як тонкий верболіз
Гне вітер понад ставом восени.

І як багато є окрадених сердець,
І як сироти оплакують життя,
І як не знають, що у небі добрий є Отець,
Надломані й не мають оперта.

Тому, ти, молоде, іди й часу не гай!
Холодній серця любов'ю грій,
І бідним у житті ти радо помагай,
Нешчасним ясний покажи обрій.

Мечі сталальні огнем любови розплавляй
І кожне серце вірою надхни,
Що близько день, і злому приайде край,
Поміж людьми не буде більш війни.

В братерстві люди привітають добробут,
Старі всі злідні підуть в забуття,
Бо люди стануть на спасенну Божу путь
Скоріше йди, працюй, часу не гай.

І пам'ятай, що маєш вічний дар!
Господь тебе любов'ю наділив,
І хай вона горить, ти не гаси той жар,
Щоб він серця холодній нагрів.

I. Тарасюк

— 8 —

ДО МОЛОДІ

О, молоде, — любов'ю ти світи!
Мечі сталеві огнем любови розплав,
І до звершенної іди мети, —
Христос твій славний, вічний ідеал.

О, молоде! Навколо горе, кров,
На стомлених очах слюза блищить;
Неси ти втіху їм, неси любов,
Щоб всім тягар недолі облегчить.

Ти кожне серце вірою надхни,
Що скоро зло загине, пропаде;
Ніхто не буде вчитися війни,
Братерство, воля й добробут приайде.

О, молоде, ти світло скрізь неси,
І під прапор правди всіх ти закликай.
Хіба ж нещасним руку не даси?...
Іди, працюй і часу ти не гай!

ДО МОЛОДІ ПРО МОЛОДЬ

Брати й сестри молоденькі,
Звертаюсь я до вас
І хочу вам я оповісти
Про молодь у наш час.

Усі люди молодь люблять,
Нею дорожать,
Щиро цінять, поважають,
Підносять, хвалять.

Цілий світ на молодь нині
Надію кладе,
І від неї він ясного
Майбутнього жде.

— 9 —

Моя молоде кохана!
В тобі кров горить,
Твої руки повні сили
Ta бажання жити.

Вам зима весною пахне,
Ви всі повні мрій;
В ваших грудях повно щастя
Із рожевих надій.

Тож послухайте ви ради:
Молодости цвіт
Не віддайте ви гріхові,
Не ідіть у світ.

Подивіться: якщо молодь
Служить сатані,
То не знають щастя-долі
У тій стороні.

Без Христа нема відради
В тих селах, містах,
Де вся молодь беззаконно
Нидіє в гріхах.

Там, — як приайде день спокою,
Неділя свята,
Ворог всім дає роботу:
Зневажать Христа.

Тоді всяк, хто тільки може,
Служить сатані:
Хто у п'янстві, хто у бійці,
А хто в тютюні.

Служить молодь чорній силі
І в нашім селі:
Віддає і час і розум
На учинки злі.

— 10 —

Ах; ви приятелі любі!
Аж серце болить,
Що не хочете ви нині
Христові служить.

Прошу вас! Зробіть гріхові
Ви нарешті край,
Всі разом ідіть до Спаса,
І Він вам даста рай.

Дасть вам волю, щастя й долю
І святий спокій
І візьме вас за Собою
Від землі в вирій.

Буде приятелем вірним
І незмінним вам...
І приайде кінець недолі,
Смутку та журбам.

I. T.

ЮНАЦЬКА ВЕСНА

Як зацвіте юнацька весна, —
Перед героєм стелиться дорога
Манить мета, манить досягнень змога:
Дійти, чи впасти! Тут лише ціль одна.

Але важка змаганням далина...
О, молоде, у твому ж зорі перемога,
Безсмертям лона свого ти міцна.

І ось в твоїх руках мета героя.
Ти ще живеш, ти повна сил,
О, юносте моя, у тебе перемога!

Та час минає... Гаснуть чари-зорі...
Праматір'ю в космічний океан,
Ти ллєш вже мого роду вічне море.

— 11 —

Безсмертям вкриє вічна заграва
Звитяжности з віків довіку слава!
Блаженна путь, це велитенська ціль...

Бажати — досягти!... Усього, всього,
І ось, у безконечний простір миль...
Манить мета, манить досягнень змога.

Вперед! Поза далекий виднокруг.
Тепер ти сам собі опора, муж.
Лишень вперед, — Господь твій друг!

Благословить Господь побідницею віків,
Благословить Він вірних юнаків,
Благословить всі чини, жертви, віру!

Ця путь далека, але вічна і свята,
Вона веде нас в вічні небеса.
Вперед! Як зацвіте юнацька весна!

ПАМ'ЯТАЙ

Юначе! В дні повні здоров'я
Про свого Творця пам'ятай;
І, поки ще маєш ти силу,
До Господа очі звертай.

Бо молодість швидко пролине
І часи надійдуть вже сумні,
Як осінь, як та непогода...
Важкі прийдуть старости дні.

Тоді твоє сонце погасне,
Той розум, що Бог тобі дав,
А місяць і зорі блиск стратять,
Думки, що колись ти їх мав.

Ті мрії, що в горю втішали,
І душу, і серце вони;
В недолі тебе підіймали,
В днях тихих твоєї весни.

Тоді чорні хмари насунуть,
Тай краплі дощу не дадуть;
І смуток, і горе, і муки
Тобі вже без сліз перейдуть.

Сторожа тримтімиме — руки,
Котрими колись працював,
Котрими ти хліб свій щоденний
І потрібне усе здобував.

Погнуться міцні твої ноги,
Відмовлять тебе вже нести,
І вже не підеш туди, друже,
Куди забажаєш іти.

Тоді перестануть молоти,
Як жорна всі зуби твої;
Та їх небагато вже буде,
І житимеш в сумі, в біді.

Стемніють твої ясні очі,
Що дивляться нині на світ,
Зачиняться двері-повіки,
І зблідне життя твого цвіт.

Дочки співу, — вуха чутливі
Відмовлять служити тобі,
Пісень ти вже більш не почуєш,
Вони не потішать в журбі.

І ось зацвіте деревина,
І білою буде сама,
І сивою стане людина,
Бо прийде вже справжня зима.

Ковалик тяжкий тоді стане,
То черево, друже, і так, —
Варити воно перестане
І згубиш до їжі ти смак.

Очіпок тонкий розірветься,
Де мозок ховається твій,
І висохне жовч, розіб'ється
Життя твого горщик земний.

І поки це все не настало,
І поки не змовкли вуста,
Творця пам'ятай твого, друже,
І серцем прийми ти Христа.

Хоч ти молоденький сьогодні,
Та молодість швидко біжить,
Життя, як та буря, пролине,
І старість прийде в одну мить.

Тому, не чекай ні години,
До старости ти не чекай,
Сьогодні, цієї хвилини
Ти Спаса до серця приймай!...

I. T.

ПІСНЯ ПРО МОЛОДІСТЬ

Я пісню співаю про молодість славну,
Що повна завзяття, святої борні,
Що в кожну хвилину, тяжку чи приємну
Все мріє про славній вольності дні.

Що слова "неволя" не може терпіти;
Це слово для неї чужеє завжди,
Що прагне народові волю здобути,
Для цього віддати свої всі труди.

Що жити і вмерти за правду бажає,
Що темряву гонить, клич світла несе.
Край рідний й народ свій найбільше кохає
І воля народу їй понад усе.

Я пісню співаю про молодість тую,
Що сміло й відважно вперед все іде;
За віру, за волю, за правду святую,
Життя молодеє завжди віддає.

O. Гарбузюк

ВЕСНА МОЛОДІ

О, молодь, прокинься, Старається людям
Поглянь на весну, Усім розказати
Як знов все збудилось Про доброго Спаса,
Від довгого сну. Його благодать.

Вже щезли морози, Старається завжди
Не стало зими; Добро всім робить,
Всі раді й веселі Нещасних, недужих
З приходом весни. В біді навістить.

Навколо зелено, Травичка росте,
Троянда в садочку Так гарно цвіте.

І молодь буває,
Як рання весна,
І завжди весела
Й щаслива вона.

І радість велика
У серці стає,
Коли наша молодь
Для Бога живе.

Коли на зібрання
Вона все спішить,
Щоб більше навчитись
Христові служить.

В житті твоїм буде
Лиш правда свята,
Й життям ти прославиш
Ісуса Христа.

A. Мельник

ЩАСТЯ

Мов весни буяння при дзвінкій долині,
Про Тебе, Христе, здавна кожен мріє на землі.
Ночами в снах Ти увижаєшся людині,
Щоб ранком зібачити Тебе, мов дальні кораблі.

І щоб ізнов вернувся Ти, як щастя:
Розвіявиши у мить і сум гіркий...
Здається іноді — нема для Тебе місця,
А все ж таки Ти є, мов іскорка надії.

Та лиш сміливцям шлях до Тебе не затерто,
Відважних душі сповнені Тобою вщерь,
Бо тільки з ними, з ними дружини Ти до смерти,
Як різні істини — народження і смерть.

Назустріч їм Ти йдеш і кажеш: "Я із вами",
Немов найвища нагорода на землі...
І наче казка, кволим снішся Ти ночами,
Щоб ранком знов прийти, мов дальні кораблі.

П. Карпенко-Криниця

ДУША МОЯ СЬОГОДНІ РОЗЦВІТАЄ

Душа моя сьогодні розцвітає
Щасливо-вічним цвітом неземним,
Любов бо Божа в серце завітала
І я відчув частину неба в ній.

Настав кінець блуканням безпросвітним!
І я знайшов ту ясну ціль життя;
Майбутні дні всміхаються привітно, —
Я йду вперед до крашого буття.

В дорозі тій співаю пісню Богу
І чоло схиляю тільки перед Ним,
Надіюся на Нього, й без тривоги
Я вірю, перейду цей світ сумний.

І з цвітом тим у вічність завітаю,
І з ним схилюсь в пречистих ніг Христа.
Душа моя сьогодні розцвітає
Й жевріє в небі соняшна мета.

I. Тарасюк

МЕНІ ЖАЛЬ...

Мені так жаль тих квіточок,
Що відцвіли.
Недавно ще такі рясні
Вони були.
Тепер зів'яв іх гарний цвіт,
На землю впав;
Ніхто ним не цікавився
Й не позбирав.
І квіточки схилилися,
Сумні стоять;
Зажурено, тихесенько,
Щось шепотять.
Коли погляну на квітки,
Сумую я,
Бо так минула і пройшла
Весна моя.
Літа найкращі відцвіли,
Веселі дні
Ніколи вже не вернуться...
Ой, жаль мені!

M. Подворняк

ЛІТА МОЛОДІ

Літа молодії, хвилини чудові,
О, скільки для мене ви щастя дали!
Ви пахли для мене, мов квіти рожеві,
Ви смуток гонили, весело цвіли.

Згадаю порою борню через міру,
Здавалось не в силах її пережить,
Здавалось, що ворог знівічить і віру,
І святі ідеали мої побідить.

Здавалось, що слабнуть юнації крила,
І марш похоронний здалека бренів;
Літа молодії приємні та милі,
Здавалось порвутися від муки катів.

“Літа молодії! Ви сильні й здорові,”
Я так промовляю до себе втиші, —
“Боротись за волю ви завжди готові
Даю вас за неї у бій від душі”.

І враз щось нового у серці я чую,
І сила могуча росте у душі,
Я знову готовий ставати до бою,
Боротись не страшно вже знову мені.

Літа молодії, із вами я зможу
Збороти неправду, і темряву, зло,
Побіду усюди і завжди одержу,
Щоб тільки життя молодее цвіло.

Літа молодії — хвилини священні;
І радість, і смуток все в пісні сплива.
Хто вами живе ще, всі тії блаженні,
Бо молодість, — щастя, і радість ї весна.

О. Гарбузюк

ЕМІГРАЦІЙНА ВЕСНА

Там десь весна шовкові сіє чари,
Зеленим шумом моляться лани,
А наші думи, мов осінні хмари
На пустелях чужої далини.

— 18 —

В небес глибині безмежносірій
Десь журавлі видзвонюють привіт,
Та тільки нас чужий далекий вирій
Не поверта до батьківських воріт.

Там десь весна: цвітуть черешні білі,
Зозуля будить квіти запашні,
І обіймає стіни опустілі
Зелений хміль у хаті самітній.

І хочеться устати мужньо, певно
Усе здолати; смерть і біль і жах,
Щоб хоч одну таку розкішну весну
Прожити там — на рідних берегах.

Р. Завадович

ЖУРАВЛІ

Чи ти коли придивлявся,
Друже дорогий,
Як летять осіннім ранком
Журавлі в вирій?

Відлітаючи, співають
Зажурено: “кру!”
І ховаються в тумані
За сіру гору.

Чи ти думаєш про це,
Друже дорогий,
Шо й дні наші відлітають
В далекий вирій?

Відлітають дуже скоро,
Линуть в забуття,
Рік за роком проминає
Наше все життя.

— 19 —

Десь ховається в тумані,
В далекій імлі...
Відлетимо, друже, скоро,
Так, як журавлі.

М. Подворняк

ВЕСНА

З піснями мажору весна завітала
Й збудила раптово усе до життя,
У квіти бавристії землю всю вбрала,
І радісне всьому дала почуття.

Чаруюча пісня весни залунала,
І пісню звучну цю почула земля;
Зо сну пробудилася, кайдани порвала,
Не має над нею вже влади зима.

У килим зелений вся вбралась природа,
І пісня пташини в діброві бренить;
Усюди, де глянеш, — життя і свобода,
За котрою серце так ніє й болить...

Тож доки ще пісня весни скрізь лунає,
Кохай ти, мій друже, весну юних днів,
Хай пісню свободи серденько співає,
Та гучно бренить хай весняний твій спів.

Хай пісня лунає на славу лих Тому,
Хто дав цю чарівну весну ранніх днів;
Розквіт життя свого віддай ти лих Йому,
Для Нього одного щоб спів твій бренів.

І вір, що вже скоро для нас залунає
Та вічна пісня свободи й весни...
Ми віримо в вічність, там воля вітає, —
В майбутньому весну ту стрінемо ми!

О. Гарбузюк

МИ ЖИВЕМО ОДИН РАЗ

Ми живем в цьому світі один тільки раз,
А прожитий нам час не вернути,
Хоча й цінний він є й дорогий для всіх нас,
Але ж ми його мусим забути.

Ми не вернемо навіть вчорашнього дня,
Щоб сьогодні ним можна пожити,—
Про минулий ввесь час є можливість щодня
Всім доволі поплакати й тужити.

Друже мій, в цьому світі живем тільки раз
І одну лише молодість маєм.
І від золота, перел цінніший той час,
Та змарнуєм, коли занедбаєм.

Найдорожчій перли, — всі юнні літа,
Свої здібності, волю й бажання
Віддамо ми усе для Ісуса Христа
І вічна радість замінить зідхання.

Все у світі пролине, мов ранній туман
І ми за гробом лише зрозумієм,
Всю помилку життя і його ввесь обман,
І що дійсно ми жити не вміли.

I. Тарасюк

УТЕЧА

Вже темний гай сковався в сивій далі,
Давно не видно рідного села,
Де я зростав, не знаючи печалі,
І де рожева юність пропливла.

Була весна... Десь жайворонок в небі
Свою безжурну пісню щебетав...
Над ставом плигнув білій, як сніг, лебедь,
З-за ліса тихий вітер повівав.

Будилися зо сну лани і гори,
Скрізь парувала зорана земля;
В глибокім небі, яснім і прозорім
Табун шпаків і галок закружляв.

В огні палали рідні мої села,
Димами вкрилась синя далечінь;
Лизали небо огнені помела,
Кривавилась у муках вся Волинь.

За лісом десь гриміла канонада,
А я ішов... Ставав і далі йшов.
І серце ніби чуло якусь зраду
Від котрої холода в жилах кров.

Сховалася Волинь у синій далі,
Улюблене сховалося село,
Де я зростав, не знаючи печалі,
І де життя юначе відцвіло.

M. Подворняк

ЗАКЛИК ДО ПРАЦІ

БОРИСЯ!

Борися зо злом в цьому світі,
Борися з неправдою ти;
Борись, — сила дається напевно,
Здобудеш її в боротьбі.

Борись, доки б'ється серденько
І кров ще гаряча твоя;
Борись серед темної ночі,
Борись серед білого дня.

Борись, коли сонечко сяє
І надії проміння блищить,
Борись, коли хмари насунуть
І душа твоя ние й болить.

Борись, як весна запанує
І будить в природі життя,
Борись, коли люті морози
Скують все живе в небуття.

Мій друже, не падай ти духом,
За правду постійно борись;
А втомишся ти серед бою,
Тоді ти до Бога молись.

І сила в тобі поновиться,
Над злом перемога буде...
Борися ж, не падай, кріпися!
Заплата за труд в небі жде!

I. Тарасюк

ЗМАГАЙСЯ, МІЙ БРАТЕ!

Змагайся, мій брате, зо злом в цьому світі
Із Божого Слова двосічним мечем;
Хай душі в гріховні кайдани закуті
Духовний твій меч до глибин розсіче.

Борися з неправдою душ зачерствілих
Відважно, вояче Христів на землі!
Хай гостреє Слово Господнє сміливо
В устах твоїх діє в гріховній імлі.

Із злости темрявою сил піднебесних
Мій друже, боротися не перестань;
Хай правда Христова на світі воскресне, —
Звільнить всі народи з гріховних страждань.

Христос в боротьбі тобі Сам допоможе
Дотримати вірність в борні до кінця;
Ворожі полки ти всі з Ним переможеш,
З полону гріховного звільниш серця.

Борися, мій брате, мечем обосічним,
Щит віри в руці своїй міцно тримай;
Вінцем перемоги наділить Бог вічним
Усіх, хто прийде з перемогою в рай.

С. Бичковський

ЗАКЛИК

Іди борись, бо кличе палко Дух,
Іди, бо кличе ідеал огнений;
Той ідеал — свобода в Бозі, рух,
Що оживить народ наш сполошений!

Іди борись, бо кличуть рідні люди,
Ті упосліжені, затягнені в ярмо;
Іди змагайсь, нехай засяє всюди,
Життя нове, і щастя, і добро!...

Іди борись, бо кличуть тебе браття!
Кругом ще ніч, недоля, голод, лід, —
Іди світи, іди пали багаття,
Іди загрій їх вірою побід!...

Іди, іди, пали вогонь обнови, —
І хрест борні у радості неси!...
Життя в ділах великої любови,
А щастя — в храмі волі і краси...

Т. Д.

МИ ЙДЕМО ЗМАГАТИСЬ

Ми йдемо змагатися сміло, завзято,
За віру в Ісуса, за правду Його.
Із прaporом славним, високо піднятим,
Ми з радістю йдем проти світа злого.

Ми йдемо змагатись і сповнені віри,
В останню побіду Святого Вождя.
Не встояти грішному царстві зневіри,
Загине навіки все зло і вражда.

Ми йдемо змагатись з гарячим поривом,
А нашим девізом — змагання і чин.
Щоб світ сколихнути героїчним зрывом,
Огнем запалити любови святым.

Ми йдемо змагатись без страху й вагання,
Зnevіri в слабих не може в нас бути,
Від руїн прокляття, від сліз нарікання,
Ми йдемо спасти люд в темряві закутий.

Ми йдемо змагатись хоча й смерть лютая,
Наші невеличкі зріджує ряди,
З Христом перемога нас всіх жде святая,
Нумо в бій змагатись, браття молоді!

Юрій Левчук

ЛІТА МИНАЮТЬ

Літа ідуть, літа минають,
А ми в човні життя пливем.
Вітри гудуть й човен гойдають,
В змаганнях ми вперед гребем.

Куди лиш глянем: смерть і горе,
Недоля тисне всіх людей,
Життєве сумно грає море
І слози просяться з очей.

Щасливий той, кому жевріє
В путі скрізь зірка провідна,
Хто склав на Бога всю надію
І до мети іде щодня.

Не станем ми серед дороги,
Хай стогне грізно буревій,
Зміцнімо віру в перемогу
Й вперед до здійснення надій!

Ми маєм славні заповіти,
Які Христос нам залишив.
Підем вперед, як світла діти,
Щоб кожен в Царстві Божім жив.

Вперед, мій друже, не загинем!
В дорозі нам поможе Бог.
Мету осягнем й відпочинем
Від всіх своїх земних тривог.

Погляньмо вгору... Вже світає
Й надходить вічносяйний День,
Коли жалі наши безкраї
Затихнуть в гомоні пісень.

I. Тарасюк

Д-р Іван Кметта-Єфимович

Я ЧУВ — ІДИ!...

Вже кілька раз я чув — іди!...
У серці голос Твій таємний,
Ішов тоді, шептав — веди
В веселі ранки й ночі темні.

Я не боявся йти, бо знов —
Був Ти невидимий зо мною,
Немов за руку все тримав
І вів усюди за Собою.

Так знову чую голос Твій:
“Збирайся в путь і далі йди!
Не бійсь, що вітер-буревій
Ляка заснулії степі”.

О, Вождю мій, скріпі мене!
І так піду з Тобою далі...
Життя мое в труді мине
Для тих, що в горю та печалі.

Ів. Кмета-Єфимович

ЯК БИ ТИ ЗНАВ

Як би ти знат, як много важить слово
Одно сердечне, теплее слівце?
Глибокі рани серця як чудово
Вигоює, — як би ти знат оце?

Ти певно б поуз болю і розпуки,
Заціпивши уста, безмовно не минав.
Ти сіяв би слова потіхи і принуки,
Мов теплий дощ на спраглі ниви й луки,
Як би ти знат!

Як би ти знат, які глибокі чинить рани
Одне сердите, згірдливе слівце,
Як чисті душі кривдить і поганить
І троїть на ввесі вік, —

Як би ти знат оце!

Ти б злість свою, неначе пса гризького,
У найтемніший кут душі загнав,
Утіх не маючи і співчуття палкого,
Ти б хоч докором не ранив нікого, —
Як би ти знат.

Як би ти знат, як много горя криється
У масках радости, байдужности і тьми,
Як много лиць, за днія веселих,
Миється до подушки гарячими слізьми!

Ти б зір і слух твій наострив любов'ю
І в морі сліз незримих поринав,
Їх гіркість власною зливав би кров'ю,
І зрозумів ввесі жах в людському безголов'ю,
Як би ти знат!

Як би ти знат? Та це знання предавне
Відчути треба, серцем зрозуміть.
Ішо темне для ума, для серця ясне й явне...
І іншим би тобі вказався світ.

Ти б серцем ріс. Між бур життя й тривоги
Була б несхитна ясна путь твоя. —
Як Той, що в бурю їшов по гривах хвиль
розводих,
Так ти б мовляв до всіх скорботних, вбогих:
“Не бійтесь! Це Я!”

Іван Франко

ПРАЦЮЙ

“...Праця єдина з недолі нас вирве...”
Борис Грінченко

Для спільної праці, добра всього люду
Життя цілком все віддай,
Постійно іди ти дорогою труду,
В недолі всім близькім спіши, помагай.

Без праці — це сором юнацькі руки
Зложити й байдуже дивитись на все;
Дивитись на братню неволю та муки,
І, як зла недоля в загин все несе.

Нехай же у серці твоюму сьогодні
До близьких гарячая кров закипить...
І нею нагрієм серця ми холодні,
Розбудем до праці усіх, хто ще спить

ІДИ ДО ВСІХ

Іди в народ, іди усім сказати,
Що Бог тобі в твоїм житті зробив.
Іди до всіх, від хати і до хати
І відкривай спасений шлях Христів.

Але вперед спіши до твого люду
І в матірній мові кожному відкрий,
Що Спас прийшов прогнati гріх, облуду,
Що Він Спаситель і його, і твій.

На цій землі народів є багато,
І ти усіх повинен їх любить,
Але вперед свій мусиш рятувати
І у Христі для нього мусиш жити.

Т. С.

"ІДИ СЛІДОМ ЗА МНОЮ"

Була пора, я Господа не знов
І життя мені здавалося тюрмою;
В гіркій недолі я щодня блукав,
Не маючи мети перед собою.

В скорботну пору тяжкого життя
Шовковій слова Христа бреніли:
"За Мною вслід іди, Моє дитя".
Я їх почув... Життя моє змінили.

І з ранніх літ юначої весни,
Я за Христом іду скрізь безупинно.
О, диво! Здійснилися мої сни, —
Христос надія лиш моя едина.

І другом Він моїм навіки став,
Я щастя більшого бажать не смію;
Життя Своє за мене Він віддав,
Його любови я забагнути не вмію.

I. Тарасюк

ХРИСТОС НА ХВИЛЯХ БУРІ

Ревуть та клекочуть на озері хвилі, —
Апостольський човен пливе;
Держатись на хвилях стає не по силі,
А буря все дужче реве.

Вже острах апостолам серце проймає,
Погасла надія свята;
Далеко ще берег, підмоги немає, —
І докори тримтять на устах.

Коли це назустріч із видом спокійним,
На хвилях могутніх он там,
У Божеськім сяєві, тихім, прозірнім,
З'явився Учитель їх Сам.

Дивують апостоли: певно це mrія?
Петро же до з'яви візвав:
"Це Ти наш Учитель, великий Месіє?"
"Не бійтесь, Я!" — Він сказав.

"Поклич же до Себе мене, о Могучий,
Хай бачу я скорше Твій лик!"
І, лагідно возвірши на хвилі ревучі,
Месія: — "Іди!" — йому рік.

Апостол на хвилі ступив і ось сміло
Іде він немов по землі;
Та тут недовір'я його одоліло,
І думки затривожили злі.

Враз чує апостол, що він потопає,
Що вже до грудей у воді:
"Спаси, о Месіє!... Сил в мене немає!"
Уста його кличуть бліді.

"Іди, маловіре! — Він благости повен
Сказав йому. Хвилі злягли...
"Пощо усумнився?..." І поруч у човен
Безсмертний із смертним ввійшли.

В світ правди і ми так, нікчемнії мира,
Де тільки вона замигтий,
Йдемо серед бурі, — і поки в нас віра,
Нас буря ота не страшить.

Коли ж маловір'я на місце надії
Вгніздиться в хитливій душі, —
Ми падаєм в вир і взиваєм слабій:
“Месіє благий, поспіши!”

Іван Манджура

ХРИСТИЯНИНОВІ

Християнине, йди мерщій у світ широкий,
Де зла багато й де в пошані є обман,
Де стоптана людини гідність так висока, —
Ти скрізь звіщай науку перших християн.

Християнине, всіх ти закликай до Бога,
Щоб радість прощення нещаснії знайшли,
Одержали спасіння від гріхів, тривоги,
Дні ласки Божої ще доки не пройшли.

Християнине, розсівай зерно любови,
Братерство й згода між людьми нехай цвіте,
Хай завітає в серце кожного обнова,
Щоб славилось Господнє ім'я святе.

Християнине, християн буди поснулих,
Сьогодні ж день борні,—не час дрімот, спання!
Нехай встають, щоб марно дні не проминули,
Бо вже зближається ясний світанок дня.

Християнине, проповідуй Слово Боже,
Яке в людські серця приносить рай.
Господь же Сам тобі у праці допоможе,
Сміливо йди на шлях новий, часу не гай.

I. Тарасюк

БРАТАМ МОЇМ — ХРИСТИЯНАМ

Тревожна ніч мохнато-сива...
Сон крила взяв. Дивлюсь — світлиця,
Учитель там... Іван любимий
І решта... Плава скорб по лицах.

А Він надземний, проміністий
З Отцем говорить у молитві,
Слова — янтар... і шепті листя,
До серця раненого липнуть.

“Прослав Мене... І в цих прослався,
Я їх зберіг, веди їх далі,
Щоб світ ними замилувався,
Щоб тисячі життя приймали.

Нехай вони — одно всі будуть...
І приайде хворий світ до Мене,
З тенет гріха, з кайдан облуди,
Я дам їм щастя небуденне”.

Ой, ті слова краси й докору!
Чого ж ми, християни, блудим
По манівцях прокляття й горя,
І в нас Христа не бачать люди?

Ні, ні! Ми інші... Ми святіші...
А ми — найстарші... Що це з вами,
Щоб ви були за нас мудріші?
Ще інші: ми лиш християни!

Христове тіло наче топчем,
І Книгу ми Його читаєм,
І вічно жити ми з Ним хочем...
Та сум на серце повіває.

Прокинусь наче, — в грудях ние:
Коли ж уже “єдино” будем?
Осяєм чорну ніч облуди
Й побачить світ ХРИСТИЯНИНА!

Ів. Кмета-Єфимович

С ПІ ВА Й!

Присвячується бр. І. Поліщукові

Співай до останнього стуку грудей,
Співай на далекій сумній чужині,
Співай, коли капають слози з очей,
Співай у веселі весняній дні.

В піснях твоїх Бога-Творця прославляй
І грішних спасаючу вічну любов,
Для неї акорди сердечні віддай,
В піснях ушануй ти Голгофську Кров.

Про славний, багатий, великий наш край
Ніколи й ніде, друже мій, не забудь!
І щастя і долю його оспівай,
Оплач його довгу тернисту путь.

А в серці синів його журно-сумних,
Ти в пісні живую надію пролий,
Що скоро розлука минеться для них,
І знов привітають свій край дорогий.

І. Тарасюк

ВПЕРЕД, БРАТИ!

Вперед, брати! Під проводом Христовим
Підем шляхами правди та добра.
Хай не страшить нас бій життя суровий,
Нас кличе Він: "Вперед мерщій, пора!"

Вперед, брати! Несім науку Божу
На добробут сприяючу людям.
А в праці цій Господь нам допоможе:
"Ось з вами Я" — Христос говорить нам.

Скоріш, вперед! Як маємо нагоду,
Святим шляхом до певної мети
Підем, а в небі буде нагорода.
Отож, до праці візьмемось, брати!

До праці всі на ниву Божу жати!
Бо час не жде, спішімо й ми скорій!
Снопи для Царства Божого збирати,
Бо зерно виб'є вітер буревій.

Вперед, брати! До праці всі святої,
З любов'ю в серці та святих надій!
Ввійдемо в край, з долини сліз земної,
Де вічна радість, щастя і спокій!...

Олександр Сомко

Б О Р И СЬ !

Борись з гріхом, з неправдою борись,
І не дивись, що співчуття не маєш;
Ти твердим будь і перед злом не гнись,
Бо твердим Бог в змаганнях помагає.

Коли в бою знесилися один,
Коли з друзів ніхто не йде з тобою,
То і тоді, мій друже, будь твердим
Й останню силу приготуй до бою.

Борись, борись й про Бога пам'ятай,
І не дивись, що кажуть злії люди;
Іди вперед, путь правді прокладай,
А прикінці твоя побіда буде!

М. Подворняк

ХРИСТОС І ТИ

Дитино, голодуєш ти?
Я теж голодував;
Я сорок днів без їжі був,
Аж поки Бог післав.
Ти прагнеш? Прагнув теж і Я
За тебе на хресті!
Тому тобі готовий Я
Допомогти в біді.

Чи ти ідеш шляхом тяжким
І змучений вже став?
Я до криниці теж колись
Прийшов й відпочивав.
Я на Голгофу хрест важкий
Не всілі був нести,
А нині сил даю всім, хто
За Мною хоче йти.

Чи ворог пхає тебе в гріх,
Коли ти у журбі?
Надію, віру та любов
Вбиває у тобі?
Я теж спокушуваний був,
Та ворог відішов,
Бо оборону від спокус
Я в Біблії знайшов.

Ти плачеш й гірко сльози ллєш
Над тим життям тяжким?
Я плакав теж, коли дививсь
На той Єрусалим.
Над гробом Лазаря Я знов
Заплакав від жалю,
Бо всі відкинули тоді
Святу любов Мою.

Зрадливі приятелі всі?
О, друже, й це мине:
Найближчий учень ворогам
Сам запродав Мене.
Я всіх любив, але для всіх
Зробився Я чужий.
Ta не журися: Я в житті
Є друг найкращий твій.

Ти журишся, що дармо ти
Тут працював і жив;
Але згадай: Я людям всім

З охотою служив.
Вони ж не слухали Мене,
Погорджений Я був...
Але не плач, твій друг святий,
Я, брате, не забув.

Отож кріпись, будь вірний ти,
Не падай в боротьбі,
Бо в днях недолі і журби
Поможу Я тобі.
В Моїй любові ти живи,
Тримай душі красу,
Й Мене в день смутки ти поклич,
А Я тебе спасу.

Переклав Яків Сокіл

Я ЙДУ В ТОЙ КРАЙ

Я йду в той край, де не стихають гімни,
Де над усім велиння Божества,
І чую сам, як в захваті нестримнім
Кажу хвали вроцістії слова...

А в сяйві тім, що обіляло лиця,
Злітає спів і на мої уста,
І там, де простір зорями іскриться,
Я бачу постати любого Христа.

Незнана даль в одвічному спокої...
Приймає ласку тисячі світил,
І анголи метеликовим роем
Здіймають шелест від рухливих крил.

Я йду в той край, де не стихають хори,
Де над усім велиння Божества.
І там, в блакиті, наче в синім морі,
Зустріну я могутнього Христа.

В. О.

ХРИСТОС І ЮНАК

Було колись в старих часах:
Спас йшов по селах та містах,
І цілі натовпи людей, —
Старих, молодших і дітей
Ішли усюди, де йшов Він,
Із Назарету Божий Син.

Лунали в пущі темній, дикій,
Слова могутні та велики.
Лякались грішники, тремтіли
І навернутися спішили.
А Спас нікого не лишав
І найбільших грішників приймав.

Почув якось юнак один,
Багатий, знатний дуків син,
Що десь Учитель тут близенько.
Побіг. Знайшов. Вклонивсь низенько.
Здивовані стояли люди
І чекали мовчки — що то буде?

Юнак підніс обличчя міле
І мовив тихо та несміло:
“Учителю, що нам чинити,
Щоб мати щастя й вічно жити?”

Христос сказав: “Закон сповняй,
Фальшивим свідком не бувай,
Не вбий нікого, не кради,
Батьків до смерти доглядай;
Також ти мусиш свято жити,
І Бога й біжнього любити”.

“Це все з дитинства я сповняю,
Чого ж іще не вистачає?”
“Коли ж піти ти хочеш в рай,
То бідним все майно роздай,
Й тоді, від Мене приклад взявши,
Підеш, нове життя почавши...”

Юнак цього не сподівався;
Засумував й перелякався,
Бо він занадто був багатий
І не міг своїх багатств лишати.
Юнацтво любе, пам'ятай!
На шлях мамони не звертай,
А слухай Бога та сумління
І над усе ціну спасіння.

Л. А. Николишин

Я ЗНАЮ КРАЙ

Я знаю край, де горя вже не буде,
Де більш не буде літись братня кров.
Там в згоді житимуть щасливі люди,
Там запанує правда та любов.

Забудуться там сльози та зідхання,
Журбі не буде більше вороття;
На спогад не прийдуть земні страждання
Лищ радістю окрілене життя.

В цей рідний край веде моя дорога,
Цей край святий я змалку полюбив;
Іду туди і славлю моого Бога,
Що Він мені цю путь святу відкрив.

Іду, і всіх, кого лиш зустрічаю,
Я кличу за собою в рідний край
Туди, де сонце правди вічно сяє,
Не відцвітає там ніколи май.

Ідіть туди усі скорботні люди,
Бо там уже не ллеться братня кров,
Там горя й сліз ніколи вже не буде,
Бо там панує правда і любов.

М. Подворняк

БУРЕВІЙ

Буревій погнавсь по полі,
Зашуміли трави й квіти,
Нагинаючись додолу;
Малосилі, що ж робити.

Буревій погнавсь в діброву,
В лісній свищі гущавині;
Ломить дерево здорове,
Вивертаючи з корінням.

Буревій погнавсь по морю,
Покотились буйні хвилі,
Б'ючися у скелю-гору,
Плачуть чайки білокрилі.

Буревій погнавсь по горах,
Поміж скелями з граніта;
Позамітав із них порох,
Ta не зміг їх повалити.

Буревій гріха гуляє
Поміж душами людськими;
Маловірних зупиняє
Й робить шкоду він між ними.

Хто ж цілком віддавсь Христові,
Того тяжко повалити
Буревієві-гріхові,
Bo в Христовому він світі.

А Христос — це камінь, скеля,
Що Сам Бог поклав в основу;
Щоб на Нім Свою оселю
Збудувати святу й нову.

Вірні ж — це живе каміння,
Що до Його приступили,
Й люблять Його в незотлінні,
Всім таким дає Він сили.

Щоб стояти міцно в вірі
Й всім життям Йому служити,
Не лукавим, серцем щирим
Із Ним в Царстві Його жити.

Олександр Сомко

НІЧ ЯКА ТЕМНА...

Ніч яка темна настала,
Чорно і холодно скрізь...
Хто там самотній ридає?
Хтось обезсилів від сліз...

Нащо ж ви знов задрімали?
Чому не йдете спасать,
Бачите? Темно як стало, —
Всюди байдужії сплять...

Правди на світі так мало,
Гасне між людьми любов,
Сумом нас, жахом обляло,
Бачу я — горе і кров...

Ніч усі сили збирає,
Сни свої чорні снить...
Господа люди не знають,
Люди не хочуть любить...

Нащо ж ви знов задрімали?
Встаньте, прокиньтесь, не спіть!
Ніч яка темна настала...
Грішних спасайте, будіть!...

Ів. Кмета-Єфимович

УСЬОМУ СВОЯ ПОРА

Не хотів гай із листям зеленим розстатись
У журні осінній дні,
Його пригортав, як дітей своїх мати, —
Ta зжовкле лягло до землі.

Не хотіли зів'януть рожевії квіти,
Бажали вкращати ввесь світ,
Горнулись до сонця, — вони ж його діти;
Пора... І обсипався цвіт!

І річка мовчать не хотіла, дзюрчала
Під гаєм і серед лугів;
Зима ж завітала і льодом скувала
Сріблистої річенъки спів.

І молодість, друже, — любимії мрії
Пролинуть, як гомін весни;
Літа на чолі твоїм борозни зриють
Й дні юні згадаєш, як сни.

Непрошена старість нежданно приходить
І дійсність несе — сивину;
Опісля смерть люта на цвінттар проводить
Й положить в могилу труну.

А там перед Богом на суд требастати
І перед престолом святим
Від Господа вічну долю прийняти.
З чим явишся ти перед Ним?

Мій друже, один раз живеш в цьому світі
І молодість маєш одну,
Отож, не марнуй юних днів твого цвіту,
Щоб згадку не жати сумну.

Не дано нікому життя повторити
Й вернути змарнований час,
Щоб хиби направить, розумно вже жити,—
Минуле пропало для нас.

Мій друже, сьогодні літа віддай Богу
Й для вічности їх присвяти,
Щоб в Божих оселях життя без тривоги
Й нев'янучі роки знайти.

I. T.

Іларіон Тарасюк

ЧЕКАЙМО

Чекаємо ясних і соняшних днів,
Коли наші мрії здійсняться,
І хмари пройдуть, розлетяться,
Й побіди лунатиме радісний спів.

Чекати не довго... Терпімо і ждім!
Борімся, мій друже! Світає...
А ніч вже тремтить і втікає.
На крок не відступим, вперед все ідім!

Чекаймо, прийде добробут для людей,
Настане братерство і воля;
Щасливо всміхнеться всім доля,
Й не будуть більш літися сльози з очей.

Мій друже, чекаймо... Настане той час,
Він з неба до нас завітає,
Промінням фаворським засяє,
День світла і правди скрізь враз.

Чекаймо тих ясних і соняшних днів,
Хоч люди купаються в крові,
І гинуть, не знають любові,
І вітер несе похоронний їх спів.

Та зло хай лютує, а близко кінець:
Не довго йому панувати;
Ми ж будемо правду кохати
І нам допоможе Небесний Отець.

Чекаемо ясних і соняшних днів,
І вони незабаром здійснятися,
І правді тоді всі скоряться,
І станеться так, як Христос заповів.

Іл. Тарасюк

СЬОГОДНІ

Сьогодні дивись на Ісуса,
Сьогодні Йому довіряй.
Спаситель тебе запровадить
В небесний чудовий Свій рай.

Скажи Йому все своє горе,
Весь біль розкажи Йому свій;
І буря життя усмириться,
А в серці настане спокій.

Сьогодні, ще доки не пізно,
Ще поки на світі живеш;

Прийди до Ісуса, мій брате,
В Нім вічне спасіння знайдеш.

Хвилини не гайся, а скоро...
Сьогодні, ще доки є час;
Ще доки тобі сяє сонце
І життя твого промінь не згас.
Сьогодні дивись на Ісуса,
Сьогодні Йому довіряй.
Спаситель тебе запровадить
В чудовий небесний Свій край.

Д. Марійчук

ПРИЙДІТЬ!

Прийдіть усі, хто змучений гріхами,
До ніг Христових тягарі зложіть;
Загоїть Він сердечні ваші рани...
Прийдіть усі знеможені, прийдіть!

Прийдіть до Нього, як колись Марія,
Він біля серця вашого стойть,
Він хоче дать вам радості й надії,
Тому, не гайте часу, а прийдіть!

Він прийме вас, наділить вас спокоєм,
Лише Йому все горе розкажіть.
Посадить вас вечеряти з Собою...
До вашого Спасителя прийдіть!

Вже близько час ѹ Він кликати не буде,
І темрява тоді покриє світ;
В тривозі будуть плакати біdnі люди
І ніхто тоді не скаже вже: прийдіть.

Сьогодні Він ще ніжно закликає,
Від серця ви Його не відженіть,
А Він вам дасть велике щастя раю...
Тому, не гайте часу, а прийдіть!

М. Подворняк

ДЛЯ ТЕБЕ, МІЙ БОЖЕ...

Для Тебе, мій Боже, служити бажаю,
Для Тебе життя віддаю.
Хоч часто невдачі в житті зустрічаю,
І гіркій слізози тут ллю.

Хоча і для мене на білому світі
Притулку і місця нема, —
Буває прою, зимою, чи вліті,
Для мене цей світ, як тюрма.

Як смуток на серці, — до Тебе приходжу,
Бо радість спасіння в Тобі;
Юначій сили я знову знаходжу,
Знов легко на серці мені.

О, Боже, Тобі я служити бажаю,
І в тяжку хвилину тут я,
Тебе над усе в цьому світі кохаю,
Тобі віддаю я життя.

О. Гарбузюк

О, ЗМУЧЕНИ!

О, змучений горем, гріхами,
Приди до Ісуса скорій;
Тебе Він вже кличе роками,
В крові Його гріх свій обмий.

Поглянь на Христа — Він в стражданнях,
Вмирає безвинний за нас.
О, доки нам жити в наріканнях?
До Спаса прийти всім нам час.

Христос полюбив нас всіх вірно,
За нас Він життя положив
І в Царство Небесне безмежне
Шлях правди та щастя відкрив.

Так, друже, вже годі блукати,
Ми всі за Ісусом підем.
Не треба нам довго шукати,
Ми щастя в Ісусі знайдем.

І наші літа молоденькі
Без журно у світі минуть,
І ми всі спокійно й легенько
Земну перейдемо цю путь.

ПІД ХРЕСТОМ

Мов син я блудний, зігнувсь, благаю
Таємне небо, друга мою.
Дорога в гори... Без трав, без гаю,
Впадаю під хреста вагою.

І чорно, чорно... Зімліли плечі,
Кривавлять ноги колючки.
Невже ж і ранком не буде легче?
Неваже ж мій шляхувесь такий?

Мовчи! Дрімай! Мінорів струно, —
Мені — вперед! До рос мети.
Через піски, і бій бурунів
Я хрест свій хочу донести.

Ів. Кмета-Єфимович

ДРУГОВІ

Коли на перекір життя тобі йде
Та злі буревій лиш віють,
Просвітних днів мало, не видно ніде,
Не трать тоді, друже, надії.

Коли твої друзі тебе зрозуміть
Не зможуть, немов би чужії,
І серце скорботне твоє заболить,
Не трать, любий друже, надії.

Коли за добро тобі злом віддають
Із зганьбліть всі пориви святій,
Зросивши сльозами тернисту путь,
Не трать же ніколи надій.

Ніколи не гнися ти злідням в борні,
Бо маєш життя ціль — високії мрії.
Не довго. І прийдуть ті яснії дні, —
Заплата за наші надії.

Бо вірний в Своїх обітницях наш Бог,
Не знати нам встиду надії,
Він нас збереже серед різних тривог
І введе в небеса пресвятії.

Іл. Тарасюк

МОЯ МЕТА

Хочу я жити для свого народу
І світло правдиве в темряву нести,
Бачити хочу життя і свободу
І рідний народ мій до правди вести.

Хочу я рвати всі пута неволі,
В котрих народ мій так довго ще спить,
Хочу мостити шлях крашої долі
І темряву нищить, неправду гонить.

Хочу я пісню про правду співати
І нею збудити батьківщину всю,
Долю народу я хочу здобути,
І бачити ранок та світлу мету.

Хочу для вічного завтра я жити,
Зникне там зло і неправди Баал,
Сонце там правди всіх будить служити,
Бурі страшної затихне там шал.

Жити я хочу для Бога святого,
І бачити царство — де прапор Любов,
Вірю в майбутнє, живу я для нього, —
Там, де не ллються більш сльози і кров.

О. Гарбузюк

ДОРОГОЮ ПРАВДИ

Дорогою правди ми йдем без вагання,
Крізь терни колючі в небесний наш край.
Наш гімн перемоги лунає в стражданнях,
О, Боже Святий, нам в борні помагай.

Ми йдем.. Хоч навколо реве хуртовина,
І ворог лукавий псує нашу путь.
Ta віrim, настане світанку година,
Temряви примари навіки минуть.

І сонечко в небі привітно засяє,
Розсіється ночі холодної мла,
А співи про волю кругом залунають,
І владуть кайдани неволі і зла.

Тоді вороги посоромлені будуть, —
Прийде бо розплати Господньої день;
Віддасть Він усім за насилия й облуду,
Й жорстоке зло Він зруйнує упень.

А всіх переможців Він прийме до Себе,
В насліддя віддасть ім небесні краї,
І вічно з Творцем царюватимуть в небі,
Навіки забудуть страждання свої.

Дорогою правди ми йдем одинокі,
Хоч кров'ю й сльозами залита нам путь,
Піднімемо прапор Господній високо, —
Не страшна нам пекла і ворога лютъ!

С. Бичковський

КАЯТТЯ

Подайте поміч, я благаю,
Душі знеможеній моїй;
В журбі щоденно я страждаю,
У серці мало так надій.

Я відступив колись від Бога
І пішов у вир блукань життя;
У серці мука та тривога,
Жалі, та сльози, й каяття.

Тяжка безбожна та дорога:
Ненадія, смуток, марнота...
На ній забув про волю Бога
І любов Спасителя Христа.

Колись був час, коли по вірі
Я в річці хрещення приймав;
Від щастя серце все горіло,
Коли обітницю складав.

Я прирікав слухняним бути
Христовій Церкві, всім братам
Аби міг неба досягнути
Та й жити вже навіки там.

Та гордощі опанували
Мій дух — я Церкві не скоривсь,
Життя побожне зруйнували,
І я на шлях широкий збивсь.

Літа блукав, та щастя й долі
Я в злому світі не знайшов;
Була душа в гріхах неволі,
Без Бога до безодні йшов.

Сьогодні ж каюсь, йду до Бога,
Як блудний син... Я хочу жити!
Віддам Христові я й тривогу,
І розбите серце, що болить.

А вірних всіх з слізьми благаю:
Ви молитвами поможіть,
Бо я так мало сили маю...
Тож піддержіть мене в цю мить!

Мій дух страждає й прагне волі,
В Христовій Церкві хочу буть!
Я вірю: Бог дасть щасну долю
І благословить на нову путь!

С. Я.

О, СОННИЙ МІЙ ДРУЖЕ, ПРОСНИСЯ!

О, сонний мій друже, проснися,
Пора вже від сну тобі встать.
До Бога скорій навернися,
Спіши Його слово прийняти.

Жиуючи у грішному світі,
Береш собі приклад з людей
Но ліпше прийми Христа-Спаса,
Прийми ти Його, як Закхей.

І будеш тоді дитям Божим,
Як станеш Христові служить,
Він завжди тобі допоможе,
Повір, друже! Добре з Ним жити.

Лиши марноту цього світа,
Прийняти спасіння спіши,
І стане на серці легенько,
І буде спокій на душі.

Бо прийде час скоро, негайно,
Заплачеш, мій друже, тоді.
Запізно вже буде, запізно,
Ніхто не поможе в біді.

П. Гутчинський

ВІДПАВШОМУ

Ти обіцяєвся бути вірним,
Коли ступав на шлях Христа;
Схиливши голову покірно,
Ти мовчки ніс свого хреста.

Ти йшов вперед, хоч тяжко було
Страждати мовчки в тишині;
Утоми серденько не чуло, —
Ти йшов за покликом душі.

Пекло тебе і сонце, й холод
Тобі в дорозі докучав;
Нераз терпів і спрагу, й голод,
Ta сміливо ти все стрічав.

Ти щастям близького проймався
І слізози лив в чужій біді,
Суспільній праці віддавався,
Не нарікаючи в нужді.

Та позавидував лукавий
І забажав в своїх думках
Звести тебе на шлях неслави,
На той старий, гріховний шлях!

І віру ту, що була з криці,
В твоїому серці він схитнув;
Ти не додержав обітниці
Й на шлях безбожний повернув.

І знов в розпусті потопаєш,
І хвалиш, що колись ганив...
Нешчасний, ти хіба не знаєш,
Що злій тебе лиш обдурив?!

О, повернись до Бога знову,
Христа твого не розпинай!
Прийми скорій любов Христову,
А Він тобі приверне рай...

Л. Николишин

— 52 —

КОЛИ ІСУСА Я НЕ ЗНАВ

Коли Ісуса я не знав
Й не знав Його святої волі,
В темряві світу я блукав
І жив в нещастю та в недолі.
Не тішив світ мене гріхом,
Бо бачив слізози я кругом.

І тяжкий гріх мені мій став,
Мое сумління пробудилось,
Що я Ісуса не кохав,
Тоді душа моя журилась:
О, хто б то визволити вмів
Мене з кайдан моїх гріхів?!

І тоді з гріхами всіма я
Пішов скоріше до Ісуса,
І Він простив... Нове життя
Мені Він дав... З Ним веселося!
І спокій, котрого я не мав,
Мені у серце Він послав.

Тепер я кличу вас усіх
Спокою в серці хто не має,
Кого поранив й змучив гріх,
І хто безупинно лиш страждає:
Чия душа давно в тюрмі
Все мучиться в гріхах, в ярмі.

КОЛИСЬ

Колись я був без Воскресіння,
Тоді душа томилася вночі,
Думки журливі, не охочі,
Мені смутили путь спасіння.

І серце плакало й журилось;
Була скрізь осінь неогріта;
Усюди терня замість квітів,
І холодне сонце, хоч світило.

— 53 —

Дививсь у небо — й там похмурніло,
Дививсь на землю — розступися.
Безвір'ям томлений томився...
Без Воскресіння було журно.

Гр. Домашовець

ЗАКЛИК ДО ЧИНУ

О, ні! Замало глянути байдуже
На наш народ й спокійно відійти...
Це чин священика й левита, друже,
З цікавістю туди не смій іти!

Ти милосердним стань самарянином
І знівеченим страждальцям поміч дай
Не словом лиш, а добрим ласки чином:
Бальзамом братські рани поливай.

І не лишай їх в борах непривітних,
Де лютий звір своєї жертви жде,
Щоб вдоволити шлунок ненаситний
Кістками їх в той страшний смерти день.

А вному домі їм зготов спочинок,
Щоденний хліб з братами розділи,
І будеш ти героєм славних чинів
Сльозами й кров'ю злитої землі.

І будуть звати правдивим сином Божим,
Благословляти те народ;
Засвідчать всі, що ти один є гожим
Святої слави й вічних нагород!

С. Бичковський

ПРИЙДІТЬ!

Прийдіть, знуждовані і духом кволі
Відради спраглі на землі лихій,
Що тільки чуєте глибокі болі
В душі пораненій, душі німій.

Прийдіть, обдурені підступством хитрим,
Що власне щастя віддали на глум
І тільки змучені на сильнім вітрі,
Йдете, вслухаючись в скорботній шум.

Прийдіть знеможені, але живі ще, —
Душою й тілом поборовши скін,
Зберігши те, що у житті найвище
За всі висоти всіх земних вершин.

Прийдіть до Мене, як брати, що долю
Із вами спільно, завжди Я ділю,
Я ваших ран утихомирю болі
І кров'ю власною вталю.

На тім шляху, де залягло каміння,
Де шлях тернистий, ніби прорідь,
Де встала Правда, де ясне видіння,
Я дам спокій, — лишень прийдіть!

Петро Карпенко-Криниця

ШАНУЙ СЕРЦЕ БЛИЖНЬОГО

Коли тобі серце своє хтось розкриє
Й оглянеш його таємниць глибину,
З твоїм воно в такт засміється й зanie,
Й розділиш з ним радість і долю сумну.

Таке серце, друже, люби, я благаю,
В житті його ніжно і щиро шануй,
Для нього любови не жалуй без краю,
Й ніколи лукаво над ним не жартуй.

Бо знай, коли серце довірливе зраниціш,
То ран тих болючих не згойти життя,
І пусткою серце й твоє тоді стане,
І в ньому лишиться сумне каяття.

I. Т.

МІЙ ІДЕАЛ

Мій ідеал, як камінь той безцінний;
Мій ідеал, — це боротьба зо злом...
Тяжкий мій шлях: все гори та долини...
Іду вперед... Іду лише з Христом.

В цім світі я пливу, неначе в морі,
А зір я свій керую в небо лиш...
О, Христе мій, і в радості, і в горі
Надія — Ти! Ти світ цей побідиш!

Зо мною Ти й тоді, коли невіра
І людська байдужість полонить серця,
Коли навколо лиш сучасність сіра
І одна журба і смуток без кінця...

Коли в путі ослабнуть мої ноги,
Коли душа хитается моя, —
Згадаю тих, що вірували в Бога
І за Христа поклали все життя.

Мій ідеал горить, коли темрява,
Неправда й зло поборює всіх нас...
Борюсь тоді, бо в Правді — моя слава,
Христос кріпить мене в скорботній час.

Христос кріпить, коли у цьому світі
Гріх всіх людей підковує й валить,
Та ніби квітами сонечко у літі,
Христос мені дає спромогу жити.

Мій ідеал — любити й шанувати
Всіх тих, кому спокою тут нема,
Хто Бога тут не хоче шанувати,
В чий душі і холод, і зима...

О, Спасе мій! Ти — ідеал мій любий,
Дорожчий Ти понад саме життя!
Ти врятував мене, від зла, від згуби,
Покликав нас до світла з небуття.

Т. Д.

ВІН ЖДЕ ТЕБЕ

Він жде тебе, щоб ти прийшов скорій,
Таким, як є, й до ніг Його схилився,
Він хоче дати тобі святий спокій,
Бо бачить Він, як ти в путі стомився.

Він жде тебе уже багато літ,
Як батько сина ніжно виглядає;
А ти пішов в чужий, далекий світ
І заклик свого Бога відкидаєш.

Він жде тебе, щоб ти тепер прийшов,
Bo в Нього ласки і добра без міри;
Бажає Він, щоб ти життя знайшов,
І щоб в Христа-Спасителя повірив.

Він жде тебе щоночі і щодня,
Тому скажи: “Блудив я вже доволі”.
І Він тебе, мій друже, запевня,
Що в Нього є твоя щаслива доля.

М. Подворняк

НЕ ЗАБУДЬ

Коли твоє серце скувала недоля
І ограбили силу скитання сумні,
Тумани встелили дорогу до волі
І гаснуть далекі огні провідні.

Коли, як трава, життя цвіт одцвітає
І дні безупинно летять в забуття,
Все цінне і любе, як сон, проминає,
У серці ж лишає жалі й каяття.

Коли навіжені дні спокій твій крадуть,
Очам дають сльози солоні, рясні,
А друзі забули, ніхто не порадить,
І радість та щастя лиш бачиш у сні.

Коли тебе зрадили милі бажання,
Шовковій мрії у гріб ти поклав,
І в дні непривітні гіркого скитання
Добро споминаєш, яке колись мав.

Коли чашу горя до дна допиваєш,
Тяжкого хреста терпеливо несеш,
Тернистим шляхом безупинно ступаєш, —
Шипчак ноги ранить, вперед ти ідеш.

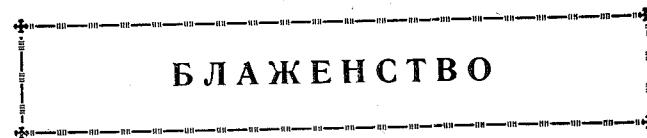
Тоді, друже мій, не забудь, я благаю:
Не завжди за хмарами сонцеві буть!
Їх вітер розвіє, знов сонце засяє,
І висохнуть слози, проясниться путь.

І сchezнуть тумани сумні, безпросвітні,
І в повній красі зазоріє мета,
І очі зобачать той берег завітній
І славу велику Ісуса Христа.

А Він Милосердний хреста з плечей здійме,
Тернистий шлях квітами щастя вквітчить,
І радість безмежна скитальця обійме,
І гірка недоля навік замовчить.

Оточ, не забудь, милив друже, втри слози
Поглянь у майбутність: надходить вже час...
І зникне недоля життя, що морозить,
Бо добрий наш Бог не забуде про нас!

I. Тарасюк

БЛАЖЕНСТВО

НАГІРНА ПРОПОВІДЬ

Висока скеля, біля неї народу тиск,
Із Іудеї, з Єрусалиму, з Галилеї...
Прийшли старі і молоді
Послухати нового Равві.

Ген, на шпилю — стойть Месія...
Він — наче вічна краса,
Вродливий, гарний Син Марії!
Привітний, наче небеса.

По білому, мов сніг, хитоні,
Розкішні кучері лежать;
Промінням правди і любові
Пророчі очі аж горять.

А на чолі Його високім
Печать великого ума,
Неначе сяйвом тим широким
Лягла там істина сама.

Скрізь на горі у ніг Месії
Лунає гомін навкруги,
На морі так лунають хвилі,
Б'ючись в високі береги.

Дніпро старий отак шумує,
через пороги вливучи,
Реве та стогне він, хвилює,
У море слози несучи.

Лунає гомін, воля, доля,
Колись світила, як зоря;
Тепер у нас ярмо неволі,
І жорстокість Ірода-царя.

Угору руку звів Месія,
Дав знак, що хоче говорити;
Замовкло все... мов оніміло,
Дух притайло і мовчить.

Всі ждуть... Ось, ось спасенне слово
Промовить до людей Равви,
Сподіване, бажанне, нове,
Те слово Правди і Любви.

І він отверз уста святії,
А з них, немов з ключа, вода
Лилася сріблом і бреніла
Наука істини свята:

“Блажен, хто гордоців не має,
В кого дух кривди не сидить,
Хто в скринях золота не дбає,
Хто на громаду звик робить.

Блажен, хто заздрости не знає
І серце чистее в груді
Без плями носить і плекає
Завіт святий не осуди.

Хто не завидує ні кому
І пімсти в серці не тайть,
Хто й ворогам не зичить злого,
На небі Бога той узрить.

Блажен, хто милостив буває,
Хто неімущому дає,
Голодних кормить, напуває,
Одежу вбогим роздає.

Хто йде провідати в неволі
Яремних узників в тюрмі,
Хто вдовам, сиротам в недолі
І беспомічним в чужині.

У поміч стане, — братом буде,
Такого двір біда мине;
Господь вини його забуде,
Гріхів його не пом'яне.

Блажен, до нього в дні турботи,
В часи, коли душа болить;
В годину суму, сліз, скорботи
Від Бога радість загостить.

Блажен, хто істини святої
Жадає, прагне, мов іжі,
Мов подорожній в літню пору
Жада криничної води.

Ситна для нього буде страва,
Святе любови почуття,
Добро землі, народня справа,
Погоже чистеє життя.

Блажен, хто сіє у народі
Зерно найкраще на землі,
Зерно любови, братства, згоди
В громаді, хаті і в селі.

Хто брата темного навчає
І в хату вбогу вносить світ,
І духом завжди з ним буває,
Тому на небі Царство ввік.

Блажен, хто правду возвіщає,
Кого за правду кат гнобить,
В чужину жити проганяє...
Той в Царстві Бога буде жити.

Блажен, хто за Мою науку,
За правди й істини слова,
Терпітиме тяжкую муку,
І встоїть, наче скала.

Блаженні всі, коли наругу,
Ганебне слово, наклеп, глум,
Вам завдадуть велику тугу
Й душі тяжкий навіють сум.

Та ви на теє не зважайте
У тяжкі лютій часи,
Радійте й весело співайте,
Заплата жде вас в небесі.

О. Кониський

БЛАЖЕН

Блажен, хто серцем не лукавий!
Такому Сам Господь відкрив
Шлях до небес в крайну слави,
Щоб він в оселях Божих жив.

Блажен, хто всю свою надію
Поклав на Господа Христа!
Такому серце завжди гріє
Промінням Біблія свята.

Блажен, хто у молитві щиро
Уміє з Богом розмовляти!
Зіллеться, як запашне міро,
На нього Божа благодать.

Блажен, хто в дні життя земного
Христовим шляхом правди йде!
У Царстві Божому такого
Велика нагорода жде...

Олександер Сомко

БЛАЖЕННІ

Блаженні ті, що є убогі духом.
Вони у Царство Боже доступ мають
Вони колись до спільної вечери
З своїм Спасителем позасідають.

Блаженні ті, що лагідної вдачі,
Для них Господь нову землю має;
Вони не йдуть дорогою ледачих,
Таких, що Господа в житті не знають.

Блаженні спрагнені святої правди,
Наситяться такі колись у Бога;
Бо Господа вони любили завжди
Й святою завжди іх була дорога.

Блаженні також милостиві люди,
Які для бідного відчинять хату, —
Вони колись помилувані будуть,
Від Господа для них прийде заплата.

Блаженні ті, що чисте серце мають,
В яких немає зла, ані тривоги;
Вони до неба зір свій піднімають,
Бо там вони колись побачуть Бога.

Блаженні ті, що спокій розсівають,
Яким брати — усі на світі люди;
Вони колись, мов сонечко, засяють
Й синами Божими названі будуть.

Блаженні ті, кого ганьбити будуть,
Кого за правду гнатимуть народи;
Зате Христос іх завжди вірно любить,
Для них у небі жде вже нагорода.

М. Подворняк

БЛАЖЕН, ХТО ГОРДОЩІВ НЕ МАЄ

Блажен, хто гордощів не має,
В кому дух пихи не сидить,
Хто про наживу тут не дбає,
Хто на громаду звик робить.

Хто брата темного навчає,
Їого до Господа веде,
Нехай такий напевно знає,
Що в Царстві вічнім він буде.

Блажен, хто щирими слозами
Біду оплакує чужу,
З людьми живе так, як з братами,
І не переорує межу.

Хто любить ворога, як брата,
Хто поміч кожному дає, —
Благословенна його хата,
Він вже тут з Господом живе.

Блажен, хто серцем не злобивий,
Хто душу для добра відкрив;
Але в сто раз є більш щасливий,
Хто це все добре зрозумів.

М. Кулешка

ЩАСТЯ

Не той щасливий, хто багато
Живе в розкошах на землі,
Та ненавидить свого брата
І блукає вічно у імлі.

Не той щасливий, хто в палатах
Хто бенкетує, їсть і п'є,
Та у розкішних пишних шатах
Провадить все життя своє.

Не той щасливий, хто для слави
І тіло й душу — все віддав,
І від народження в темряві,
І світла правди тут не знав.

Не знають щастя ті всі люди,
Бо все, що мають — перейде.
І вступить їм розплука в груди,
І пустка там лише буде...

Щасливий той, що щиро може
Отцю моління занести,
Їому сказати: “Отче, Боже,
Усі гріхи мої прости!...”

Щасливий той, хто любить щиро
Самого ворога свого,
Хто має в серці тверду віру,
Яка ввесь час кріпить його...

Щасливий той, хто чує Бога
І голос слухає святий,
Пильнує праведну дорогу
І завжди йде лише по ній.

Він, як те дерево зелене,
Буде спокійно й довго жить;
І за життя своє щоденне
Буде Творця свого хвалити.

І Бога в небі він побачить,
І вічно там він буде з Ним;
І вже ніколи не заплаче
Перед Його лицем святым.

СЛОВО

На сторінках предвічного слова
Для душі я знаходжу спокій.
З джерела я п'ю воду Христову,
Щоб рости мені в ласці святій.

І коли в боротьбі знемогаю,
Коли чую, що скоро впаду,
Боже Слово тоді я читаю,
Кріпну в силах, і далі іду.

А як смуток часами наляже
Тяжким каменем серце мое,
Йду до Слова... Душі воно скаже,
Й вона знову радіє й живе.

Коли в людях не бачу любови,
Коли всюди — одні вороги,
Коли люди купаються в крові,
Коли стогне душа від туги.

Тоді Слово я Боже читаю;
Воно гріє і тішить в туж мить,
Знову в серце любов заглядає,
Й воно будиться й прагне любити.

І тоді буря в грудях стихає,
Й розцвітає в душі моїй рай...
Як тобі, брате, щось долягає,
Слово Боже негайно читай!

I. Тарасюк

БЛАЖЕН МУЖ

(Пс. 1)

Благен муж, що не буває
У безбожних раді,
Слідом грішників не ходить
В злоріків громаді.
Не спить, а про закон лише
Божий пам'ятає,
Вдень і вночі безустанку
В ньому розмишляє.

Буде він, мов деревина,
Що то над водою
Росте буйно й дає овоч
Все у пору свою;
І не в'яне, не всихає
Навіть в час посухи,
Він усюди щастя має,
Де приложить руки.

Та не так безбожні люди:
Вони, мов полова,
Котру вітер геть розносить;
Гибель їм готова.

БЛИЖНИЙ

“Хто мій близній?” (Луки 10: 29).

Весь в ранах, при шляху я в поросі лежав,
Томився від терпінь і плакав, і стогнав,
І думав — мучився в тузі невисловимій:
О, де моя рідня, де близький, де любимий?

Багато повз ішло. Та що ніхто із них
Полегчить не гадав пекучих ран моїх,
Де-котрий би хотів, та в даль його манила
Своїх турбот безжалісна сила.

Знов других все лякає вид ран і стогні мій...
Вже смерти вповивав мене важкий завій;
Вже на устах моїх стогнання завмирали,
В очах тускліючих вже сльози застигали...

І ось один прийшов, схиливсь до мене він
І сльози втер мої, як любий брат чи син.
Він незнайомий був, та сповнений любов'ю
Не згидив з ран моїх стікаючою кров'ю.

Привіз мене у дім і турбувався сам;
Зливав на рані жар, лікуючий бальзам...
І хтось в душі моїй мені казав незримий:
“Ось хто рідня тобі, хто близький, хто
любимий!”

З Жадовської

СИНЯ ГОЛУБІНЬ

Коли замовкне серце й стихнуть груди,
І пролине час моїх співучих днів.
Тоді хай спів серця юначі будить
І підіймає в синю голубінь!

Як би у світі сірі хмари й журно...
І добро покрила чорна ночі тінь,
Тоді хай спів говорить невгомонно
І пригадує небесну голубінь.

Нехай летить мій спів у світ широкий
І розганя журліву чорну тінь,
Хай пригада всім юним, одиноким
Про ту красу — небесну голубінь.

Л. З.

ЛЮБОВ

ЛЮБИ!

Люби усіх, кого в житті зустрінеш,
Любов свою у чинах прояви;
Ти руку помочі подай, хто гине,
І радо хліб з голодним розділи.

Підтримай тих, кого життя втомило,
І надію в сердце змучене подай;
Зогрій любов'ю, — оживе в нім сила,
Яка розвіє в тому і відчай.

Ненависті й краплинки хай не буде,
Злобою свого серця не плями!
Знай, що у Бога всі ми рівні люди, —
Люби й братами зможем бути ми!

Шануй сумлінно волю свого брата,
За скривдженіх у горю заступись;
Люби розумно, щирим серцем, свято,
І всім усе прости, за всіх молись.

І проясниться злиднів темні ночі,
На світі буде менше гірких днів,
Тоді заплакані всміхнуться очі,
Зідхання ж зміняться у вільний спів.

Любов до щастя мостить всім дорогу,
Не гайсь, рівняй цю найсвітлішу путь!
Через любов твою пізнають Бога
І відпочинок для душі знайдуть.

Тебе ж Господь благословить багато:
Пошле життя без тягару й журби,
На небі скарб нетлінний будеш мати...
Тож щиро всіх шануй, усіх люби!

I. T.

НЕ ВСЕ МИНАЄ

Зелений гай пожовкне,
Квітки усі посхнуть,
Пташиний спів замовкне
І теплі дні минуть.

Прийде зима холодна,
Покриє сніг поля,
Завиє звір голодний,
Замерзне вся земля.

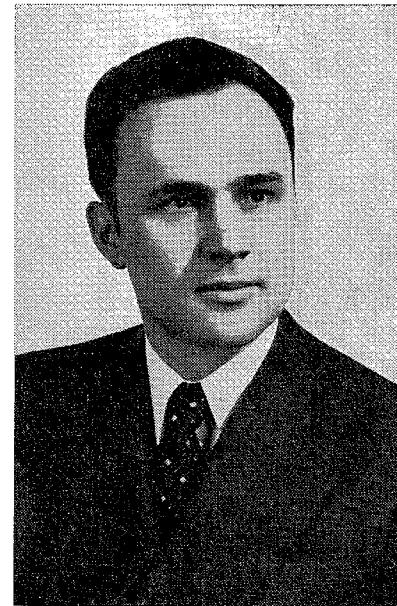
Струмок, що швидко рветься
Та поміж гір дзюрчить,
В криштальний лід зіб'ється
І надовго замовчить.

Часи усе міняють,
Що є навколо нас
І дні життя минають,
І смерти прийде час.

Але ж любов Христова
Ніколи не мине,
Вона при світлі слова
Не вмре і не засне.

Любов у свою хату
Сьогодні запросім,
І радісну й багату
В свої серця впустім!

I. Тарасюк

Олекса Гарбузюк

ХРИСТОВА ЛЮБОВ

Безмежна й велична Христова любов,
Про неї співає дух мій;
Вона — моя розкіш і вічний покров,
І берег для славних надій.

В Христовій любові знайшов я спокій
І певність спасіння душі,
За неї у ранній молітві палкій
Я дякую Богу в тиші.

Наш розум невсилі збагнути глибин
Любови Ісуса Христа,
Хоч дух поривається все до вишин,
Де вічно царює свята...

Христова любов — це краси повнота
І чудо із неба святе;
Про неї в молитві благають уста:
Дай більше любови, Христе!

Ол. Гарбузюк

ТОДІ, ЯК СЕРЦЕ БАЧИТЬ БОГА...

Учителю із Назарету дивний!
Тебе любили слухати люди,
І за Тобою йшли малі та сиві;
Йшли, ідуть і не заблудяють...

Учителю із Назарету тихий!
Я чую голос Твій і нині;
Ти гойш рани, меншиш лихом,
Ти — Друг засмученій людині...

Спасителю, предвічний Сину Божий!
Конфуцій, Будда та Платони, —
Як дорівнятися до Тебе можуть?
Усі в науці Твоїй, тонуть...

Люблю Тебе... Іду, шукаю...
Де Ти живеш Пречистим Духом?
У темних келіях, чи в пишних храмах,
Чи там, де плач, де скорбні душі?

В палацах Ти, чи в бідних хатах?
Скажи мені... І слух мій ловить
Весняно-ніжне: Не шукайте
Там, де нема вогню любови...

Ів. Кмета-Єфимович

Я ЛЮБЛЮ ЛІТО

Я люблю літо ранньою порою,
Коли туман сідає на полях,
І вітерець шепоче з осокою
Й метелики дрімають на квітках.

Люблю, як сива хмара напливає,
І поле, ніби грізний океан, —
Хвилюється й пшеницею гойдає,
Бунтується безмежний синій лан.

А потім знову тихо і чудово,
Природа вся купається в росі,
З-за хмари сонце випливає знову
Й нема кінця величній цій красі.

Коли туга на серце мое ляже,
Тоді я йду самотній на поля,
І повість дивну там мені розкажуть:
Трава, пшениця, квіти і земля.

Горить й палає сонце над горою,
Туман рядном піднісся над ставком,
Все навколо покрилося росою
І Богові співає свій псалом.

Коли в житті змагаюся з журбою
Коли навколо терни і хрести
Спасителю, зостанься Ти зо мною,
Веди мене до світлої мети.

Знівець журбу, дай духові свободу,
Щоб я Тобі був вірний до кінця...
Щоб я любив оцю святу природу,
А над усе любив її Творця.

М. Подворняк

ВІН ЛЮБИТЬ

О, грішнику, йди ти до Спаса скорій,
Тебе Він давно вже чекає,
В крові Його чистій гріхи всі обмий
Тебе Він впровадить до раю.

Іди, бо Він любить тебе без кінця,
Кохає, як мати дитину;
Для тебе покинув Він славу Отця,
Й чудовну небесну країну.

Він муки смертельні за тебе прийняв,
І вмер Він за тебе з любови,
На тебе Він Царство Своє заміняв,
За тебе не жалував крові.

Ти куплений дорого Кров'ю Христа,
Тому ти чимскорше покайся.
Ти — власність Ісуса, відкрій же вуста
І визнати Його не встидайся.

О, щастя безмежне, — життя до кінця
У спільноті з Богом прожити;
Весь вік на землі прославляти Отця,
А в небі Йому знов служити!

I. Тарасюк

ЛЮБЛЮ...

Люблю я місяця блиск тихий,
І спів зажурених гаїв,
Люблю лісів таємний шептіт,
І далечінь, і чар степів.

Люблю зірок я мерехтіння
І сонця ясного привіт,
Люблю я бурі бликс-тремтіння
Й безмежну в небесах блакить.

Люблю я срібні води моря,
І дивні дзвони щовесни,
Люблю зими я дні суворі,
І сум і скарги восени.

Люблю людей душею й серцем,
Я їм віддав своє життя,
Але найбільш, над все люблю я
Колись розп'ятого Христа.

Ів. Кмета-Єфимович

ВЕРНИ, О, БОЖЕ, ПЕРШУ НАМ ЛЮБОВ

“Але маю до тебе, що ти свою першу любов по-
кинув” (Об’явл. 2: 4).

Верни, о, Боже, ту першу нам любов,
Якою щиро Тебе ми полюбили;
Щоб палкий огонь загорівся знов,
І щоб в серцях завжди його ми мали.

Верни, о, Господи, ті перші почування,
Якими ми жили, росли і працювали.
І обнови глибокі всі бажання,
Які тепер напівзабуті стали.

Пішли, Владико, ту першу нашу ревність,
Якою ми слабих запалювати могли.
Пішли стійкий характер, волю й певність,
І щоб правдивими дітьми Твоїми ми були.

Верни, Учителю, ту радість в перший
“Дивний день”,
В якому ми завіт Тобі складали,
Щоб ми сплели Тобі вінок з псалмів-пісень,
Й Твою любов завжди в серцях ми мали.

В. Остапчук

ЛЮБЛЮ ТВОЄ, ГОСПОДИ, СЛОВО

“Свідчення Твої — моя розкіш, моя рада” (Іс. 119: 29)

Люблю Твоє, Господи, слово,
Що в серце надію вливає, —
І радістю душу сповняє,
Ведучи на шлях життя новий.

Хоч в світі багато є горя,
Та що може стати в перешкоді?
В якій би не було пригоді
Твое слово сяє, як зоря.

Зливає цілючій ліки
На серце гріхами розбиті;
І співають Тобі Твої діти
Хваління во-віки і віки...

О. Сомко

ТЕПЕР В МАЮ.

Тепер в маю, тепер весною,
Коли цвіте ввесь Божий світ,
Зацвів небесною красою
Очей твоїх небесний світ.

І це весна, оце в маю
Обсипав душу він мою!

Шумлять — співають ниви, луки...
Як пісня — вся душа моя,
А де її слова і звуки?!

Мовчи, мовчи, о, Боже, я.

Ні ні! Тепер тепер; в маю,
Скажу, признаюсь, що люблю!

О. Олесь

РІЗНІ

ВІРЮ!

Вірю, що правда поборе неправду,
Вірю, що згине зло з людських сердець!
Вже катувати не будуть за правду,
Гріх і нанависть знайдуть свій кінець...

Вірю, що мрії святі не вмирають,
Вірю — чекає нас вічне буття!
Слава земна, розкіш, пиха, минають...
Створені ми для святого життя!

Вірю, що ідоли будуть розбиті,
Згасне вогонь перед ними навік;
Ниви, що людською кров'ю політі,
Миром засяє новий чоловік!...

Вірю, що сонце Христове засяє,
Вірю в весну, що відродить серця...
Гори впадуть, доли будуть без краю,
Тигр буде тихим, а лев — як вівця!..

Вірю — Христос увесь світ цей зруйнує,
Вірю, що встануть з могил всі мерці;
Вірю, що будем співати “алилуя”
Там, де дістанемо вічні вінці!

Вір і ти, брате, й ти, сестро люба!
Разом простуймо до наших надій!
Землю цю грішну чекає вже згуба...
Нумо ж до праці святої мерщій!...

Л. Николишин

ЯК ЛЮБО З ІСУСОМ!

О, Христе, як солодко жити з Тобою
І щоденно іти за Тобою услід,
Тобі довірятись всією душою,
Ще з розквіту моїх юначих всіх літ.

Як солодко повість про Тебе читати;
Ту повість, написану ще вдавнину,
Ї вона будить душу мою, щоб любити
І вщент розвіає недолю сумну.

Як солодко бути з Тобою скрізь, всюди;
У ясні й похмурні життєвій дні,
Де плачуть і стогнуть безпомічні люди,
Ї де чуються сміхи й безжурні пісні.

Як любо з Тобою побути на Фаворі,
З Тобою не тяжко й Голгофу пройти;
З Тобою не тяжке життєвеє горе,
З Тобою бажаю я завжди іти.

Як солодко, Христе, з Тобою пройтися,
Твоїм духом правди людей оглядати;
За кривди не мститись, а широко молитись,
І всім ворогам все від серця прощать.

Як серце радіє, коли я з Тобою
В Віфанії разом над гробом стою,
Де Лазар похований, і де з журбою
Сестри оплакують долю свою.

Де Ти промовляєш:— О, Лазаре, вийди!
І він підімається, а смерть геть біжить;
В сестер сльози сохнуть, надій живій:
Додому брат разом іде, щоби жити.

О, Христе! Причина життя Ти, і раю,
Без Тебе не можу я бути ні мить,
Всі дні я з Тобою прожити бажаю,
З Тобою так солодко й радісно жити.

З ВІРОЮ

У світі цім багато є зневіри,
Багато сліз, страждання і відчаю.
В душі ж моїй я маю Божу віру
І з вірою я путь свою звершаю.

Крізь гострі терни йде моя дорога,
А впереді усе темрява сіра,
Спіткнувшись часом слабі мої ноги,
Але в душі палає Божа віра.

Спаситель Сам іде в путі зо мною
І не дасть мені страждання Він над міру;
Мене веде Він сильною рукою,
Щоб у душі не згасла Божа віра.

Не довго ще, й закінчиться дорога,
Мені привітно сонечко засяє...
А покищо, крізь бурі і тривоги,
Я з вірою мандрівку тут звершаю.

М. Подворняк

ЛИШ ТИ ОДИН

Як я до Твого божества угору
Крізь порох, мряку рвуся із низин
Ніхто не знає... Знаєш в кожну пору
Лиш Ти один.

Як я у безвість падаю в безсиллі,
І останком сил тримаюсь ще вершин,
Ніхто не бачить... Бачиш в кожну хвилю
Лиш Ти один.

Як в'яну я, мов цвіт у літню спеку,
Коли згоряє листячко билин,
Ніхто не зглянеться... Та недалеко
Лиш Ти один.

Як я впаду, як спотикнусь, хитаюсь,
Коли тиняюсь, як той блудний син,
Ніхто не жалує, ніхто не знає,
Лиш Ти один.

Коли мене всі люди покидають,
Як тих нещасних бідних сиротин,
То хто ж тоді пригорне, обіймає?
Лиш Ти один.

Якщо боротись буду до могили,
І до останніх не впаду хвилин,
Хто в боротьбі підтримає, дасть сили?
Лиш Ти один.

О, тільки Ти... і я Тебе благаю:
Ти не забудь, не залиши. не кинь.
А я Тобі служити тут бажаю,
Поки життя мого. Амінь.

Дмитро Кацій

НІЧНА МОЛИТВА

Коли виводить ніч у голубий простір
Величний сонм зірок і шум стиха вседневний,
З важкою думою я підіймаю зір,
Й уста мої молитву шепчути ревну.

І я молюсь тоді за тих, що рідко їм
Ніч очі затуля спокійним сном глибоким,
За тих, хто під хрестом безсиліє своїм,
Кого покинули надії світлоокі.

Молюся і за тих, яких палку любов
Розлука змучує, або теж злоба нищить,
За тих, кому життя не усміхнеться знов,
Надією яких є пітьма гробовище.

І разом з тим, як ніч свій сумерк розлива,
Й проміння в небі зорі розсипають,
Душа моя болить і світу співчува,
Й палка молитва з уст моїх зринає.

О, Ти читаєш, що в душевній глибині,
І Ти запалюєш мільйони зір в висотах;
Зішли їм тихий сон в північній тишині,
Уйми їх біль і облегчи скорботи.

ЗО МНОЮ БУДЬ

Вечірні тіні скрізь лягають,
Кінчає сонце денну путь,
На серці журно, я благаю:
Спасителю, зо мною будь.

Мій шлях далекий, через гори,
Мене страждання на нім ждуть,
Скрізь бачу слози, люте горе, —
Спасителю, зо мною будь.

В вечірніх тінях злії сили
Скрізь виявляють свою лють,
Страшний шлях стелять скрізь могили, —
Спасителю, зо мною будь.

З Тобою я щасливий всюди,
Завжди з Тобою хочу йти...
В крові ввесь світ, нещасні люди...
О, Спасе, будь зо мною Ти!

Вечірні тіні скрізь лягають,
Та вірю, — ясні дні прийдуть...
В години світла й тьми благаю: —
Спасителю, зо мною будь!

I. Тарасюк

ІЗ ВІРОЮ В СЕРЦІ

Із вірою в серці мандрую я в небо,
За Спасом мой я мандрую туди!
В блакить коли гляну, немає там горя,
Немає там сліз і немає нужди.

Немає там сварок й гріха там немає,
Там ангольські хори, там пісня бренить;
І там мій Спаситель, що вірно всіх любить,
Бажаю там бути, бажаю там жити...

Раніш, чи скоріше, земна путь скінчиться,
У небі заплата за труд мене жде.
У небі зустріну мільйони спасених
І з радістю будуть вітати там мене.

Мій друже коханий, коли б то цю радість
Мій любий Спаситель відкрив і тобі;
Ти був би щасливий, ти був би спасений,
Навіки з Ним був би у небі тоді.

Д. М.

НЕ ПРИЗИВАЙТЕ ВСУЄ БОГА

Не призовайте всує Бога,
Не призовайте ви Христа,
Не оскверняйте ви святого
Животворящого хреста.

Христос учив народ любити
І за народ Христос страждав;
А ви грабуєте освіту
І те, що Бог народу дав.

Христос носив вінець терновий,
Святую кров Свою пролив,
Своєю смертію святою
Народ з неволі відкупив.

— 82 —

А ви народ рабом зробили,
Братів за гроші продали,
Народ у тернях ви водили
І піт і кров його пили.

Не християни ви, — а Юди!
Цілуєте ви хрест святий,
А хрест народові на груди
Щодня кладете ви тяжкий.

Ви гірше Юди! Той вдушився, —
Ви тими грішми живете,
Що менший брат для вас трудився,
І брату жити не даєте!

О. Кониський

БОГ СЛАВИ

О, Предвічний Боже слави,
В недосяжних небесах;
Вся Тебе природа хвалить
За великі чудеса!

Для Тебе пташки співають
Шебетанням чарівним,
Свого Бога величають
Теплим ранком весняним.

Про Тебе струмочки грають
Мелодійні пісні,
Всюди радість розливають
У природі навесні.

Про Тебе ліси й левади
Тихо й ніжно шепотять;
Скільки ж в них життя й принади!
Хто б їх чар здолав обнять?

— 83 —

Для Тебе квітки чудові
Розливають аромат:
У полях, гаях, діброві
Славлять Божий дивний лад.

Тебе сонце, місяць й зорі
Хвалять в небі голубім, —
Всі безмежній простори
Величають Божий дім.

Лиш людство — вінець природи,
Відрікається Творця,
До гармонії та згоди
Не приєднує серця.

С. Бичковський

БІЛЯ ХРЕСТА

Учора я сходив до скорбного хреста;
Схиливсь перед святым Христом...
Благали сил слабі мої вуста, —
Боротися з неправдою й гріхом...

Учора я зустрівсь з моїм Христом,
Їому про муки серця розказав.
А потім заспівав надій псалом...
В моїй душі вогонь горів, палає...

Ів Кмета-Єфимович

МОЛИТВА

Цвіте калина. Ранок голубий
До мене йде, усміхено вітає.
А я стою зажурений, сумний,
Безмовно серцем Господа благаю:
“Верни мене в далекий рідний край!
Навіки хай я чужину покину...”
Цвіте калина і співає гай,
А я молюсь і плачу, як дитина.

Петро Кізко

О, МІСТО ВЕЛИКИХ ПРОРОКІВ

Він іде із гір Галилеї...
І щоб там щось не сталося з Ним,
Прямує в столицю Юдеї,
В святий колись Єрусалим.

А натовп Його супроводить
З піснями, живий, гомінкий;
Назустріч нові все виходять,
Хвилюючись, повні надій...

Але Він на місто споглянув,
Що ось перед Ним розляглось,
І сльози з очей Його кануть...
Смутніє обличчя Його.

— О, місто великих пророків,
О, місто Давида-царя!
Ти тонеш у бруді пороків,
Згасає твоя вже зоря...

Коли б хоч в останню хвилину
Пізнало ти долю свою,
І зло свою вбачило дніну, —
Останню годину твою...

О, місто! Ти ласку Господню
Згірдливо відкинуло геть, —
І котиша в прірву-бездоню
На повну загибель, на смерть.

Що з того, що віттям оливним
Встеляють вони Мені шлях? —
То ж вибухнуть запалом гнівним
Вони проти Мене в цих днях.

Що з того, що кличуть: “Осанна!”
І дочки твої, і сини ...
А там... Вони будуть кричати:
“Не хочем Його!... Розіпни!”...

Р. Зимний

НА САМОТІ З БОГОМ

Вічне небо, і вічна земля,
Вічний вітер, і сонце, і обрій,
Лиш не вічна істота моя,
Мій Володаре, Боже мій Добрый!

Розумію глибини життя,
Відчуваю шляхи Твої дивні;
Пане мій, Джерело почуттям!
Підкріпі мене в бою нерівнім.

Хай день духа Твого збережу,
Тут на дні чаши іспиту Твого;
Хай хули на землі не скажу
Я на Тебе, Всешищного Бога.

Є бо темна земля в боротьбі, —
Точать дух і лукавість, і зрада,
І нераз тут в зловісній журбі
Зупиняюсь без світла, без ради.

Не лиши мене, Боже, тоді,
Проявись, чи то в снах, чи в потісі,
Щоб у темному хижому лісі
Я не втратив ледь-видних слідів.

I. Г.

Я ЗНАЮ...

Я знаю, Відкупитель мій
Живе і жити буде!
І з Ним я переможу все,
І горя з Ним не буде.

Я знаю, в кого вірю я
І в кому я кріплюся,
Хто сил нових мені дає,
До кого я молюся.

— 86 —

Я знаю, хто мій гріх простив,
Хто вмер там на Голготі,
Хто мене кров'ю відкупив
І я вже не в болоті.

Я знаю, з Ним щасливо є
На білім світі жити,
Бо завжди Він готовий є
В недолі захистити.

Я знаю — Він є Цар царів
І все, що є правдиве,
То перед Ним лиш устоїть...
А зникне все зрадливе.

Він поневолених з ярма
Всіх виведе на волю,
А тих, хто з близького знущавсь,
Запропастить в недолю.

Я знаю, що коли умру,
То Він в останню днину
Мене підйме, воскресить
В миг ока, у хвилину..

Я знаю, Він мене введе
В Єрусалим Свій новий
І там я буду вічно жити
У радості й любові.

О, як то любо все це знати,
Мій брате, сестро, друже!
Пізнай і ти це, та лиши
Життя світське й байдуже.

A. Цапюк

ВІРА В БОГА

Віра в Бога дає святі мрії,
Мрії кращих в житті цім ідей;

— 87 —

Віра вливає до серця надію,
А надія провадить людей.

У країну святу надзвичайну,
Що Господь приготував Своїм
І відкрив Він закритую тайну
Тим, що завжди бажають жити з Ним.

Віра в Бога в серцях виявляє
Любов щиру, святу, не лукаву,
Яка близьньому зла не бажає,
Бо веде до небесної слави.

Ол. Сомко

З НЕБА ЗОРІ СВІТЯТЬ ЯСНО

З неба зорі світять ясно
На мою тернисту путь,
Але чорні й сиві хмари
Над моїм життям пливуть.

Боже, Боже, будь ласкавий
Ти до мене в ці часи,
І мене у смутку, в горю
Порятуй, прийми, спаси!

Тяжко, важко мені жити
І змагатись в боротьбі,
Мою душу й мое серце
Відкриваю я Тобі.

На душі так гірко, скорбно;
О, негайся помогти,
І мене, мій Христе любий,
Вибав Ти від марноти.

В боротьбі надій і віри,
І сил духовних більше дай;
Поможи, щоб був я щирий,
І мене не покидай.

Пішли мені спокій, Боже,
Благодать Твою пролий,
І в крові святій, пречистій
Від гріхів мене обмий!

МИ ГОСПОДИ...

Мій Господи, мій Боже Милосердний,
Як важко на душі, коли я пригадаю,
Як Ти любив, усіх любив до смерті...
А я ж любові дуже мало маю.

Святий Твій образ і вінець терновий
Стоять постійно перед моїм зором;
О, Господи, навчи мене любові,
Навчи мене дитячої покори.

Приятелів я вмію сам любити,
Бо знаю, що вони й мене кохають;
Але з недругами так важко-важко жити,
І це душа постійно відчуває.

А Ти ж усіх, усіх любив безмірно,
І тих, які знущались над Тобою;
Ти переніс страждання всі покірно,
І все покрив мовчанкою святою.

Ти ворогам простиш за всі знущання,
Отим катам безбожним і жорстоким,
За Свої кривди, за поневіряння,
За рани серця темні і глибокі.

Душа моя! Прислухайся до того...
Господь тобі бажає силу дати;
І ти в ім'я Спасителя Святого
Всі кривди зможеш недругам прощати.

М. Подворняк

НЕ МОЖУ Я ТЕПЕР МОВЧАТИ

Хотів би я тепер мовчати
Й щасливих нишком ждати днів,
Не можу, мушу я кричати,
Гірка недоля вже на дні.

Тяжкий наш час, куди не глянеш
Життєве поле заросло,
Усюди терня, і бур'яни,
І скрізь тінню смерти пронесло.

Тепер культурні всі народи,
А крильця трошки відростуть,
То слабшого лишать свободи,
І живцем на цвинтар понесуть.

Тепер просвічені країни,
Учених годі зрахувать,
І що ж?... Кругом страшні руїни
І не устають гармати грать.

Багато літ небесне птаство
Над людським трупом все кружля,
Де полягло численне братство
Скропивши кровію поля.

А люди в плащиках науки
Аж до зірок вже піднялися...
Огляньтесь! Сіете ви муки,
Річки вже кров'ю полились.

І як тепер, скажіть, мовчати
У славний наш двадцятий вік?
Не можу, ні. Буду кричати,
Щоб схаменувся чоловік.

Щоб він пізнав ховзьку дорогу,
Й покинув свій безбожний шлях,
І навернувсь скорій до Бога
Й покаявся в тяжких гріях.

I. T.

— 90 —

Сергій Бичковський

В ДОЛИНІ СМЕРТИ

Не можу не хвалити Тебе—Творця природи,
Начальника небесного блаженства, всебуття!
Нехай горить земля, метушаться народи.
Ти—Вічний Бог, в Твоїх руках усе земне життя.

Безпечний я під тінню крил Твоїх, мій Боже!
Хоч зло кипить, лютує смерть, антихрист з
пекла встав;
Твоя свята правиця лютість переможе!
В премудрості Своїй всьому границі Ти вказав.

— 91 —

Не дай мені мовчати, коли з тріумфом ворог
Під ноги з глумом потоптав Твої святі Слова!
Нікчемний я, перед Твоїм обличчям — порох...
Зміцни мій дух і зброю дай, вручи міцні права.

І пошли мене у бій із ворогом запеклим,
З неволі грішників-братів замучених спасати.
Відвагу дай, — вороже руйнувати пекло
І Царство Боже всюди в грішнім світі будувати.

Не можу не хвалити Тебе — Царя і Бога
У світі цім зажуренім, холоднім і сумнім.
Вже захід близиться, кінчається дорога
Богам земним. Візьме Господь Своїх в небесний
дім.

С. Бичковський

НЕ ТУТ

Мій рідний край не тут,
Де люди слози ллють,
Де горе, зло та гнів
У всіх людських синів...
О ні, мій край не тут.

Мій рідний край не тут,
Де всі брехню кують,
Де зло, неправда й гріх
Є їжею для всіх.
О ні, мій край не тут.

Мій рідний край не тут,
Де братню кров всі ллють,
Де землю жах і смерть
Вже виповнили вщерть...
О ні, мій край не тут.

Мій край вгор
Де правда є съ
Де Вічний Бс
І вода жит
Мій рідни^и

І рід
І вас т
У рідний
Ходімо всі
Наш рідний кра

МОЯ МОЛИТВА

О, Боже мій! Ти вірний мій Спас
Ти не забув мене на чужині;
Ти був потіхою мені в цім світі,
І надією в мої скорботні дні.

Ти знаєш Сам, як я віддавсь Тобі
І вибрав лих Твою святу дорогу.
Нераз я чашу пив страждань й журби
З молитвою, Тобі — живому Богу.

О, Боже мій! Ти силу дай мені,
Щоб я пізнав і полюбив душою
Тебе, в мої скитальчі сумні дні,
І завжди був лих власністю Твоєю.

Гр. Кугуст

ЧИ ТИ ПІШЛЕШ ЩЕ ВОЛЮ?

О, Господи! Чи Ти пішлеш ще волю?
Пішли! Хай спадуть журно-люти пута.
Хіба була б навіки вже закута?...
Хіба б нести навіки долю кволу?

Не дай мені мовчати, коли з тріумфом ворог
Під ноги з глумом потоптав Твої святі Слова!
Нікчемний я, перед Твоїм обличчям — порох...
Зміцни мій дух і зброю дай, вручи міцні права.

Й пошли мене у бій із ворогом запеклим,
З неволі грішників-братів замучених спасать.
Відвагу дай, — вороже руйнувати пекло
І Царство Боже всюди в грішнім світі будувать.

Не можу не хвалити Тебе — Царя і Бога
У світі цім зажуренім, холоднім і сумнім.
Вже захід близиться, кінчається дорога
Богам земним. Візьме Господь Своїх в небесний
дім.

С. Бичковський

НЕ ТУТ

Мій рідний край не тут,
Де люди слізози ллють,
Де горе, зло та гнів
У всіх людських синів...
О ні, мій край не тут.

Мій рідний край не тут,
Де всі брехню кують,
Де зло, неправда й гріх
Є їжею для всіх.
О ні, мій край не тут.

Мій рідний край не тут,
Де братню кров всі ллють,
Де землю жах і смерть
Вже виповнили вщерть...
О ні, мій край не тут.

Мій край ігорі, в Христа,
Де правда є свята,
Де Вічний Бог живе
І вода життя пливе.
Мій рідний край отам.

У рідний край я йду
І вас туди веду;
У рідний край святий
Ходімо всі мерщій!
Наш рідний край не тут.

І. Мельник

МОЯ МОЛИТВА

О, Боже мій! Ти вірний мій Спаситель,
Ти не забув мене на чужині;
Ти був потіхою мені в цім світі,
І надією в мої скорботні дні.

Ти знаєш Сам, як я віддавсь Тобі
І вибрах лиш Твою святу дорогу.
Нераз я чащу пив страждань й журби
З молитвою, Тобі — живому Богу.

О, Боже мій! Ти силу дай мені,
Щоб я пізнав і полюбив душою
Тебе, в мої скитальчі сумні дні,
І завжди був лиш власністю Твоєю.

Гр. Кугуст

ЧИ ТИ ПІШЛЕШ ЩЕ ВОЛЮ?

О, Господи! Чи Ти пішлеши волю?
Пішли! Хай спадуть журно-лоті пута.
Хіба була б навіки вже закута?...
Хіба б нести навіки долю кволу?

І молять люди: — “Боже наш Єдиний,
Ти чудотворний, добрий, всепробачний,
Пробач, прости, були ми необачні
І зір наш Сам зверни у небо синє.

Спрямуй на шлях любови, щастя й мира,
Дай воскресіння, з мертвих дай повстати!
Дай, щоб засяло сонце благодаті!
Дай, щоб у щастя возродилася віра!

О, Боже наш! Пішли нам добру долю!
Кайдани скинь і виведи на волю”.

РІДНИЙ КРАЙ МІЙ ТАМ ВИСОКО

Рідний край мій там високо,
В небесах безкраїх,
Де хмариночок біленьких
Пливуть легкі зграї.

Рідний край мій там високо,
В країні чудесній,
Де не гасне ясне сонце
В безодні небесній.

Рідний край мій там високо,
В безмежнім просторі,
Де ночами світить місяць
І сестри його — зорі.

Рідний край мій там високо,
В далекій вселенній,
Де мої брати та сестри
Спочили спасенні.

В рідний край той мое серце
Рветься без упину;
Там, в обіймах Отця моого
Навіки спочину.

В. Лукач

ДОПОБАЧЕННЯ, УКРАЇНО!

Володимирові Остапчукові

Вже сонце давно за горою сковалось,
І обрій далекий погас, почорнів...
У порті багато народу зібралось,
І наш пароплав задріжав й загудів.

Це знак, — він гудів на прощання країні,
Керуючи шляхом свій в бурхливі моря:
Кудись геть далеко, кидись на чужину,
Де інша засвітить вечірня зоря.

Кудись між чужій народи й звичаї,
Де пісня веселих дівчат не луна;
Де все не таке, як у нашому краю,
Усе скрізь чуже і країна сумна.

Стую, наче в сні, і дивлюся на хвилі,
Дивлюсь, — пароплав відчалив і пливе...
Одні люди плачуть, а інші радіють,
Й востаннє гудок на прощання реве.

Нараз мені гірко і журно зробилось,
І сльози гарячі з очей потекли;
І серце, мов пташка у клітці, забилось,
Bo журній думи на нього лягли...

Невже ж це востаннє простився з ріднею?
Невже ж не побачу своїх більше піль,
Не вийду на ниву зелену весною,
Зірвати волошку, мачок та кукіль?

Невже ж, о, мій Боже, ці води страшній,
Назавжди мене в чужину занесуть?
В далеку країну, між люди чужій,
Невже ж в Україну закрилася путь?

Стою і в задумі на хвилі дивлюся,
А мрії мої в Україну пливуть...
Скорблю, і в душі я до Бога молюся,
А хвилі, як гори, бушують й ревуть.

До Тебе, мій Господи, щиро молюся:
Пошли Твою ласку на рідний мій край,
За ним я скорблю, і за нього журюся,
Народові мому Ти поміч подай.

Нехай залунає по всій Україні,
Євангельська радісна вість без кінця;
Нехай сонце правди у кожній родині
Потішить засмучені горем серця.

Ніч чорна спустилась. Кругом потемніло,
А хвилі все дужче й сильніше ревуть...
А серце все більше й сильніше боліло,
А потім на небі зірки заясніли
І нам освітили далеку путь.

Іван П. Бахор

МОЇ ДУМКИ

Мої думки все линуть в Україну,
Де над Дністром лежить мое село,
Безжурно там, неначе сон той дивний,
Мое життя, як та вода, пливло.

Оті хати, сади й зелені луки,
Не можу я забути ні на мить.
Як пригадаю тужні дні розлуки,
То серденко і стогне і болить.

Шкода мені і нашого народу,
Бо він в ярмі неволі був та є;
І благаю Господа, щоб дав йому свободу
Отак, як іншим людям Він дає.

Щоб мій народ прийняв Христа усюди,
Бо так сказав улюблений наш Спас:
“Пізнайте правду, підневільні люди,
А правда визволить з неволі вас”.

Ще раз побачити село я хочу,
Сади в цвіту, неначе тихий рай,
І здійснену обітницю пророчу
Про мій нарад і про мій рідний край.

Побачити Дністрові рідні води,
Що в них я з Богом мала заповіт.
О, коли б там народ знайшов свободу,
Воскрес би він, воскрес би і ввесь світ.

Катерина Голубка

СОН НА ЧИЖИНІ

Мені сьогодні снилась Україна,
Волинське небо, ясне, голубе;
Я батьківщину бачив у руйні...
В сльозах, мій краю, бачив я тебе.

Садок зелений бачив біля хати,
Такий чудовий, як і був колись,
А від квіток пахучі аромати
Скрізь по саду з росою розлились.

Сьогодні я ходив по свому полі,
Пестив колосся над битим шляхом,
Ходив один, зажурено й поволі,
А запах гречки стелився кругом.

В вівсі шептала щось перепелиця,
І вітерець тихенько повійнув,
Стривожив сон дозрілої ішениці
І непомітно за горбок шугнув.

У сні я бачив рідну свою хату,
Де я родивсь і де безжурно ріс;
Зажурену, стареньку свою матір,
В очах якої повно було сліз.

Вона похилена біля вікна стояла,
А я до неї близько підійшов...
Крізь сльози мати тихо прошептала:
“Чому від мене, сину, ти пішов?”

Чому пішов шукати собі долі
В захмарений й чужий для тебе світ,
Й лишив мене, мов ту билину в полі
На схилку моїх безнадійних літ?”...

І біля ненъки впав я на коліна,
Мов блудний син, я гірко заридав:
“Прости мені... Прости своєго сина...
Я в світі, мамо, щастя не зазнав”.

Мене до себе мати пригорнула,
Й так солодко зробилося мені,
І серце всю журбу гірку забуло,
Ніби колись, в давно минулі дні.

Я пробудивсь... Було десь гамір чути,
І день новий дивився з-за вікна:
Збудились там чужі для мене люди, —
Скрізь чужина, холодна чужина...

М. Подворняк

ЧУЖИНА

Ти з бігом днів від мене можеш взяти
Останню краплю радості й надій,
І в серце стомлене гіркого смутку вляти
Ta знай, о, чужино, що я не твій.

Ти можеш вирвати ввесь цвіт моєї сили,
Й з грудей забрати запал молодий,
Ta знай, з тобою не зживуся до могили,
Мені чужою ти, і я тобі чужий.

Теж вигляд мій ти можеш ізмінити,
Й чоло мое все борознами зрити,
І сивиною можеш наділити,
Ta я не твій ні на єдину мить.

Ти можеш восени сумною мені бути,
Як жовтий лист, зсушиль життя мое,
Але ти цього мусиш не забути,
Що я твоїм не був, не буду, і не є.

I. Тарасюк

НАШІ ДНІ

Як мало радості на цій землі лишилось;
Як много горя п'янко розцвіло...
Як опустилися людського духа крила:
Це ж Боже сонце в крові в нас зайшло.

Ось в сумерках тривожних передночі
Потворні розуми за газом роблять газ;
Диявольські блищасть страшних “учених” очі,
В них дух окрилоє заглади темний час.

Не йдуть вони — летять у помислах гнетючих;
Із дня на день їх “мудрість” все зроста...
І в цім огні всесвітло і... болото
Проходить тінь розп’ятого Христа.

І воїнів Своїх Він теж благословляє,
Тих всіх, що сіють правду і любов.
З захопленням вони Спасителя вітають
І, повні сил, стають до праці знов.

Й хто в сумніві, що їхня перемога?
Отих ясних, що зброя їх — добро,
Яких з одчаянням століттями боров, —
І все без успіху понурий ворог Бога...

Хто в сумніві, згадай Нерона-ката
І жах арен, — ідей Христових свято;
Згадай й очнись: — За нами, кликни, Слово,
За нами Бог, і з нами міць Любови, —
Й ми переможемо!

I. Гарасевич

Е Г О І З М

Жорстокий егоїзм — причина зла на світі;
Панує скрізь безжалісне горде “Я”,
Забули на землі, що світ — одна сім’я,
Що одного Отця Небесного ми діти.

Святий закон знівечений! Мораль старого віку
Кермує розумом зіпсованим людей;
Чужі ім правда і любов. В ім’я своїх ідей
Творить їх геній смерть для брата-чоловіка.
Де співчуття, де дружба, святе співстрахдання?
Невже ж їх сяєву вже більше не буватъ?
Невже ж брат брата далі буде катуватъ
І, проклинаючи ярмо, та гнути існування?!

Властитель темряви, брехні, усякого злочину
Царить над розумом ошуканих рабів,
Яких до переконання довів,
Що “все гаразд, а хто інакше думає, той згине!”

Жорстокий егоїзм — причина зла на світі;
Панує скрізь безжалісне, горде “Я”.
І хоч люди на землі одна лише сім’я,
Та сатані вдалось усіх їх порізнати.

Л. А. Н.

ЗЕМНА ДОРОГА.

Я до кінця земну дорогу,
Як Твій слуга хочу пройти,
Каміння гостре ріже ноги,
Але, мій Спасе, бачиш Ти!

Я до кінця спасіння пісню,
Мов щастя, хочу донести.
Буджу мій край, поки не пізно,
Bo так бажаеш, Боже, Ти!

Я до кінця свій хрест, терпіння,
Без нарікань хочу нести.
Життя, мов море, реве й лінить,
Той рев вспокоїш, Спасе, Ти.

Та не піду я сам собою...
Христе, Ти — Пастир, проведи!
Через гарячі ночі бою,
Своїх вести бажаеш Ти.

Ів. Кмета-Єфимович

ВАЛТАСАР

(З Гейне)

Вже час північний наступав,
Весь Вавилон мовчав і спав;
Лиш гучно сяє царський двір:
Там гул, бенкет і звуки лір.

В блискучій залі за столом
Цар Валтасар кружля вино.
Навколо слуг великий рій, —
Не мовкне срібний стук сулій.

Розкута сміливість рабів...
Славільний цар повеселів.

Лице царя пала, — з вином
Він буйство дике за одно

Із чаш спива: його язик
Кпить із Могутнього одвік.
Крізь дикий шум похвал рабів
Він з буйним сміхом все хулив.

Очима блищучи, ось цар
Шле слуг ограбити вівтар.
І ось несуть святе святих
Царю на поглум і на сміх.

Тут всі святині храмові, —
Весь знаряд дому Єгови.
І святий сосуд вином сповня
Безумний цар... Ось він підняв

Його до уст і осушив,
Із піною яро прогремів:
“Плюю я, Бог, на Твій вівтар!
Я — Вавилона сильний цар!”

Та ще тих слів не закінчив,
Як ввесь душою затремтів.
І нараз замовк у залі сміх:
Мороз страшний обняв усіх.

І вмить, о, жах там на стіні
Рука явилася в огні
І пише... Літери горять,
І грозою сяйною жахтять.

Цар ціпеніє... Зір страшний,
Тремтять коліна, він блідий.
Рабів скував могильний страх;
Завмерло слово в їх устах...

Ніодин маг читать ме вмів
Значіння грізних Божих слів;
Та тільки в ніч ту ледь-зоря, —
Раби зарізали царя.

Перекл. Ів. Гарасевич

— 102 —

ГРОШІ

(Єкл. 6: 1; 1 Ів. 2: 15-17)

Найбільше зло на світі — гроші,
Вони від батька сатани,
І що існує зло в цім світі,
Тому причина теж вони.

Без грошей радості немає
З грішми боїться: — може вмре?!

Ось може злодій надзирає,
Заб'є та гроші забере.

За гроші небо тут купують,
За них молитися ідуть,
За гроші душами торгують
І своє сумління продають.

На цьому світі тільки гроші
Звільнити можуть від ярма.
Хто має гроші — має славу,
Біда, як грошенят нема.

Чи ви таке чували диво:
Як гроші раз знайшов юнак,
Злякався, бідний, скарби кинув
І втік до лісу неборак?

Нещасний той, хто гроші любить,
Хто грошам серце віддає,
Хто тут за них гріхові служить,
Хто за них душу продає.

Вони, мов кіт, до себе манять,
А потім душати, як удав,
За них і Юда свого Спаса
За тридцять срібняків продав.

— 103 —

Коли бажаєш щастя мати,
Як скарб бажаєш мати ти,
То мусиш в Біблії шукати,
Там ти не знайдеш марноти.

Той скарб і міль не може з'їсти,
Іржі на ньому не буде;
Той скарб святий і завжди чистий:
Його вже злодій не вкраде.

Той скарб нічого не коштує,
Нам Бог його даремно дав,
Коли Спаситель наш, Син Божий
За нас на дереві вмирав.

Прийми ж той скарб, мій любий брате,
І вічно в небі будеш жити;
Багатство вічне будеш мати
І буде Бог тебе любить.

A. Штурма

ПІЗНАЄТЕ, ТА БУДЕ ПІЗНО

Весь світ, це — лише природи сила, —
Так вчать безбожники усюди.
Рука Господня все створила, —
Так кажуть віруючі люди.

Ми б розповіли вам, та годі
Померлим дати духовні очі.
Вони всі вірять лише природі,
Ми ж віримо в слова пророчі.

Прийде кінець із шумом грізно;
Настане час страшної драми...
Пізнаєте, та буде пізно, —
Що Бог відвічний є над нами!

Микола Борщівський

КОЛИСЬ І ТЕПЕР

Бувало сонце сяде за горою,
Над річкою пливе вечірня мла;
Хлюпочуться качки між осокою,
А я вертаюся із поля до села.

Хоча болять від праці руки й ноги,
А на душі так радісно мені;
Зійду в долину з шумної дороги,
Й там сяду у вечірній тишині.

З діброви ніжний вітер повіває,
Бренить на лузі спізнена коса,
Десь в конюшині пташечка співає,
На ниви й гори падає роса.

Хвилюється пшениця, мов би море,
Далекий захід полум'ям горить;
Ще мить і небо ясне і прозоре
Свої вечірні зорі запалить.

До пізна я сиджу один на полі,
В руках тримаю вила і граблі...
Там забиваю всю свою недолю,
Г'ю чар і запах рідної землі.

Як сутінки спускаються на ниви,
Я стежкою мандрую до села,
І чуюся, що я такий щасливий,
Й моя душа знов силу віднайшла.

У серці пісню радісну співаю
Тому, Хто всю природу створив,
Хто голос дав пташкам в зеленім гаю
І дав красу для рідних моїх нив.

Колись було... Тепер того немає...
На чужині нема таких полів;
Хоч пташка часом десь і заспіває,
А не такий її веселий спів.

Виходжу сам вечірньою порою
Під темний ліс і дивлюсь в далечінь;
Вмиваюсь там соленою сльозою
І довго молюсь за свою Волинь.

М. Подворняк

ДАРМА ВОЮЄТЕ ВИ З БОГОМ.

“Той, що в небі живе, — посміється,
Владика висміює їх” (Пс. 2: 4).

Дарма криваво так воюєте ви з Богом,
У серці носите і жовч, і гнів, і лють;
Надармо гострите мечі ви проти Нього,
Надармо фабрики все зброю вам кують.

Хоч пиха пружиться і пристрасно й завзято,
Хоч серце сповнене іржею й люттю вщерть, —
Таким борцям, як ви, тріумфу не зазнати:
Бог світу дав життя, а вам заплата — смерть!

Не допоможуть вам ні вежі, ні антени
Сплюгавити все те, що Боже та святе,
Що людству дане звиш, що чисте та надхнене:
Господь гидоту всю з лиця землі змете...

Не порятають вас ні гасла, ні гармати;
З Творцем всесвіту не виграти вам війни,
Бо Правди ви не зможете скувати, —
О, слуги темряви і діти сатани!

Хоча б в безумстві ви замкнули всі святині,
І хоч ви Божих слуг в'язнили по льохах, —
То віра розцвіте, як квіти по долині,
І мучеників кров дасть овоч вам на страх.

Раби безумства ви, шалені атеїсти,
Ви з Богом сил затіяли борню?!

Як блискавиця-грім, так кара вас навістить;
Господь спалить огнем вас, марну комашню.

О, сила Вічного вас в тлінь, в нівець оберне!
Вам зброя скрушиться, пощербліться мечі,
І слід ваш пропаде, і згине діло скверне...
Дарма силкуєтесь, безвір'я діячі!

Ті ваші дні минуть — часи безумства й горя,
Бог знищить сатану, первопричину зла;
Щасливий людський рід у сонячних просторах
Прославить Бога сил, Його святі діла.

К. Вірний

КОЛИ В ЖИТТІ ТЯЖКІ ГОДИНИ

Коли в житті тяжкі години,
І гіркі сльози на очах,
У серці жаль — сумні хвилини,
І вітри страждання, сум та жах.

Як чорні хмари насувають,
І заслоняють світлу путь,
І небо ясне закривають,
Та тяжко, сумно тобі жити.

Тоді віддайся ти Ісусу,
Свою тугу Йому скажи,
І з Ним ти збореш всю спокусу,
І спокій в Ньому знайдеш ти.

До Нього щиро помолися,
І відкрій серденько у тиші,
І перед Ним ти преклонися, —
Молися щиро, від душі.

А Він поможе і почує,
На радість змінить смуток твій.
І в житті щастя запанує,
І буде на душі спокій.

О. Гарбузюк

КОЛИ ВІТРИ У ЦЬОМУ СВІТІ ВІЮТЬ

Коли вітри у цьому світі віють,
І осоружні бурі грізно б'ють,
Я в кораблі. Імення його: "Надія".
Безпечно в нім! — Не можна потонуть.

А компасом — святі небесні зорі,
Без помилок, бо в них немає змін.
Туди дивлюсь! Моїм не кривлю зором:
Й тихцем пливу в далеку далечін.

Голуба синь, як море... Там: Юпітер,
Венера, Марс... Там вічно Божий Храм.
Тут всі зусилля людські йдуть на вітер
У змаганні щоденних панорам.

Тут море-світ. Свої він творить стери,
Технічні стери, що прямують в вир...
І губляться в незбагненім етері,
Як ураган серед бурливих хвиль.

Коли вітри у цьому світі віють
І бурні хвилі серед моря б'ють.
Я в кораблі, безпечний він — "Надія",
Bo Сам Господь керує мою путь.

НЕ ДУМАЙТЕ

Не думайте про Царство ви Небесне,
Коли отрута на масних устах,
Коли біжать від вас без радости в сльозах,
Як тільки стелете килими слів чудесних,
Не думайте про Царство ви небесне!

Не думайте про Царство ви Небесне,
Коли убрані в заздрість й гордий гнів.
Христос любов'ю пахнути звелів,
І змалював на ділі в муках хресних
Нам приклад сонцесяйних днів...

Ой скільки слів у нас шовково-золотих!
А хворий старець, брат наш — старцем є,
І удовиця з сиротами сльози п'є...
Не досить слів пахучих, слів самих,
А їм комори в нас, блискучо-золотих.

Утіште скорбну! Слабого підніміть,
Голодному подайте хліб скорій;
І тонучи в морях любви, в добрі, —
Тоді до Царства ви у проміннях ідіть,
Тоді... "Ми з Ним... Ми зо Христом", —
кажіть.

Ів. Кмета-Єфимович

ДЕ НЕМАЄ ХРИСТИЯН?

Колись безбожник сів у потяг
Газету вийняв, почитав;
Аж ось, в сусіднім переділі
Якийсь хор раптом заспівав.

Безбожник слухає і чує;
То звук Ісусових пісень,
Яких якраз не міг терпіти,
Ні в темну ніч, ні в білій день.

"Ах, християни!" — він зідхає, —
Куди б мені втекти від вас?
Від ваших книг, пісень, розмов,
Хотів би скритись хоч на час".

І тільки потяг кілька станцій
Проїхав, і свій біг спинив,
Безбожник зараз за валізку,
І в інше місце поспішив.

Аж бачить, знову зло потрапив,
Там знову група християн
Читають з Біблії святої,
Як кров текла з Христових ран.

Безбожник аж трясеться з гніву,
Бо мав гарячу дуже кров.
Аж тут, на щастя, потяг раптом
До моря в порт якийсь прийшов.

Безбожник з потягу злітає,
Й біжить скорій на пароплав...
І там в знемозі в своє крісло,
Він вже не сів, а просто впав.

“Ну, — він з полегшенням зідхає, —
Їх тут напевно вже нема,
І я вже зможу відпочити
Від іхніх співів про Христа”.

Аж ось до нього враз підходить,
Якийсь скромненько вбраний пан
І пропонує: “Чи ви бажали б
Піти в зібрання християн?

На пароплаві нас чимало,
Правдивих, вірних християн
І ми з молитвою до Бога
Вступити хочем в океан”.

Безбожник раптом, як зірветься
Й до капітана він біжить,
І перед ним він зупинився,
Весь зблід, трясеться і кричить:

“Чи можу я вас запитати,
Чи зміг би сам пан капітан
Мені таке сказати місце,
Де вже нема тих християн?”

“О! Залюбки, — відповідає,
Той капітан християнин, —
Те місце знаю, і провадить
До нього шлях такий один.

Там християн правдивих, вірних
Не знайдете ви ні сліду”.
“Ну, то скажіть вже, де те місце,
А я чимськорш туди піду”.

“Те місце, друже, пеклом звуться,
То є безбожників тюрма,
Але в тім місці вже напевно
Правдивих християн нема!”

A. Штурма

УЧНІ

Зблизилось Царство, час настав,
Про те свідкує книга ця:
Те Царство Сам Христос обняв
Й Царем Він буде без кінця.

Як ми цю книгу слідимо, —
Слова Господні ці нові,
Вони висвітлюють одно:
Що Царство Спас здобув в крові.

Там в Галилеї Він зібрав
Всіх учнів, що пішли за Ним...
Любить друг друга наказав
Новим Завітом і святым.

До їх сердець Він закладав
Нові основи прав святих,
А потім інших закликав
До Царства, до осель Своїх.

По тім вознісся до небес,
І там з Отцем Своїм Він сів...
Багато Він творив чудес, —
Убогих хлібом тут кормив.

Хоч Він ще й нині в небесах,
Та духом тут між нами є;
По всій землі, по всіх краях
Будує Царство Він Своє.

І владу Він Свою дав тим,
Що тут за Ним услід пішли,
І вість про Спаса людям всім
По всіх країнах рознесли.

Павло пішов в поганський край,
Відвідав силу міст і сіл,
Сотки і тисячі людей
З гріховних він покликав піль.

Віки минали і літа,
Як вірні сіячі пішли,
У ім'я Господа Христа
І слово правди понесли.

Святий Андрій ось над Дніпро,
У Київ-місто загостив;
Він Україні ніс добро, —
Христову правду голосив.

Пройшли віки, немов туман...
Знайшлись відважні післанці,
Вони пішли за океан,
Щоб просвітити й ті кінці.

В Америку, в широкий світ, —
Пішли в незнаний, дикий край;
Понесли й там святий завіт,
І там насадили Божий рай.

А потім в Африку пішов
Слуга Христовий Лівінгстон,
Там негрів чорних він знайшов,
І дав і їм Христів закон.

А Карей в Індію поплив,
Щоб і гіндусам вість нести;
Щоб їх від ідолів-богів
До Бога Спаса привести.

Вернімся в наші вже часи:
Багато молодих братів
Лишають рідній доми, —
І до чужих ідуть країв.

З любов'ю йдуть вони туди,
Не спинить їх ні смерть ні жах,
Ідуть туди, де гріх й біда,
Де люд ще томиться в гріхах.

І з кожним роком все росте
Христова Церква і свята;
І ріст свій спинить аж тоді,
Як світ ввесь прийде до Христа.

Робітниками в ній всі ті,
Котрі любові вість несуть,
З трудів своїх спічнуту тоді,
Коли Господь скінчить їх путь.

І скрізь вже чути голос цей:
В країнах пальм, морів, льодів,
В усіх народах, племенах,
Господній чути всюди спів.

Перед ім'ям Христа святим,
Схиляють голови свої
Мільйони тих людських сердець,
Що вмилися в святій крові.

Уже наближується час,
Коли в великім дню Своїм
Прийде Спаситель із небес
І запанує над усім.

Тоді поклоняється Йому
Усі народи й племена,
І буде Пастир в них один,
Вони ж усі — сім'я одна.

ОСТАННІЙ ЧАС

Я вірю: настане жахлива хвилина,
Що, наче та сітка, на світ цей впаде;
І сонце померкне й попадають зорі,
І місяць ніколи уже не зійде.

І темрява чорна покриє всю землю,
Настане ніч вічна й заникне краса;
Заграють тривожо всі анголи в сурми,
Здрігнеться земля, затремтять небеса.

В той день вся природа застогне, заплаче,
І хвилі у морі, як звір, заревуть;
І заколот в людях жахливий почнеться,
І люди втікати у гори почнуть.

І скажуть горам, холмам, скелям високим:
“Зірвіться з підвалин, впадіте на нас,
І від Божого зору, від Божого гніву
Закрийте, закрийте, ми просимо вас!”

Та ті не впадуть і людей не закриють...
Шукатимут смерти й не знайдуть ніде...
Тоді буде мука, якої не було
І якої на світі вже більше не буде.

А. Г.

ДВОЄДУШНИМ

Не кожен брат, що братом зватись хоче,
Не кожен може зватись ім'ям тим;
Коли без віри, — піде, наче дим,
По світі скрізь... Ніхто його не схоче.

Не кожен брат, що ніби в братську шкіру
Зодягнеться — і житиме без діл;
До добрих справ тупий, неначе віл!
Хто є такий, хай змінить всю натуру.

О, так, брати, подумайте якслід,
Як хочете, щоб менш було тут бід...
Візьміть слова ці під розвагу!

Подумайте, як в світі треба жити, —
Бо двом панам не можна враз служитъ;
Любов Христа хай має перевагу!

Гр. Домашовець

КІНЕЦЬ СВІТУ

Настане ніч колись, остання ніч настане...
Журба й смертельний жах полеттється по землі;
І місяць згасне враз, і сонце не повстане,
І зникнуть зорі всі, велики і малі...

І затремтить земля, і в небесах кривава
Ознака з'явиться, як Божий гнів, страшна;
Засяє над землею вічна Божа слава,
І заплачути голосно всі роди й племена...

І Сина Божого побачать в хмараах люди,
Всіх анголів Його, і силу без кінця.
Гук сурмів прогремить і мертвих всіх розбудить
Одних для мук страшних, а других для вінця.

Тоді побачимо і небо й землю нову;
З небес до нас зійде новий Єрусалим;
Над річкою життя ми поведем розмову
Про те, як шлях земний проходили ми з Ним.

З Христом Спасителем... і наші слози тихо
Господь нам обітре з заплаканих очей,
І все старе мине: і смерть, і сум, і лихо...
І обійме Господь нас ласкою Своєю.

ВІКИ Й ЛЮДИ

Минеться час... Минуться покоління...
На суд віків полишуться діла,
По днях безбожжя, вродиться сумління
І скажуть всі: "Ось совість ожила!"

У безвість літ дрібні відійдуть вчинки,
Полине час незгоди, хвилювань,
Людям новим не буде ні хвилинки,
Щоб спом'януть імен бездонну даль.

І вас вони наситимуть, мов змари,
Часи... Віки, що гнобили людей,
Забудуть теж, як злої ночі чари,
Зложивши вам поклін серед ночей.

І тая ніч вже казкою лишиться,
В устах нових незлобних поколінь;
Вона життям сумірним затъмариться
І процвіте вогнем нових стремлінь!

Хай буде світ постійно повен віри,
То тільки те лишиться по віках,
Що дух творив працюючи над міру,
А не той вік, що в людях сіяв жах.

Х.Алчевська

ДЕНЬ МАТЕРІ

МАТЕРІ

Як би тяжко мені не жилося,
Як би доля не гнула мене,
Але серце мое стрепенеться,
Як згадаю я, мамо, тебе.

Стрепенеться і важко заб'ється,
Як згадаю всі муки твої,
І гіркій та дрібній слози,
Що лилися і вдень, і вночі.

Але ті твої слози святії
Я тоді не могла зrozуміть,
Я не знала, чого вони ляльося
І чого твоє серце болить.

Пам'ятаю, не раз опівночі
Я пробуджуясь, — лямпадка горить,
Біля мене, тихенько схилившись,
На колінях матуся стойть.

І гарячій дрібній слози
По обличчі твойому біжать,
Ти ж не чуєш, — заплакані очі
Твої вірою в Бога горять.

І тихенько я плачу з тобою,
І молюся глибоко в душі:
Боже! Мамі моїй нещасливій
Тихий сон Ти сьогодні пошли!

Людмила Волошка

ВЕСНЯНИЙ ПРИВІТ

Матусю рідненька, ти бачиш, весна
у квіті своїм наступила!
Мені на чужину квітки принесла,
І згадки в душі відродила.

Пригадую зараз минулу весну, —
З тобою тополі саджала;
“Нехай виростають і вітху несуть”, —
Мені ти, матусю, казала.

Пташок щебетання і свято весни
Я й тут, на чужині, зустріла:
Привітно всміхається сонце згори,
І квітка в траві засиніла.

Блакитні і ніжні фіялки зірву,
На спогад про весну залишу,
Згадаю при цьому твою я журбу,
І хати рідненької тишу.

Зів'януть фіялки, і згублять свій цвіт,
Їх хочу я все ж заховати,
Щоб в кращім майбутнім, як зміниться світ,
Цю весну ще раз пригадати.

Рідненька матусю, прийми мій привіт!
Хай лине, мов пташка, весною!
Бажала б весняний, я пишний розквіт
Ще раз поділити з тобою!..

Від широго серця бажаю тобі
Тепер, коли все воскресає, —
Хай серце твое у теплі веснянім
Надію на краще плекає.

Л. Лазарева

Михайло Подворняк

ТИНЬ МАТЕРІ

Коли я був хлопчиною маленьким,
В нас за садом проходила дорога;
І часто там, моя кохана ненька,
Мені оповідала щонебудь про Бога.

В кущах пташки весело щебетали,
Ховалось кругле сонце за горою,
В село отари з поля поверталися, —
Туман вечірній плив понад рікою.

Шептали щось задумані тополі,
Рої хрущів над рідними садами...
Гіркої я тоді не зناх ще долі, —
Мене провадила за руку мама.

І з поля ми верталися додому,
Тінь матері лягала на дорогу,
Але пошто та тінь мені малому,
Коли тоді не зناх ще я тривоги.

Далеко я, тепер від свого краю,
Пройшов гіркими й страшними шляхами,
І думаю в самотньому відчаю:
Щоб хоч побачить тінь своєї мами!

М. Подворняк

БУДУ В НЕБЕСАХ

Ніколи не забуду я, як хлопчиком давно,
Доводив маму до плачу, не слухався її...
Померла вже вона, мене лишила одного;
Скажи їй, Спасе: буду в небесах.

Скажи, молитви всі її почув Господь,
Що син її обмитий кровлю Христа.
Боротись хочу я, о, поможи, молю!
Скажи їй, Спасе: буду в небесах.

Хоч неслухняним був, любила мама так мене,
Хоч я був злим, до мене доброю була завжди.
І з нею я провів дитячій літі,
Скажи їй, Спасе: буду в небесах.

Після, мов блудний син, лишив я маму й
рідний дім,
Як плакала вона, забути це не можу я.
Як день і ніч молилася все, щоб Бог спасав мене,
Скажи їй, Спасе: буду в небесах.

І ось, я вінав, якщо бажаю маму бачить я,
Спішити мушу, бо цілком вмирає вже вона.
Їй перед смертю обіцяв любить Ісуса я,
Скажи їй, Спасе: буду в небесах.

РІДНА МАТИ

— Ось весна, чудове літо,
В році свят багато,
І сьогодні урочистість,
Й знову якесь свято.

— Знаю це, сестричко люба,
Й можу відгадати,
Що сьогодні день великий,
День Матері — свято.

— Матерей, жінок у світі
Мов квіток, багато...
І котра з цих рясних квітів
Найгарніша, брате?

— Ой, сестричко вибаглива,
Все ти хочеш знати;
Найгарніша із квіток всіх
Квітка — рідна мати.

— Є на світі самоцвіти
Коштовні й багаті,
І перлини, а котра з них
Найдорожча, брате?

— Й тут не важко, як бажаєш,
Можу відгадати;
Найдорожча з самоцвітів
Тільки рідна мати.

— Є на світі різні мови
І слів у них багато,
І котре з усіх оцих слів
Наймиліше, брате?

— Ой, сестричко моя люба,
Раз казав мій тато,
“Наймиліше із усіх слів,
Слово “рідна мати”.

— Є країни, а в них щастя,
В байді не обняти...
У якій країні жити
Ти бажав би, брате?

— І на це, сестричко люба,
Можу відказати, —
Найгарніша та країна,
Де є рідна мати.

— І тепер скажи, будь ласка,
Хочу ще спитати;
Що найбільше в світі любиш?...
Сам признайся, брате.

— Ось, як бачу тут, сестричко,
Хочеш в кут загнати;
Знай, найбільше люблю Бога,
Потім рідну матір!

Гр. Домашовець

ПРИГАДУЮ ХВИЛІ, ЯК БУВ Я МАЛЕНЬКИМ

Пригадую хвилі, як був я маленьким,
Щасливо так жив при мамусі своїй.
Мов сон відлетіли щасливі години
Колись в Україні коханій моїй.

Я бачу те чоло журбою сповите,
Спрацьовані руки при праці тяжкій,
І серце паланням любови сповите...
О, мамо кохана! Ти — ангол є мій.

Що ж дам тобі, мамо, за жертви посвяти?
Далеко від тебе загнав мене світ.
Вітри занесуть хай тобі привітання,
І бідного серця найкращий мій цвіт.

Я вірю, настане щаслива година,
З'єднає навіки нас Бог і Творець
Побачиш, мамусю, знов вірного сина
На небі для вічного щастя сердець.

С. Бичковський

З О РІ

“Мамо люба! Глянь, як сяють
Ясно зорі золоті!
Кажуть люди, то не зорі,
Сяють душі то святі.

Кажуть, хто у нас на світі
Вік свій праведно прожив,
Хто умів людей любити,
Зла ніколи не робив.

Бог узяв того на небо
Ясно зіркою сіять...
Правда, мамо, то все душі,
А не зорі там горять.

Так навчи ж мене, голубко,
Щоб і я так прожила,
Щоб добро робити вміла,
А робить не вміла зла”.

Б. Грінченко

ДУМКИ МОЇ ДО ТЕБЕ ЛИНУТЬ

Мамо, випадок мене далеко кинув,
І між нами муром жах війни, —
Та думки мої до тебе линуть
Із далекої, чужої сторони.

Тільки в мріях маю щастя змогу
Бачити коханий образ твій,
Твої скорбні очі і тривогу
У всій постаті твоїй сумній.

Ти сумуєш, що втратила сина, —
А у тебе він тільки один...
Мамо рідна! Ненечко едина!
Я живий ще, твій далекий син...

Ну, а ти, — чи ще жива, здорова?
Як би ж звістку дати ти могла!
Я до тебе злинути готовий,
Коли б змога в мене ця була...

Допобачення, моя кохана Нене!
Чи ці слова дійдуть, — не знаю я;
Чи почуєш ти ще щось про мене,
Незабутня Ненечко моя!...

Ю. Чапля

МАТЕРИНСЬКА ЛЮБОВ

Спостилася тиха вечірня година;
У млі потопає зелена долина, —
Усе засипляє... Дитино, засни.
Маленька дитино!

Ось швидко біжить до малої хатини
Блідий місяць й промінь свій кине,
І буде шептати тобі тихій сни...
Маленька дитино!

Засни ж ти на крилах безвинної мрії,
Про тихий потічок і ніжні лілії,
Про рай, що співають в гаю солов'ї,
Маленька дитино!

Ледь-чутно співатиму я колисанку
Тобі, мое щастя, рожеві, як рачки,
Аж очка ти стулиш під співи мої,
Маленька дитино!

Коли ж у серденъко вкрадуться примари,
А чоло невинне думка захмарить, —
Згадай, над тобою Вселюблений Бог,
Маленька дитино!

Він висушить слози любов'ю Своєю,
І серденъко з туги увільнить рукою...
Він хоче, щоб діти не знали тривог,
Маленька дитино!

Вже небо засіялось густо зірками:
Ось бачиш, одна ясно сяє над нами
І шепче для тебе рожевій сни, —
Тихенько засни...

I. Гарасевич

СИРІТКА

Присвячується В. Остапчукові

Чи ви знаєте долю сирітки?
Чи ви чули, як плаче вона?
Бідна, ласки не знає, як дітки,
Її доля гірка та сумна.

Хоча її вдягнуть її й нагодують,
А до того ще її трошки наб'ють;
Скорбне личко заплакане вмиють,
Налякають та злобно штовхнуть.

Нема хто б, як то мама любила,
Пригорнувши, ласкала її,
Коли спати захоче, — ложила,
Та співала гарненькі пісні.

“Мамо! Мамо!” — сирітка благає, —
Чого, мамо, до мене не йдеш? —
Плаче гірко та слози ковтає, —
Чом на руки мене не візьмеш?”

Безустанно сумує, ридає,
І нема, хто б її приласкав,
Бідна стомиться й де-будь дрімає,
Нема, хто б поцілунок її дав.

Вже сирітці три роки минуло,
Як мамуся на той світ пішла,
Але мами вона не забула, —
Виглядає, чи ще не прийшла?

Їй казали, що мама в могилі
Спить під вишнями там за селом,
Там, де інші люди спочили
І заснули вже вічним там сном.

Їй казали, як буде тепленько,
То візьмуть на могилки її,
Показати хатину маленьку,
Що зробили для мами в землі.

І сирітка літа вже чекала,
Щоб побачити маму свою,
Про дорогу на цвинтар питала,
За сусіднім садком на kraю.

Навесні, як вишні розцвітали,
І зелена трава поросла;
Соловейки в кущах заспівали,
А сирітка до мами пішла.

“Де поділась дитина?” — питали,
І скрізь шукали її між дітьми,
Скрізь обігали, всюди шукали,
Між ріднею й чужими людьми.

Аж над вечір приходить сирітка,
Бідна, стомлена їй лицько в сльозах,
В ніжних ручках малесенька квітка,
А в очах повно сліз, сум і страх.

“Ірцю! Де ти була? — запитали, —
Скажи, де ти із дому пішла?...
“Я на цвинтарі маму шукала,
Але там я її не знайшла...”

У весь день між вишнями ходила,
Свою маму хотіла знайти,
Я втомилася, а потім зблудила;
І не могла я додому прийти”...

І з жалю вона знов заридала,
Бідна й скорбна сирітка мала:
“Мамо! Мамо! — вона все благала, —
Чом до мене ти ще не прийшла?”...

Іван П. Бахор

НАЙБІЛЬШЕ ХТО В ЖИТТІ ПРАЦЮЄ

Найбільше хто в житті працює,
Усім піклується їй пильнує:
День-в-день, ніч-в-ніч у кожен час,
То мати наша люба й мила,
Вона для нас усе зичлива,
Безперстанку любить нас.

Журба ввесь час в матірній долі,
Щоб ми в житті не були кволі,
Вона турбується про нас.

І теплими нераз словами:
“Ніде не йдіть самі без мами!”
Мов ока, все пильнує нас.

Не раз терпить і спрагу й голод
І заступає нас, як холод,
Щоб насogrіти й одягти.
Не раз боліє й ронить сльози...
І молиться за нас... “О, Боже,
Дай дітям в щасті путь пройти!”

Як ми є злі, то люба мати
Воліє краще промовчати,
Коли щось доня або син...
Бо в ній серце завжди чуле,
Забуде все старе й минуле,
Нема злоби, лихих хвилин.

Гр. Домашовець

НАЇНСЬКА ВДОВА.

“Як Господь же побачив її, то змилосердивсь над нею й до неї промовив: “Не плач!” (Луки 7: 13).

То не вітер регоче в Наїні,
То не стогне трубач буревій,
То вдовиця ридає за сином,
Й повне серце розбитих надій.

По лиці гіркі сльози спливають,
Й чути стогін... На цвінтар ідуть,
І сусіди її провожають
У життєву тернистую путь.

Мами зір оглядає могилу,
Й гірка думка. “За хвилю і там
Положу я любов — свого сина,
І розлука навіки вже нам.

Доки буду нести в'язку жалю,
Скрипнуть двері... і хата німа,
Й мое серце пронизує жало, —
Нема сина — життя вже нема.

А я ж міцно його так любила,
І ночей недоспала нераз,
Щастя й долі йому все просила
І про добрий молилася час.

Що на старість я буду вже мати
Сиву голову де притулить,
І не буду тинятись, страждати,
І не буду на старість тужить.

А тепер серце ние у грудях,
Я осталась самотня в журбі,
Не знайду я потіхи у людях,
І так скоро загину в біді.

Тебе, сину мій, я поховаю,
Жити більше не маю кому;
Хто ж стару доляне, не знаю...
І в недолі я бідна умру.”

Смерть регоче й сміється з косою,
Від сліз п'яна — віками їх п'є,
Ось скосила вона цвіт з росою,
І справляє весілля своє.

Та при брамі міській зустрічають
Христа з учнями. Тихо Він йде...
В смерти ноги дріжать починають, —
Життя тут! Де сковатися, де?

Милосердний до матері каже:
“Зупинися, о, жінко, не плач!
Нехай горе тебе вже не в'яже,
Й щастям очі засяють, зобач!”

І до ношів Ісус приторкнувся
І промовив: "Юначе, устань!"
Дух життя юнакові вернувся,
Він негайно підвісся й устав.

Радощами впилася журна мати,
Не йме віри, невже ж то не сон,
Що із сином вертає до хати,
Що вернулося щастя на трон.

Наша мати — то край рідний, мицій,
Ми всі діти його і сини,
Що живем на полях тих розлогих
І про волю лиши мріємо сни.

Наша мати нас всіх годувала,
Ї вона хоче, щоб ми всі жили,
І щоб радість вона з нами мала,
Щоб щасливі ми з нею були.

Наша мати від нас жде потіхи,
Наша мати жде чесних синів.
Ї чого кращого можна хотіти, —
Мамин плач перелити в пісні.

Наша мати сьогодні ще плаче,
Бо ж на цминтар синів ось несуть.
Вона більше вже їх не побачить,
Ї вітер пам'ять про них рознесе.

Наша мати сьогодні убога,
Ї діти — духовні мерці,
Бо давно вже забули про Бога
І на блудні пішли манівці.

О, не плач, рідна мамо — благаю,
Ось назустріч Христос тобі йде;
Милосердний, тебе Він кохає,
В Ньому все для життя ти знайдеш.

В Його голосі повно любови:
"Зупинися! На цвінтар не йди,
І не плач, а живи лиш в обнові
Ї будь далека від смерті й біди.

Як сини твої голос Мій вчуяють
Ї залунає в них клич каяття,
І зневіру та гріх поруйнують,
Тоді дам їм щасливе життя".

Тоді, мамо, з синами зрадієш,
Це не сни, — а це правда свята;
Розцвітесь і віра й надія
При стосяйному свіtlі Христа.

Так до вас, сини скорбної мами,
Що в гріхах лежите у труні,
І провожає вас мати за браму
І останні лле слози сумні.

Що давно все святе потоптали,
Давно в серці завмерла любов,
Та блукаєте без ідеалу,
Ї по слідах ваших стелиться кров.

Вас Христос ось тепер зустрічає
Ї промовляє: "Юначе, устань!
Умирati пощо. Я прощаю
Всі гріхи, лиш на Мене споглянь!"

ПІСНІ

Як тільки згадаю маленькі літа,
Як вернусь до щастя тих днів,
Як хлопчиком був я, то мати моя
Співала чаруючий спів.

І бачу ті очі, як мило вони,
Дивилися ввічі мені,

Що сяли щастям уранці весни!
Я чую любові огні!

Цілунки ще чую, горячі на устах,
Як серденько билося — стук!...
О, щастя, о радість в маленьких літах!
О, мати! Як мілій цей звук.

Я чую ту руку, колись як вела
Малого мене в зібрання...
Опісля до школи, бажала вона,
Щоб в школі навчився знання.

Забути не можу, як мати не раз:
“Дитино, до Бога молись;
І коли пам'ятатимеш мамин наказ,
Недолю побориши колись”.

Так вік мій дитячий у юний змінивсь,
У щасті пройшли мої дні.
Сьогодні я чую: “До Бога молись!”
Я чую любові пісні.

Гр. Домашовець

ЛИСТ З ЧУЖОГО КРАЮ

Пишу тобі, мамо, лист з чужого краю;
У саді свіжо розцвіла калина, —
Я тихо плачу, як тебе згадаю,
Ти ж розумієш слізози свого сина.

Весна у нас. Сади вже зеленіють,
І жайворонки весело співають,
Виходять люди в поле й овес сіють,
А я листа писати тобі сідаю.

В кількох словах бажаю накреслити
Про те, що я живий ще і здоровий;
Тобі бажаю, мамо, сповістити
Про пережите на чужині горе.

Завжди важка була моя робота,
Бували дні — зовсім не мав я сили,
Шукав кропиви по-під чужим плотом
Й твої молитви тут мене кріпили.

Гриміли бомби, кулі пролітали,
У вічі часто я дивився смерті,
І одна лише думка в серці залишалась:
На чужині я не бажав умерти.

Бажав іще побачитись з тобою,
Все пережите тобі розказати,
Як Бог мене Своєю спас рукою...
Найкраще ж сина зрозуміє мати.

Минуло все — й одне бажання маю,
Щоб дня щасливого мені діждати,
Щоб я вернувся ще до свого краю,
А ти щоб вийшла сина зустрічати.

М. Подворняк

МОЯ МАМО!

Моя мамо! Ти знову сумна...
Самоцвітами захід горить,
Над рікою схилилась сосна
І журливо про щось шепотить...

Ти згадала утрачені дні
І турботи, і сум по ночах,
І я бачу, як сонця огні
У твоїх догоряють очах...

Так, далеко умчала весна,
Догорів її день золотий...
Тільки в пам'яті: поле, сосна,
Діямантовий вечір ясний...

Ти завжди була ніжна така...
Десь шумів, затихаючи, бір,
Та вечірнього сонця рука
Малювала на нивах узір.

Тихий легіт будив далечінь,
А у небі — як сум, журавлі...
І лилася серпанкова тінь
На зажурені груди землі...

Ні, мені не забути вечорів
І напояних росами трав;
Знову чую я голос мамів,
Що тоді над полями лунав...

І зривається клич: Не сумуй!
Шляхом волі ще підемо ми!
Ти, матусю, прийди й зачаруй,
Хоч на хвильку мене обніми!

О. Б.

ПІОНЕРИ

СМЕРТЬ АПОСТОЛА

Блимають і журяться зорі,
Мовить щось зірка зорі;
Линуть нечутно, таємо...
Тихо шепочуть вітри.

Не весело місяць сіяє,
Не весело дивиться він
На велетень Рим непобідний
На гордість і славу крайн.

Олivi і мітри зідхають,
Тривожну розмову ведуть
Веселих пісень безтурботніх
Сьогодні до зорей не шлють.

І срібная річка замовкла
Не гра, не співа вже вона,
І часом здрігнеться, засяє,
І знов непорушно сумна.

Природа розкішного Риму
Журбою себе повила,
Когось, мов на вік, поховала,
Сумна і мовчазна була.

А Рим бенкет за бенкетом
Музики під гру відбува,
В амфітеатрі кров і сльози
І на християн там смерть прийшла.

І Рим не бачить спання зірок
Не помічає їх печаль,
Не чує вітру журний шепіт
Не зна про його сум і жаль.

На площі тисячі народу,
На площі гомін, голос, сміх,
Високий поміст на арені,
Хрести стоять і кров на них.

Народ хвилюється, чекає...
То раптом змовкне й знов кричить:
“Святого нам, давай святого,
На хрест його, на хрест прибить!”

І чує цісар крик народу,
І хоче дива сам цього
Піднявши руку, промовляє:
“Ведіть на хрест, ведіть його!”

Дивлячись, журяться зорі,
Жалібно вітер шумить,
Місяць ховається в хмари,
Слухає річка, мовчить.

І старця сивого виводять
Криваві руки палачів
І сміх горить в очах народу
Призирства сміх, і пімста й гнів.

А він, Христів старий апостол,
Піднявши вгору погляд свій,
Своїм мучителям прощає
В душі утомленій, тихій.

Стойть... Создателя благає,
Він хоче сміло смерть прийняти,
Не шепче народові злому
За смерть свою ганьби, проклять.

А вид чистий його сяє
В ясних очах свята любов,
“Прости, прости, — молить, благає
Убивцям цім за мою кров”.

І раптом знову крик народу
Тишу хвилинну порушив,
Кричать, гудуть, скорій бажають
Палач, щоб кару довершив.

І гнівно апостола Правди,
Безумні злочинці беруть
На хрест заплямований кров’ю
Без жалю, без серця кують.

Не чути нарікання ні гніву,
Страждальника в муках з хреста
“О, Боже, прости ім, прости ім” —
Тихенько шепочуту уста.

Ів. Кмета-Єфимович

ПІОНЕР

Його нема?! Ви кажете помер?...
Він, що весною співуючо,
Нічю й снігами колючими
Йшов лиш вперед, все вперед... Піонер!

Його нема... Холодні це слова...
Як ніж... І пахнуть цвінтарем.
Голосять діти десь за вівтарем...
Так уночі співа вдова...

Його нема... Робітника нема,
Шо скелю бив і поливав конвалії,
Поїв серця під спекою зів’ялії,
Шо ніс народові щасливий рай?!

Ні, не кажіть!... Його боїться смерть!...
І тіною втіка... Він лише не з нами...
Скінчив тут жать... Його снопами
Наповнилася клуня вщерь...

Його нема... Ви кажете помер...
Живий він в душах, у саду пахучім,
В обімах радости після доріг колючих...
Він був, він є — Христовий Піонер!...

Ів. Кмета-Єфимович

ПАМ'ЯТІ В. ПЕРЕТЯТКА

Ще гай зеленовбраний
Пишається в красі,
Пташки не відлетіли
Й радіють з нами всі.

І полем хвилі гонить
Тепленький вітерець...
Твоїм стражданням, брате,
Прийшов уже кінець.

Блуканням, пориванням,
Змаганням всім кінець;
Тебе покликав в небо
Небесний твій Отець.

Щасливої ж дороги
Бажаємо ми всі;
Спічнеш в святій країні
В божественній красі.

Не раз тебе згадаєм,
Із жалем пом'янем,
Що вже тебе немає,
Та й тяжко всі зідхнем.

Але ж тобі там краще
У Божому краю:
Навік земну недолю
Забудеш ти свою.

Слекоти там не буде,
Там грім не загремить;
Щасливий ти там будеш
У Божім Царстві жити.

Там дерева не в'януть,
Там квіти ввік цвітуть,
Щомісяця рослини
Там овочі дають.

Зими там не буває,
Морозів там нема;
Народ не знає муки
І жодного ярма.

Кінець зідханням буде,
Там сліз ніхто не лле,
І кожен там забуде
Про горенько своє.

Там серце не занie,
Шо брата брат гнобить,
Там ті лиш будуть жити,
Шо вмітимуть любити.

Там з Богом, любий брате,
Від праці відпічнеш,
І там серед спасених
Святе життя знайдеш.

Заждеш якусь хвилину,
До тебе ми прийдем,
І там з тобою в Бозі
Навіки вже будем.

I. Тарасюк

ВИДІННЯ

Я ввесь час бачу, наче в сні,
Як на міцнім морозі
Там у Сибіру, у тайзі,
Вони йдуть по дорозі.

Жінки та діти із слізами
Їм вслід "прощай" говорять,
А їх солдатські нагаї
Все б'ють та далі гонять.

А хто ж вони, ѿ куди ідуть,
Хто вигнав їх в дорогу?
Це тих, що вірують в Христа
Женуть в Сибір за Бога.

Їх відірвали від родин,
З дітьми їх розлучили;
За те, що Бога ніж той світ
Вони більш полюбили.

Забрали з рідної землі
І на Сибір погнали,
Щоб в тайзі серед морозів
Там гірко працювали.

І ось знов бачу; всі вони
Зігнулися в роботі,
Голодні, босі ѿ до того
У смутку та в скорботі.

І гинуть з голоду вони,
І від хвороби гинуть,
А все думками в рідний край
До рідних своїх линуть.

І просяє Господа ввесь час,
Щоб дав їм більше сили,

Щоб вірними були Йому
Вони всі до могили.

Вони звертаються ѿ до вас, —
Ти, сестро, і ти, брате!
Чи не змогли б і ви їм чимсь
В біді допомагати?

То ж поможіть, подайте щось
Тим бідним у Сибіру,
І родинам їхнім, що ввесь час
Страждають так за віру!...

Юхим Назарук

СКАЖИ МЕНІ...

Скажи мені, мій миливі друже,
Хіба намарно ми жили?
Невже дарма так серце тужить
І літа, мов річка, пропливли?

Невже даремно з днів юначик
Ми молодість дали Христу,
І над людською бідою плачем,
І кохаєм серця чистоту?

Чи ж надаремно наші очі
Ронили сльози під хрестом,
Ті перші сльози серед ночі,
Коли змагались ми з гріхом?

Хіба ж марні ті всі зідхання,
Чи ошукала нас мета?
Чи ж надаремні всі страждання
За свого Вчителя Христа?

Христос тягар наш взяв на Себе,
Нам сльози втер і дав пісні,
І відчинив нам двері неба, —
Намарно все? О, друже, ні!

Мій друже, вір! Господь все знає
Журбу, і страх, і біль душі;
Він сльози наші всі збирає,
Він чує стогн у тиші.

Якщо ми з вірою пройдемо
Далекий шлях тернистий свій,
За горем щастя осягнемо, —
Вінець минулих наших мрій.

Вперед! Хоч кров'ю шлях зросили
Борці Христа — ми не одні!
За нас сам Бог! Він дасть нам сили,
За Нього бій не є марний.

I. T.

ХРИСТИЯНКА ПЕРПЕТУЯ

I.

Ти вів колись Своїх героїв,
Вони так мужньо в бій пішли
Красу їх мук, молитв і крові,
Для нас століття зберегли.

Мене думи несуть з України
У давнину минулих віків,
До сумної над морем руйни,
Шумить вітер там журно швидкий.

В день весняний, давно в Карthagені...
Народ пляни недобрі снував.
Розлетілись турботи буденні;
Комусь смерть уже кат готував.

Християн будуть знову карати, —
Картаген, як у дзвони дзвонив,
А судді поспішають кінчати...
...Одречись і Христа прокляни!...

Жирні судді криваві сиділи,
На підмогу прибув старий кат,
Ta підсудних злякати не вміли,
Така сила була в них страждатъ!...

Я плету вам вішки, мої друзі,
І пошани, і чести, й любви.
В боротьбі ви вмирали так мужньо,
Які любі ви й близькі мені!

І між ними сестра Перпетуя,
Присвятів я їй ширі рядки;
Бачу сяйну її, молодую,
Коли присуд почула тяжкий.

II.

Її бліду ввели до суду,
Струнка, високая... А в очах...
На спокій впали тіні суму;
Але не був то смерти жах.

Стойть... і чує і не чує,
Блукання очі голубі, —
Де діли доню дорогою, —
А серце в сумі і журбі

Суддя: — Тобі ще жити треба!
Покинь, забудь твого Христа,
Клянися нашим богом неба
І ми дамо тобі життя...

Жалій малу свою дитину,
З ким буде батько твій старий?... —
В очах її стало чорно-синьо,
Щеміло серце... Сум рясний.

“Спасибі вам! — їм Перпетуя —
За вашу ласку, за любов,
Що вам злочинного роблю я,
Нащо вам наші муки й кров?

Пустіть мене, я вірю в Бога,
В живого Бога, серцем всім,
Він є Один, нема другого
І кличе всіх до Себе Він!

Мале дитя у мене вдома...”
Вона не скінчила сказать, —
У суд вийшов отець — і доню
Приніс востаннє показать.

В очах старого мука й слози,
Колише вітер чуб йому.
Дрижить старечий тихий голос:
“Кому віддам дочку, кому? —

Моя єдина Перпетує,
Поглянь на ангела твого,
Невже ж його ти не жалкуєш
І чуба сивого мого?

Моя голубко дорогая,
Проси суддів, нехай простять,
Старий твій батько у одчай,
Нащо тобі тепер вмиратъ?”

Тиша у суді враз настала, —
Весь суд чекає. А вона
Без кати змучена стояла,
Шептала... й була, як стіна...

На доню ніжно подивилась,
Брилянти-слози у очах...
“Прости, татусю, я навчилась
Любити Ісуса... Це не чад...

Христос умер колись за мене,
Ну й що, коли за Нього вмру?!
Мене турбує це найменше,
Прошу, — люби мою Мору.

Пізніше може їй розкажеш,
Як мати вмерла за Христа,
Була безвинно вбита катом,
Один Христос — є світ життя.

Прости, татусю, не журися,
Візьме Господь дочку твою.
А суд сліпий, не змилоститься,
Йому не жаль зорю мою...”

Старі в слабого ноги мліли,
В слозах з онукою стояв,
Старший з суддів так скаженіло:
“Отступнице, твій час настав...

Вона моїх богів хулила,
І через них — на смерть скаратъ!'
“Ой, дочка, що ж ти наробила?!
Як так, то хочу й я вмиратъ”.

Старий ридав, а Перпетуя
Хотіла доню цілуватъ,
Та кат не дав! Її святую
Взяли за правду покаратъ.

Ів. Кмета-Єфимович

БОРЦЯМ ЗА ВІРУ

Ми згадуємо вас, брати,
І працю вашу в Україні;
Ви йшли крізь терни до мети,
Бо край свій бачили в руїні.

Спочили ви блаженним сном:
Хто в чужині, хто в ріднім краю;
Померли в вірі ви з Христом,
Бо так святі борці вмирають.

Пройшли ви крізь пекельний жах,
Для свого ви жили народу,
За те Господь у небесах
Вам приготовив нагороду.

Д. Марійчук

МИ ГОЛОСИЛИ ПРАВДУ

(Об'явл. 6: 10)

Ах, як коротенько ми в світі цім жили!...
Щоденно ми праду й любов голосили,
І руки утомлені вверх підіймали
Нещасним та бідним ми всім помагали...

Гріха та неправди цурались ми в світі,
Даремно диявол нам ставив скрізь сіті;
Усі перешкоди наліво й направо
Навколо ми нищили сміло і жваво.

Кайдани невір'я і темряви рвали,
Народ із неволі на волю пускали,
Науку Христову в життя приводили,
Як Він нас учив, так ми інших учили.

Багач, чи бідняк, — на лице не зважали,
Хто жив у гріахах, ми йому докоряли,
В забавах гучних ми ніде не бували,
Бо ж там всі сумління забруджене мали.

Про муки Христові ми всім говорили,
За те темні люди нас так не любили,
В кайдани тяжкі закували нам руки
Й наносили нам найжахливіші муки.

Та ми не страшились ворожої лави,
А все поривались до вічної слави;
Вони нас у темні темниці кидали,
А ми в молитвах за них Бога благали.

Кати руйнували й палили нам хати
Й казали нам голови геть постинати!
Казали тіла нам смолою смолити
І нас на вогні безборонних палити.

Та ми переносили люту недолю
За Царство Небесне, за світло, за волю...
За це ми усі в небесах опинились,
Де ждемо братів, що чомусь забарились.

І доки у небі чекати вас маєм?
Про це ми у Господа завжди питаем;
А Він, як Володар землі, моря й неба, —
Нам каже, що довго чекати ще треба.

Аж доки нас страдників досить тут стане,
Тоді кінець світу і пімста настане...
Отож, браття й сестри, ми тужим за вами
І бажаєм, щоб скорше ви всі були з нами.

Туттих і любо в блакитному небі,
Ніколи ні в чому не маєм потреби;
Блаженне життя вас усіх тут чекає,
Бо сам Бог всі слізози з очей витирає.

Стогнання не буде, там болю немає,
Одна тільки вічна тут радість вітає,
Ягняти весілля вже час починати...
Тож треба вам, браття, чимскорш поспішати.

Ми вже вас так довго й терпляче так ждемо
Й весілля Христа ми без вас не почнемо.
Ах, браття, тож доки вас в небі чекати?
Невже ж вам ще землю так жаль покидати?

Невже ж на землі вам не гірко там жити
І роки щасливі в неволі губити?
Покиньте ж скоріше цю землю убогу
І швидше рушайте в щасливу дорогу.

Не бійтесь земної тілесної смерти,
Не бійтесь останні кайдани роздерти,
Бо то перехід із неволі на волю
До щастя та слави від горя та болю.

Отож, любі браття, часу ви не гайте
Й від смерти землі до життя поспішайте;
Назустріч вам пісня весільна поллеться,
Й весілля Ягняті у небі почнеться...

I. Тарасюк

МИ ЖДАЛИ

У сіру вічність йшли літа,
Втікали дні, мов тінь, минали;
І закривши серце і уста
Ми кращих днів усі чекали.

Чекали світлих днів весни,
Без смутку, сліз і нарікання;
Ми знали, прийде час святий,
Й на спогад не прийдуть зідхання.

Ми ждали довгії віки,
Але не падали в зневіру;
Був час жорстокий і тяжкий,
Но Бог давав нам силу й віру.

Ми все чекали кращих днів,
І мріяли про світлу долю,
Коли то справді вільний спів
З квітками розцвіте на полі.

І ось прийшла, прийшла весна,
В'язниці розірвала гратеги,
І каже ніжно нам вона,
Що вже не довго нам чекати.

Юрій Левчук

С П О Г А Д И

Пройшло багато літ. Минули дні,
А спогад в серці ще жевріє...
Колись у нашій рідній стороні
Апостол Божий правду сіяв.

Зо сну будились села і міста,
Степи широкі оживали...
Наш рідний край із темряви устав,
Усе хвалу Творцю співало.

Христові піонери скрізь пішли,
Народові вказали путь-дорогу,
І світло правди й волі понесли,
І грішних кликали до Бога.

Своїх апостолів Господь послав
Простих, із нашого народу,
І кожен з них пішов і сповіщав
Про Божу правду, про свободу.

По українських селах і містах
Христове світло засіяло,
І люди каялись в своїх гріхах,
Степи заснулі оживали...

Минуло відтоді чимало літ,
А спогад в серці все жевріє...
Про те, як в нашій рідній стороні
Апостол Божий правду сіяв.

M. Подворняк

ДО СЕБЕ КЛИЧУ ВАС

— До Себе кличу вас, старі та молоді,
Візьміте хрест важкий, труди земні та муки.
Я ваш Господь Христос, до Мене ви ідіть:
На змучені серця положу щедрі руки.

Вмить сили вам додам, поможу хрест нести,
Щоб легкою була вам життєва дорога.
Всіх вірних поведу до світлої мети, —
Зо Мною йде Любов і Правди перемога.

До Мене поспішіть убогі й багачі!
Зрівняю вірних вас, вчинивши всіх братами.
До Мене приступіть ви, правди сіячі;
Для вас, дітей Моїх, відчиню Царства брами.

Візьміть хреста свого, скорботи та жалі,
Змагання, немочі, терпіння та наруги,
І хто понижений, засяє той в хвалі, —
Я радість дам усім, хто гине з болю й туги.

Ідіть до Мене всі з крутих доріг, з розпуть!
Негідний той Мене, хто манівцями блудить:
Від Царства Божого далеко грішні люди...
Та вічного життя таким не досягнуть.

Слідом за Мною йдіть, бо час летить стрілою...
Як осінь промине, охопить світ зима.
Вставайте, поки час, єднайтесь зо Мною, —
В останніх днях земних рятунку вже нема! —

K. Вірний

В СТЕПАХ ХЕРСОНЩИНИ

Присвячується піонерам Євангелії

Було то видиво чи сон тривожний,
Який від ранку з нами, мов та тінь...
І влади його руку зняти не можна, —
Бо журить сон старих й сміється сироті.

Ходжу я в Україні рідний наче,
Вона — привітна, проста й молода,
Недільна вулиця у вишивках не плаче...
А гомін лине, мов в Дніпрі вода.

Отут до школі ходив... А там співали,
І вечір спати не йшов, не спала й ніч.
Було нам молодим і ночі мало, —
Ми мов би зір нечутну чули річ.

Та молодість посивіла зарано...
Ой, дико зашумів червоний гураган!
У серці ніжному ятрові він рану,
Як пінівсь комісар... В руці — наган...

Тоді я, наче Савл, з Христом зустрівся,
Життя — у Нім! — Почув я дзвони слів.
Молились поле і співали вівса,
Як із троянд вінок Йому я плів.

Розбіглися роки, мов бистрі авта, —
Америка... Міста... І шуму глум...
Та знов ось бачу рідний сад і хату...
І сіна запах чую з повних клунь.

А у степах херсонських сонце, воля,
І спів її по селах і містах.
Вертається волами дядько з поля,
І в нього пісня тиха на устах.

— Почуй, Христе, благання моє тихе,
А тих, що гонять нас, уразуми...
Вітаюсь з ним, як вітер рівно дихав, —
Радіємо, бо в вірі рівні ми.

— Ви аж з Америки... Ага, нам чути,
Що є така за морем сторона... —
І думку брат мій Опанас не пута:
— Так розкажіть, будь ласка, трохи й нам...

А я його хутчій питаю
Про Любомирку, Гнатівку, Рорбах...
— Чи то над балкою Основа тая,
Де йшла за правду довга боротьба? —

— Я Опанас... Онищенків сусіда...
Михайло Ратушний — мій рідний брат... —
І довго, довго слухаю про біди,
Про щедрий пай Господнього добра.

— Михайла уночі в Сибір забрали...
Остався я, мов кругла сирота,
Як налетіли стражники, мов галеч...
Онищенко... похованій ген там...

А Рябошапка... Знали ви Івана? —
Хвилину тихим був брат Опанас:
— Далеко він на Україні знаний...
Бував і тут, і похристив він нас.

Тепер бідує в Геруссах... В заслані...
Чи те Америка за морем зна? —
І покотились луни рівним ланом,
І насуворилась на мить весна.

Минали згодом цвінттар основ'янський...
Заворушилась в ньому ниясь тінь,
І наче хтось пройшов... На плечах в'язка...
Сів місяць з ним в західному куті.

Немов на нас оглянувсь дід високий,
А шепіт його вітер шустрий ніс:
Не чуло ухо і не вбачало око,
Що нам Христос у вічності приніс.

Михайло витрима... А любомирський!...
В Своїй оселі Бог Його веде...
Нехай панує правда Божа й мир скрізь
Ta прийде на Вкраїну волі день... —

.....
Здригнувся я... Немає Опанаса...
Херсонщини й степів лунких нема...
Шумлять в Америці колеса часу,
А за "заслоною" — мов ніч німа...

— 152 —

Молюсь... А думка думку тихо ловить:
Америку, Христе, не полишай...
В Канаді, Господи, хай правди слово
Несе серцям спасіння май.

Ми ж підем дружні... Далі підем смілі
Слідом героїв, що у Бозі сплять...
Вони страждати, любить й прощать уміли,
Всім — щедра шана їм! Пером земля!!

Ів. Кмета-Єфимович

ПІОНЕРИ

Сувора панщина — та путь.
Мов довгий чорний сон...
Невже стражданням далі бути
Під цим червоним колесом?

Всміхнулись з смерти ви й пішли,
На бій, на Божий бій.
Одні ще тут, інші лягли, —
Герої в боротьбі.

Сьогодні вас згадали ми,
І горді, й журно нам.
Ви розорали гори тьми, —
Для нас путь не трудна.

Білі діди, мої брати,
Як ви, я хочу бути!
І буду в Сонці День нести,
Хоч би й колюча путь.

Хай ваш і сивий й юний спів
В душі моїй горить,
Мені з Христом свій хрест носить,
І вмре безбожний гнів.

Мирослав Ічнянський

— 153 —

ЗАЖУРИЛОСЯ ПОЛЕ БЕЗКРАЄ

Ой хрести серед поля, хрести,
І на пагорках квіти — не в'януть...
Вже ніколи синам не прийти,
Не побачити ненъку кохану...

Там, де битва проносила жах,
Де тополям обпалено віти,
Тихо сплять на широких полях
України великої діти.

Не здолали... Звалила орда!
Налетіла, як вихор, як тучі...
Ні, не дармо та чайка рида,
Над розореним полем леточи...

Ой хрести серед поля, хрести...
Зажурілося поле безкрає...
Тільки сінця огонь золотий
На уквітчаних пагорках грає...

О. Б.

ОСІННЄ

ПОКЛИК

Поспішаймо, браття, на ниву Христову,
Щоб сіяти зерно чисте та святе;
Хай воно зростає у людському серці
Хай на славу Божу те зерно росте.

Ходім разом, браття, не будьмо лініви,
До Божої праці всі разом спішім.
Сміливо й відважно в цю темряву світу
Світло всім далеким й близьким понесім.

Ходім розбудити всіх сплячих душою,
Хай встануть та вийдуть на Божі поля.
Хай працюють пильно, з ранку і до ночі,
Щоб скрізь цвітом праці покрилась земля.

І ви, любі сестри, не будьте байдужі,
Помагайте в праці духовній братам,
Так, як в полі часто, при важкій роботі
Ваші чоловіки помагають вам.

Ось і жнива близько, вже кінець роботі
Незабаром прийде наш Христос до нас,
І тоді про працю, про снопи здобуті
Кожного спитає наш Господар Спас.

Тож на ниву Божу всі ми поспішаймо
І старі, і діти, й молодь золота;
Розум, серце, сили, все життя віддаймо
В праці та для слави нашого Христа.

М. С.

ІДИ, ІДИ, ЧЕКАЄ НИВА

Іди, іди, чекає нива,
Пожовкла нива наших днів,
І кожен, хто не є лінивий,
Нехай спішить на лан Христів.

Іди до всіх народів світу,
Та не забудь ти і про свій;
Повинен ти усіх любити,
Але найбільше — народ твій.

Христос умер за всі народи,
То ж і за наш Він кров пролив;
Бажав принести всім свободу,
То ж наш люд Він також звільнив.

Іди ж скорій своїм служити,
Не вирікайсь своїх людей;
Своїх любить, для них і жити,
Робить з них Богові дітей.

Іди, іди, чекає нива,
Пожовкла нива наших днів,
І кожен, хто не є лінивий,
Нехай спішить на клич Христів.

ЖНИВА

Видзвонюють лунко та чисто
Старанно відгострені коси.
І мати із сином вроочисто
Снопи у полукипки зносить.

А зерна великі та повні, —
То щастям ті зерна налиті.
Збігають із погорбків коні,
Гуркочуту підводи із житом.

Співають дівчата. Врожаєм
Господар пишається радій.
А там, за просами, під гаем
Важіють уже виногради.

Петро Кізко

ДО ПРАЦІ

До праці, до праці, Ісусові слуги!
До праці, ще доки приємний є час;
Мерцій поспішайте й години не гайте,
До діла, бо кличе Христос усіх вас!

На ниві Ісусовій праці багато,
Там кожний роботу для себе знайде;
Тож всі одностайно працюймо завзято,
Аж доки Господар наш з неба прийде.

Корчуйте, рубайте, оріте новину,
Бадилля вогнем ви нещадним паліть!
Глядіть, аби знищити всяку тернину;
Робіть же, робіть, що Господь вам велить!

Каміння з дороги святої скидайте,
Щоб людям до правди було легче йти,
Всім в'язням Христову свободу звіщайте,
Скажіть, що Спаситель всіх хоче спасти.

Спішіте на поміч всім бідним, нещасним,
Кого придушила недоля лиха,
Ви їм послужіть своїм прикладом власним,
Рятуйте іх швидче з кайданів гріха.

Упавшому братові дайте ви руку,
Сумних потішайте ви словом життя,
Не будьте байдужі до горя і муки
І кличте ви всіх до нового буття.

Ставайте ж до праці на праведній ниві,
Бо вашу роботу ніхто не зайде!
Тож щиро працюйте, не будьте ліниві,
По праці ж усіх вас Бог в славу прийме!

I. Тарасюк

ЖНІВА

Вже ниви пожовтіли скрізь
І чекають на женців;
Спішіть усі, ще доки час,
Збирати збіжжя з нив.

Працюйте з ранку до зорі
На Божіх полях;
Велику нагороду дасть
Господь вам по жнивах.

З веселим співом, браття, йдіть
На Божі поля,
І жнітв серпом, що нам дала
В цей рік свята земля.

Ще доки час, несіть снопи
З Господніх славних нив
У Божий край, де буде вам
Велике свято жнів.

C. Бичковський

БЛАГОСЛОВЕННА МУДРІСТЬ

Під золотим дахом ліщини
Стою, дивлюсь — не надивлюсь...
І до широкої рівнини
Душою трепетно молюсь:

— 158 —

“Благословенні одпочивні,
Ясного жовтня мудрі дні,
І ночі зоряністю дивні,
Й проміння радісно-сумні.

Благословенна мудрість роду,
Коли в безтрепетність глибин
Скида тягар останній плоду,
Щоб започав свій біг годин.

Благословенне буде лоно,
Яке приймає стиглій плід,
Щоб через смерти перепону
В життя новий прокласти слід...”

Мовчанка мудrosti довкола...
Дивлюсь — не надивлюся я...
Й благословляю стократъ коло
Черги вмирання і життя.

Під золотим дахом ліщини
Стою, дивлюсь й не надивлюсь...
І до широкої рівнини
Душою трепетно молюсь:
Благословенна мудрість!

L. M.

РАДІСТЬ ДУШІ

Мій дух веселиться у Бозі
Й похвальну пісню співа, —
Творцеві на світлій дорозі
Складає співучі слова.

Зривається серце до лету
В блакити безмежних небес,
До славних Господніх наметів
Оздоблених сяйвом чудес.

— 159 —

Гармонія дух наповняє, —
В нім струни для Бога бренять;
Все царство любови безкрайє
Бажає мій дух обійнятъ.

Всім прагну єством потонути
В затишній святині Творця,
Щоб земські скитання забути
В обіймах Святого Отця.

Душа моя в Спасі радіє, —
Палає священним огнем;
У вірі, любові, надії
Живе лиш майбутності днем.

С. Бичковський

ЯК ХОЧЕТЬСЯ ДЯКУВАТИ...

“Дякуючи завжди за все Богові” Єфес. 5: 20.

Як хочеться дякувати часом
Тому, Хто Всемогутній і ласкавий:
Не приведи загинути рабом
Чужої ласки і чужої справи.

Не допусти скінчити тяжкі дні
Під непривітним чужинецьким дахом,
О, дай колись ще перейти мені
Старим, під липами, рідним шляхом.

Спочинуть в холодку рясних садків,
Вклонитися селу, струнким тополям;
Почути дзвонів пізвутній спів,
Що ввечорі стихає так поволі.

Свобідно перейти широкий гон,
В пухку ріллю насіння кинуть жменю,
Під копами забути давній сон, —
Припавши до межі — о, Нене, Неню!

Як хочеться подякувати часом
Тому, Хто знає біль, і слізози, і рани...
Не дай, о Боже, лишитися невдячним
На спраглих межах мого Ханаану!

В. О.

СПІВАЙ, ДУШЕ МОЯ!

Співай, душа моя, постійно Богу
За все, що Він тобі в житті післав;
За шлях гіркий, за пройдену дорогу,
За все, душа, Спасителя прослав!

Споглянь на дні які вже проминули
І милості Господні пригадай;
Він втихомирив всі життєві бурі,
І за те, душа, Спасителю співай.

Тебе Господь завжди любив безмірно,
Тебе від смерти часто зберігав;
Тому й служи Йому нелицемірно,
І за все, душа, Спасителя прослав!

Співай Йому, мов пташка в ранню пору,
Забудь недолю, слози і відчай,
Забудь усе минуле лютє горе,
І пісні хвали Спасителю співай!

М. Подворняк

ВДЯЧНИМ БУДЬ

“Ісус ізвів очі до неба й промовив: “Отче, дяку
приношу Тобі...” Івана 11: 41.

Вдячним бути — це чудовий Божий дар,
Сам Спаситель бути вдячним всіх навчав,
Вдячні серцем линуть до небесних хмар,
Де за вдячність нагорода, спокій нам настав.

Вдячним бути — це шляхетне діло,
Ним здобути можеш ввесь цей грішний світ,
Тільки все роби без нарікання — сміло,
І життя твоє зміниться, мов пахучий квіт.

Вдячним бути — це повинність Богу;
За життя, здоров'я за щоденний хліб,
І не забудь, що це все милість Його,
Тому працюй, молись і дякуй твому Богу.

Вдячним бути — це небесний скарб,
Якого міль, ні ржа не може з'їсти,
Бо Сам Господь нам споконвіку обіцяв,
Що за вдячність будем в небі мати місце.

Будь же вдячним за ліси, лани широкополі,
За вітри, сніги, морози й кручі.
Це все Він створив по власній Своїй волі
Щоб ми росли, цвіли і для Його були могучі.

Володимир Остапчук

СЕРДЕЧНИЙ СПІВ

Тобі, добрій Боже, співати бажаю,
Рожевого ранку подячний псалом,
Як очі мої після сну відкриваю
Оточений ласкою неба кругом.

Чудово всміхається ранішне сонце, —
Привіт проміністий на землю нам шле;
Широко відкрилося серця віконце
І чекає, що ласка Господня пошле.

Мелодія груди мої наповняє
В щасливі хвилини в союзі з Творцем;
На струнах сердечних акорди лунають, —
Хвалою бренять перед Божим лицем.

Минають швиденько порannі хвилини,
Зникають, мов срібна роса на траві;
Трудом закипіли горби і долини, —
За хлібом спішать всі істоти живі.

В невпинній борні за земне існування
Змагаються люди з суворим життям;
З грудей виливаються втоми зідхання, —
Нема відпочинку скорботнім серцям.

Лиш в серці моюму все спів не вмовкає:
В спекоті полудня лунають пісні;
Знемоги зневіру в нутро непускають,
Весь день проминає, як в mrійному сні.

Тихенько крадеться вечірня година, —
Втихає поволі ввесь гамір земний;
Туманом вкриваються гори й долини,
Всьому наближається спокій нічний.

Сховалося сонце за темним обрієм,
Прийшла прохолода з вечірніх небес;
Ніч темним покровом всю землю вкриває,
У сні завмирає світ зморений ввесь.

Ta струни душі виграють серед ночі
Чудову гармонію слави й хвали
І хоч закриваються зморені очі, —
Бажають Творцеві всю душу ізлити.

С. Бичковський

ПІШЛИ ВЖЕ ЖУРАВЛІ КЛЮЧАМИ...

Як уздриш серденъко, що в шафіровій млі
Ключ мерехтить ген-ген над нашими полями,
До меж обіцянних далекої землі
Прямуючи надхмарними шляхами.

І до тебе донесе тужливий срібний тон,
А з озерця луна акордом цим зрадіє, —
Згадай собі старий волинський сон
І не кажи: “Ось журавлі з вирію”.

Бо цілий рік будуть до других жнiv,
Акорди ці тужні у тобі обзвиватись,
Луною давніх мрій надитимуть вони...
Де ж візьмеш крил, щоб міг слідом податись?

Оточ, як чутимеш високо угорі
Мелодію ключа, що ледве-ледь чорніє, —
Ти пригадай собі прикмети прастарі
Ї кажи: “Вдячними пішли в надію!”

Та забуваю я ураз оці слова,
Коли зачую срібні тони над полями...
Надія просторів степових ожива:
“Жнива! Пішли вже вдячні журавлі
ключами!”

JL. M.

ОСІНЬ

Червоним золотом вдягнулись
Ліси, левади та гай,
І в далечінь, в імлу блакиті
Летять в вирій думки мої.

Там десь далеко — чую й бачу:
Вже йде зима, вже йде кінець,
Що на чоло мое похиле
Кладе вже сивий свій вінець.

О, Спасе мій, ласкавий Христе!
Ти поможи мені пройти
Останні дні шляху земного
І в Царство вічності ввійти.

С. Гас

ОСІННЬОГО ВЕЧОРА

Нераз сиджу я пізно під горою,
А над селом пливе легенький дим;
Усюди тихо, тільки між травою
Цвіркне пташина голосом сумним.

І вітерець шепоче щось у полі,
Летить у гай та з листям розмовля;
І довга тінь зажурених тополів
Впаде туди, де зорана земля.

Минуло літо, вся краса минула,
Не чути в лісі пташих голосів,
І міцним сном природа вся заснула,
Затих її чудово-гарний спів.

Сиджу один під темною горою,
А над селом пливе легенький дим...
На руки я похились головою
Та їз запіваю голосом сумним...

Про те, що дні веселі проминули,
Як ця природа, зажурився й я;
У серці мрії вже давно поснули,
Навік пропала молодість моя...

Та прииде час, і гай зазеленіє,
Й туман над ним розстелиться, як дим...
Прииде пора, душа повеселіє,
Й колись я буду вічно молодим.

Я буду Богові й братам служити,
Я буду завжди із Христом моїм;
І коли для Нього в світі буду жити
Моя журба розвіється, як дим...

М. Подворняк

ЧАС ЖНИВ

Вже ниви ген пополовіли;
Женці, до праці йти вже час!
Чекає бо Господнє діло,
Що приготував Він для нас.

Вітри понад ланами віють
І хвилі котять золоті;
Щодня колосся більше спіє, —
Дари святі.

А сонце зверху спеку сіє
І сушить спрагнені поля,
І все в знемозі, наче мліє:
Повітря й спалена земля.

Брати, спішіть на Божі ниви,
Збирати скорше урожай!
Вже приготувився до жнив цих
Наш Рідний Край.

С. Бичковський

ВЕЛИКДЕНЬ

ВОСКРЕСНИЙ ДЗВІН

Воскресний дзвін — дзвенить усюди;
Не земний дзвін, а дзвін небес.
В світанку ранок — встали люди;
Скрізь Божий мир. Христос воскрес!

Воскресний дзвін, мов грім, лунає...
А голос рветься і летить...
До всіх кінців землі сягає,
Щоб серця людські пробудить.

Воскресний дзвін гуде! Природа
Проснулась. Ранок, все встає...
І сила вірного народу
З воскреслим Спасом вже живе.

Воскресний дзвін все б'є. Не стане,
Щоб світувесь збудить зо сну,
Він битиме й народ наш встане,
Зустріти радісну весну.

Дзвенить вже дзвін... Народ воскресне!
І житиме в своїм краю...
Про Царство знатиме Небесне
І буде жити, як в раю.

Гр. Домашовець

ВОСКРЕС ІЗ МЕРТВИХ

“Христос воскрес! Із мертвих встав!”
По світі всім співають, —
Лиш преславутній Дніпр заспав...
Там Неньку розпинають...

Христос воскрес! І всі воскресли, —
Лиш ми чомусь завмерли...
Одні страждають в чужині,
Других в тюрмі заперли.

Їх б'ють, катують по тюрмах,
Беруть на проби, муки...
Весь край купається в слізах,
В кайданах мліють руки...

В день Твого, Боже, Воскресіння
Усі народи встали, —
Лиш ми ще свого голосіння
В пісні не проміняли.

Р. Сухоставський

В О С К Р Е С І Н Я

“Нарешті можна відпочити,
Спокій у місті запанує;
Назарянин уже помер,
Про Нього більш вже не почuem.

Гріб забезпечений печаттю,
Сторожі кілька змін послали,
Яка тих учнів не допустить,
Аби часом Його не вкрали.

Бож обіцяв “обманник” той,
Що в третій день з могили встане;
Цього не можем допустить,
Далась би нам в знаки обмана!”

Тимчасом темна ніч минала,
В саду безпечно варта стала;
Аж раптом вся земля стряслась,
Тривога в місті пронеслась.

А біля скелі в шаті білій
З жінками ангол розмовляв:
“Не бійтесь! Нема в могилі
Христа! Воскрес, як обіцяв!”

Від того часу вістка люба
Тепер по всій землі лунає,
І щовесни Великденя радо
В серцях воскреслих зустрічає.

Не забуваймо, люди-браття,
Що всім воскреснути вже треба!
З душі здійнятъ гріховне шмаття
І пориватися до неба!

Л. Николишин

ТИ ВМІВ НЕСТИ ВІНОК

Ти вмів нести віночок, що терням ранив скрані,
І бути вмів сильним в юрбі зрадливих лиць,
Хоч кров з відкритих ран текла вогнями грані,
Хоч м'язи рук і ніг не були з твердих криць.

Святим Ти бути вмів, опльований і скучий,
І не просив життя Ти у катів Своїх,
І серед лютих мук у болю незбагнущих,
Ти вірив в третій день, що стати мав Твоїм!

І ми хотіли б теж нести вінки тернові
І на Голгофу йти під звук грімких пісень,
Хоч місця на землі забракло нашій крові,
О, Христе, ми як Ти, на третій ждемо день!

Б. Нижанківський

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Христос воскрес! Летять горою
Ключем загнувшись журавлі;
Летять здалекої землі,
З країв тепла в краї півночі
Ділитись нашою судьбою...
Природа вся по довгім зною,
Мов голуб, приязно гуркує;
Чутна ціла теплом, весною!

Христос воскрес! Нова принада!
Краса вертає на ліси,
На ниви ріvnі, на луги...
Все віджива і грудь підносить;
Зазеленіла вже левада.
Встає весна, мов Божа слава
Чарівний запах скрізь розносить:
У кожне серце йде відрада!

Христос воскрес! За день в гущаві
Той соловейко музикар,
Лісних музиків проводар,
Веселу пісню заспіває...
Небесний звід синцем палає...
А там ратий спочив при справі
Тих чорних скиб, вони ж чорняви —
До сонця — соняшні, яскраві!

Христос воскрес! В сім'ї, в родині
Лунає радості гомін...
І воскресіння кличе дзвін:
“О, встаньте враз, сини землі,
Весна іде! І в цій годині!
Робочий час! А час то нині!
Хай взвіттра встане рай в хатині, —
В родині, матері, в людині.

M. Мартинюк

— 170 —

ВЕЛИКОДНЄ

I.

Здалось, іду я путь колючу до хреста...
Так глухо й темно. Більш не чути черні,
І, наче мертвому із гробу більш не встать,
І камінь затулив холодні двері.

Угробі Він... Та що це? Ні... Воскрес. Устав!
Учителю, Ти живий... Ніжний Спасе,
Прости, прости Хому сліпого... Я не знав,
Що Божої Ти образ Іностаси.

Христос воскрес! І пісня воскресає!
В надії весняній устанемо і ми
І неземне “Осанна!” заспіваєм:
Будіть... Сурміть... Греміть, життя сурми!

II.

В вінку пісень і радості Великдень,
Такий крилатий, мов орел, цей день!
Колишеться повітря від пісень,
Хвилюються серця від дум великих.

І в Україні з радістю дружив він,
Промінно цілавав і сироту.
Його я пам'ятаю ласку ту,
Хоч зустрічав скрізь гореві дружини.

Чого ж такий чарівний день оцей,
Хто дав йому магніт і крила,
Хто сплів вінок із запашних пісень?

Христос! Він поборов був смерти силу,
І в темряві огонь надії запалив...
Він — вікна відчинив для сонцезлив!

Ів. Кмета-Єфимович

— 171 —

ВЕСНА ВОСКРЕСІННЯ

Як любо буває в весняну пору,
Коли все прокинеться з довгого сну,
Коли поривається серце угору
Й вітає сподівану довгу весну.

Як гарно навколо: усе оживає,
З'являється світові Божа краса;
І кожна пташина Христові співає,
І радісно дихає вранці роса.

У полі, в саду, і травичку, і квіти
Роса щодня вранці покропить рясна;
І, вмита росою, радіє зустріти
Стояйнє сонце весна.

Та краще за все, коли в серці людини,
Як промінь, ввійде Воскресіння святе,
Тоді наступають найкращі години,
Тоді вже правдива весна зацвіте.

Ол. Сомко

ВОСКРЕСНЕ ПРАВДА

Христос воскрес! — Воскресне Правда
На стид і сором всім катам;
Не буде вічно в нас неправди,
Засвітить сонце правди й нам!

Христос воскрес! — хоч ще недавно
На смерть ганебну мусів йти;
Воскресне Правда ясно, славно,
Хоч стережуть її кати.

Христос воскрес! — по Україні
Весела пісня гомонить;
Несеться пісня по руйні,
Народ співає, хоч терпить.

Прийди, воскреслий Божий Сину,
І нашу доленьку побач,
Потіш українську дитину,
Або із нею враз заплач.

Голодні діти, мама й тато,
Співають днес: Христос воскрес!
Прийди, Месіє, нині свято,
Прийди на землю із небес.

Та пісня наша мила, красна,
Несеться нині до небес:
Воскресне Правда щира, ясна, —
Христос воскрес! Христос воскрес!

М. Мигар

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

“Христос Воскрес!” — з самих небес, звисока
Розносяться дзвони лунко на ввесь світ.
Гірка слюза спливає потай з ока,
І сходить в серці радість-первоцвіт.

У церкві пахне, як весною в лузі,
До вікон тулиться передранкова мла.
Здаються всі хорошими, як друзі,
І не бажаєш більш ні кому зла.

Відчуєш — очі враз стають, як книга
Твого життя — немудра і проста.
І тане в серці многолітня крига,
І пролісок з-під неї пророста.

Та ось останні свічі вже померкли,
Заграли кольори святих одеж.
Вітаючись, виходять люди з церкви,
І ніч вітається із ранком теж.

Тріпочуть зорі в синяві глибинній,
Мов риби золоті у верші.
А я шукаю в натовпі єдину,
Якій "Христос Воскрес!" сказати хочу першій.

Ганна Черінь

Д З В О Н И

Чуєш, брате,	Воскресіння!
Дзвони дзвонять...	Чуєш, брате?
В небо співи	Треба встати,
Голосами...	Йти у вірі,
Дзвони дзвонять,	В повній вірі
А ти спиш?	До Христа!
Пробудися,	Дзвони дзвонять...
Подивися	Воскресіння!
В небо синє,	У Христі лиш
Там святиня!	Є спасіння;
Дзвони дзвонять,	Тільки Він —
З неба тиш.	Життя мета.

Дзвони дзвонять...
Чуєш, брате?
Вже пора ось,
Час вставати
І подивитись
До небес!
Бо Син Божий,
Наш Спаситель,
Гріх наш взявши,
В муках вмерши
Із гробу в третій
День воскрес!

Гр. Домашовець

ДЛЯ СЕСТЕР

ПОРАДА ВІДПАДАЮЧІЙ СЕСТРІ.

Не спіши, сестричко, скоро
Іти заміж за світського,
Бо з світським тобі не жити,
Він бо буде тебе бити.

Він нераз тебе обкурить,
І облає, і обдурить,
У зневазі буде мати
І не буде шанувати.

Знай, що доля твоя в світі,
Ще цвіте, як рожа в літі;
Вона все тебе шукає,
Бо з тобою жити бажає.

Ох, приятелько ти мила,
Не будь, як мала дитина,
Не роби із себе сміху
На диявольську потіху.

Не гніви ти Спаса свого,
Не будь жертвою ти злого,
Не рвись згіршення робити,
І цьому світові служити.

Пригадай, що ти казала,
Як ти хрещення приймала,
Як ти в воду поринала,
Служить Богу обіцяла.

Вір, що Бог про все це знає,
Він тебе колись спитає,
Навіщо ти так зробила,
Та ще й другу спокусила.

Що ж тоді на це ти скажеш,
Як на Божий суд ти станеш?
Чим себе ти оправдаєш,
Де гріхи свої сховаєш?

Ой, сестричко, схаменися,
Краще з світом не дружися,
Щоб тобі цей суд минути
І у Царстві Божім бути.

То ж прийми ти цю пораду,
І відкинь світську принаду,
Тоді будеш щастя мати,
Будеш Бога прославляти.

Щиро Богові довірся
І на Нього лиш надійся,
То Він дастъ тобі що треба
І візьме тебе до неба.

Там ти радости зазнаєш,
Горе все позабиваєш;
Будеш з Богом вічно жити
І сліз не будеш більше лити.

А тепер це забиваєш,
Служить Богу не бажаєш?
Все тобі не мило стало,
Бо ти маєш віри мало.

Ол. Костюк

САМАРЯНКА

Прийшла жінка до криниці,
Щоб води набрати,
Там Христос чекав на неї
Тай почав казати:

“Дай мені води напитись,
Шо ти ось набрала”, —
Жінка дуже здивувалась
Й Йому відказала:

“В самарянки просиш пити?
Як це може бути?...
Поміж нас такої вістки
Від віку не чути”.

“О, коли б ти, жінко, знала
Дар Святого Бога,
Шо Я маю живу воду
З джерела святого.

Бо, напившись із криниці,
Знову забажаєш,
Вода життя — слово Бога
Джерелом спливає...”

“Добродію!” — каже жінка —
Хочу я просити:
Дай мені води живої,
Щоб більш не ходити

До криниці й черпать воду
І в турботах жити...
Дай мені води живої
Цілий вік свій пити”.

“Иди й поклич своєго мужа,
І хвилини не гайся,
І разом ти зо своїм мужем
Сюди повертайся”.

Самарянка відказала:
“Я не маю мужа”...
Й зажурилась бідна жінка,
Зажурилась дуже.

“Правду, жінко, ти сказала,
Що мужа не маєш
П’ять бо в тебе вже було їх,
Правди не ховаєш.

Й теперішній не муж тобі,
Добре ти сказала...”
Здивувалась самарянка
Й Христа запитала:

“Скажи мені, бо я бачу,
Що Ти є пророком,
Бо життя мое все бачиш
Своїм пильним оком.

Скажи мені, де потрібно
Поклонятись Богу,
Де і як знайти я можу
Правдиву дорогу?”

“Настав час, прийшла година,
Поклонятися люди
Духом, правдою, і Богу
Вічна хвала буде.

Бог є дух і Він бажає
Людям показати,
Шлях живий і вічне щастя
Вірним хоче дати”.

“Знаю добре, — каже жінка, —
Що прийде Месія,
І святу Господню правду
На землі посіє”.

“Я Той самий, що з тобою
Оце розмовляю,
Я прийшов, щоб шлях вказати
До вічного краю.

Бо всі люди у неволі
Дуже потомились;
Я ж ярмо гріха здіймаю
Й хочу, щоб навчились

Люди правду шанувати
І справедливо жити,
Щоб навчились усім серцем
Господа любити”.

Так навчав Спаситель світу
Жінку самарянку,
І слова ці, мов проміння
Весняного ранку,

Осяяли її серце,
Віру розбудили,
Й самарянка свої відра
Порожні лишила,

І побігла до Сихару
Людям розказати,
Щоб ішли біля криниці
Месію вітати.

“Гей, ходіте, подивіться! —
Каже людям жінка, —
Бо пророк цей, ніби бачив,
Всі мої учинки.

І життя мое минуле
Він усеньке знає,
То чи ж то не є Месія,
Що з’явиться має?”

Люди, вчувши таку вістку,
Бігли всі юрбою,
І наповнилось тоді все місто
Вісткою святою.

Спішіть, сестри, й не баріться,
Щиро працювати,
Спішіть, як ця самарянка,
Іншим розказати

Про Учителя Святого,
Про живого Бога,
Бо ще так людей багато
Блудить без дороги.

Марія Абрамович

СЕСТРО, ЧОМУ МОВЧИШ?

Чому замовчали твої вже уста,
Чом зажурені в тебе все очі?
Невже ж надаремні страждання Христа
В Гефсиманськім саду опівночі?

Чом твій дух прибитий, — мовчить без кінця,
Чому лиш зідхання — де радість твоя?
Чому не говориш про Спаса Христа,
Ти стала безмовна, як те немовля?

Чому не свідкуєш про милість Його,
Ні кому не кажеш, як спас Він тебе?
Невже ж ти забула і жертву Того,
З любови Хто дав на страждання Себе?

Тому не мовчи, а промов хоч слівце!
Збуди ти зо сну іще інших сестер!
Хай часу не гаять, — не йдуть в манівці,
— Збудіться і встаньте, Спас кличе тепер! —

Володимир Остапчук

ДИТЯЧА МОЛИТВА

Учора ввечері, перш ніж покласти спати,
Мій син малий схилився на коліна,
І не знаю я, яка була причина,
Що він почав в слізах отак Отця благати:

О, Боже любий мій! Для Тебе все можливо,
Зроби ж мене могутнім, як мій тато:
Щоб міг я все робити, так як він — щасливо:
Благаю, Боже мій, мені цю радість дати!

Коли ж поклався він й заснув в одну хвилину,
Коло його ліжка я почав молитись широ:
О, Господи, зроби мене, як ту малу дитину, —
Святым і чистим! І його мені дай віру!

В. В.

ПРО МИЛОСТІ ТВОЇ, О БОЖЕ

Про милості Твої, о Боже,
Співати вічно буду я,
І славу лиш Твою звіщати, —
Нехай навіки ллеться з уст моїх хвали!

О, Боже милий, я бажаю
Для Тебе жити, Ти — мое життя!
Ти пригорнув мене до Себе, —
Нехай навіки ллеться з уст моїх хвали!

Навчи мене Тебе любити
Любов'ю Спаса нашого Христа,
І овочі живі у ніг Твоїх зложити, —
Нехай навіки ллеться з уст моїх хвали!

Дай сили звиш, — Святого Духа,
Щоб другим свідчити могла,
Про радість вічного спасіння, —
Нехай навіки ллється з уст моїх хвали!

Пішли, о Боже милосердний,
Сказати всім — готова я;
Що Ти один душі Спаситель,
Нехай навіки ллється з уст моїх хвали!

Прославлю ім'я Твоє, Боже,
Тут на землі ціле життя,
Бо Ти один достойний чести й слави, —
Нехай навіки ллється з уст моїх хвали!

Марія Абрамович

РІЗДВО

РІЗДВЯНОЇ НОЧІ

Біліє сніг гладеньким білим морем,
Блищиць, мов вилитий увесь із скла;
Мерещиться в глибокім небі зорі,
Великий місяць виплив з-за села.

Стояв туман низенько над горою....
В окопах ранений Івась лежав;
Лежав в снігу з відбитою рукою
Й один з його друзів над ним стояв.

Він огорнув його в свою шинелю,
Під голову соломи підложив,
Як рідний батько ласкою своєю,
Схиливсь над ним і ніжно обтулив.

Івась зідхтнув, а потім відкрив очі, —
Навколо ніч, далеко ще до дня...
Він знов, сьогодні, Різдвяної ночі,
Святкує десь уся його рідня.

На Україні десь і батько його й мати
Сумують там без сина на Різдво,
А може вже в руїнах рідна хата,
А може вже зруйноване село...

Гірка сльоза скотилася на палацьку,
Й до друга свого тихо він сказав:
“Як я умру, то прошу тебе, брате,
Щоб ти листа до мами написав.

І напиши від себе, я благаю,
Що я заснув в далекій стороні,
Що я із думкою про неї умираю
І мати хай не плаче по мені...

Всё напиши... Я скінчив вже дорогу,
І хоч багато горя пережив,
За те на чижині повірив я у Бога,
І тут щасливим Бог мене зробив..."

Він замовчав, закрив глибокі очі,
А вітер над окопами із снігом пролітав;
І він святої, Різдвяної ночі
Про рідний край Івасеві співав.

Блимали в небі ясні, ясні зорі,
Дрімав високо місяць над селом...
І на чужих, засніжених просторах
Івась заснув спокійним вічним сном.

А ранком вже друзі його копали
Біля окопів яму у снігу,
Із смутком свого друга поховали
Вінка з соснини виплели йому.

Під голову поклали трохи сіна,
Щоб м'яко другові було лежать...
Батьки ж його в далекій Україні
Різдво без сина будуть святкувати.

Зійшло червоне сонце над горою,
Всім благовість звіщалася нова;
Купався світ в людській, невинній крові...
Був перший день Христового Різдва.

М. Подворняк

— 184 —

РІЗДВО ТРИВОЖНЕ

Небо сьогодні — величне, мов ваза,
Вbrane різдвяно із скла дорогого...
Моляться пальми й тривожаться разом,
Гори й долини зідхають до Бога...

Нині спокою нам Князь народився;
Нині й три царі Йому поклонились;
Нащо ж цей світ отак кров'ю упився?
Й навіщо пророкам сни дивні снились?

Коли ж леміші із гармат вже пороблять?
Час бо, братам мов, обнятися людям!
Раптом—дощі з неба... Рясно все кроплять,
І пальми всміхнулись: О певно, так буде!

Ів. Кмета-Єфимович

ВИФЛЕЄМСЬКА ЗІРКА

Світи, зірко Вифлеємська,
Ясним сяйвом на наш край;
Україні — рідній Неньці
Щастям й долею засяй!

Де біда людей скувала,
Зірко, ясно там світи!
Щоб свобода скрізь настала,
Землю нашу освяти.

Розігрій холодні душі
Ті, що вмерла в них любов;
Сяй, де згода розірвалась,
Там, де ллється братня кров

Світи сяйвом віковічним
Там, де Бог далеким ставсь,
Де брат брата зневажає,
Ворог лютий вцарювавсь.

— 185 —

Розірви ярмо неволі!
Зірко, сяй з святих небес!
Щоб настав кінець недолі
І наш рідний край воскрес!

С. Бичковський

1971
D

ТЕМНА НІЧ

Темна ніч покрила поле;
Вся земля давно вже спить...
А у яслях у вертепі
Пресвяте Дитя лежить.

Зоря ясно засвітилась,
Здивувала пастухів,
Як почули вони з неба
Спів небесних голосів.

“На вишинах слава Богу,
А мир людям на землі...”
Ось до Нього вже приходять
Три зо сходу королі.

Мудреці дари принесли,
Ви ж несіть свої серця,
І над яслями з’єднайтесь,
І прославте всі Творця.

А хто з вас ще не спасений,
Скорше Господа проси:
О, Спасителю, сьогодні
Ти мене, молю, спаси!

Научи мене любити
Твое Слово, Боже мій,
Щоб у моїм біднім серці
Панував лиш спокій Твій.

— 186 —

Щоби свідком міг я бути
До останніх моїх днів,
Щоби радісний, щасливий
Я Тобі, Христе, служив!

Н. Лук'янчук

РІЗДВО В УКРАЇНІ

Різдво в Україні... Як любе воно;
Дитячі роки минули давно,
А я ще Різдвом тим щороку живу
Й в далеке минуле думками пливу.
Я згадую рідне кохане село;
Від снігу вже біле в цю пору було:
Мороз під ногами так гарно скрипить,
Садочок густенький чарівним сном спить...

Вилія. Ось мама пече пиріжки:
З фасолею, з маком, є рівнож грушки.
Все смачне. Не видержу, часом, вкраду,
Й в коморі в куточку берусь за іду.
Як мама побачить, то дасть штовхана:
“Сьогодні вилія!...” — вчить сина вона.
Тоді я санчата скоренько беру
Й на ховзанку швидко до хлопців біжу;
Вернусь аж увечері в рідний свій дім,
Мамуся всміхається, — радісно всім.

В куточку, на лаві, стоїть колядя,
Обгорнена сіном, немов молода;
Я з теплої хати дивлюсь у вікно,
Бо ж зірки вечірньої ждем всі давно.
Ось, мама вже дітям дає пироги,
А ми іх у сіні кладем навколо.
На білій наш стіл вже мандрує кутя, —
Ах, любе, кохане було те життя!
Ми щиру подяку до Бога несем,
А потім до столу всі радісно йдем.

— 187 —

Вечеря. На покуті батько сидить,
Свічки на ялинці звелів запалити,
А потім колядку з одну заспівають
І, врешті вже Божі дари споживають.
Різдвяній страви смакують усім,
Бо ж цілий день постив коханий наш дім;
У мисці з сливками стоять галушки;
Всі сміло беремо у руки ложки,
Тріщить за ушами, всі дружно імо,
Чекати вже довго ми їм не дамо.
Родина велика сидить за столом;
Скрізь тихо так стало. Над рідним селом
Літають там анголи з неба святі,
Всі тішаться в ніч цю в Ісусі Христі.
Різдво в Україні... Як міле воно.
Ті роки щасливі минули давно,
Та духом я там у родині жио
І думи... Одні тільки думи сную...

С. Бичковський

ЗУСТРІЧ У СНІ

Чи то приснилося мені,
Чи перед очі стала з'єва? —
В чужій далекій стороні,
В моїм відчиненім вікні
З'явився образ: кучерява
Голівка синова. — Івась —

Кричу й цілу до безтями.
Душа слізами облилась
І разом радість зайнялась
Яснimi, тихими вогнями.

— Скажи, синочку мій, звідкіль,
Якими ти прийшов стежками
У цю зимову заметіль?

— 188 —

Невже, невже із рідних піль,
З тих рідних піль, де килимами
Жита широкі простяглись,
Де гай розкішний зеленіє,
Де ми, пригадуєш, колись
Калину рвали? Пригорнись,
Моя солодка, тиха мріє... —

Схилив голівоньку Івась,
Наліті смутком очі сині.
— Ой, тату, тату! Не діджавсь
Побачить, рідний, вдома вас,
У нашій кинутій хатині.
Скажіть, татусю любий мій,
Чи скоро вернетесь? Чи скоро?
Ми вкупі будемо в ясній,
У теплій хаточці своїй
Без кривди жити і без горя. —

Замовк Івась. У далині
Мені ж привидилась в вікні,
В чужій далекій стороні
Голівка сина кучерява.

П. К.

В РІЗДВО

Ісусе Христе! Божий Сину!
Від літ щороку ми ідем
В далекий, тихий Вифлеем,
Стрічати дивну новину.

Несем Тобі не ливан-миро,
Не золото й ні серебро,
А наше вбогеє добро, —
Любов, прив'язання і віру.

І молимо Тебе, о Христе,
Дай однодушність усім нам:

— 189 —

Родинам, селам та містам,
І добру волю й серце чисте.

І братолюбіє, і згоду,
І бистрий зір, і чисту ціль,
І лік на наш сердечний біль, —
Щасливу долю для народу.

Р. Купчинський

БАГАТО ЗІР

Багато зір було колись
На небі в Палестині,
Та тільки спогад про одну
Живе в людях до нині.

Не мало й було пастухів,
Що в ніч святу не спали,
Але кількох лише із них
У Бога ласку мали.

Чимало було й мудреців
Тоді на цьому світі,
Але ж не всі вони були
З своїх гріхів обмиті.

Земля наповнена людьми,
Як мурашок їх всюди, —
Але чи всі вони тепер
Святі, спасені люди?

Спасених мало. І вони,
Як Вифлеємська зоря
Нам сяють в темряві земній
Серед гріхів та горя.

Як ті блаженні пастухи
Ідуть на Божі ниви,
І чують ангольські з небес
Святі, чудові співи.

Як мудреці вони несуть
Дари святі Христові,
І служать Богові ввесь час
В надії та любові.

То ж будьмо й ми, як пастухи,
Як мудреці, як зорі,
Як ті вогні, що світять всім
В життєвім грішнім морі.

РІЗДВЯНИЙ ЛИСТ

Тобі, мій сину, пишу лист із дому...
Мороз вікно оздоблює квітками;
Тебе згадаю й плачу в серці свому,
Ти розумієш, сину, слізозі мами.

Знедолені у цій святій хвилині,
Так як колись, до столу ми сідаєм;
Але журба у хаті нашій нині,
Тебе ж бо з нами, сину мій, немає.

Самотній ти в далекому десь світі,
Так як і ми, чекаєш і сумуєш...
Чи зіронька тобі також засвітить,
І чи вечерю хто тобі зготує?

Чи в цей Свят-Вечір, мій синочку милий,
Прийде до тебе хто із колядою?...
Сьогодні ми за тебе всі молились,
Всі плакали сьогодні за тобою.

Будь мужній, сину... Бог все горе знає;
Він скрізь з Своїми вірними дітками...
І Він тебе поверне ще до краю...
Здоровий будь... Цілую тебе... Мама.

М. Подворняк

РІЗДВЯНЕ РАДІО

I.

Різдвяна радість розлилася,
Мов тиха річка з берегів.
Лондон... Бомбей... Сидней озвався,
Привіти пахнуть, дзвонить спів...

По світу радіо крилате
Слова розносить: Цар родивсь!
Христос — у яслях... Діва-Мати
Їого сповила там колись.

Для нас, Спасителя Святого.
Христос прийшов спасті всіх вас,
Надійтесь, вірте! Бо без Нього
Нема, хто б світ нещасний спас.

“Для вас... Для вас...”—З-за моря чую,
І блідне в світі сива лють,
Король й шахтар, і я святкую
І серцем Господа люблю!

СОНЕТ РІЗДВЯНИЙ

II.

Коли б я в Вифлеємі був тоді!
Родженому б вклонивсь... Просив би Матір:
Чи ж вам в хліві моєму ночувати?
Несіть Дитинку... Ваш увесь мій дім!

Та соромно за світ їй полин подій, —
Вже там холодний меч торкнув Марію,
А вітер слози на Голгофі сіяв,
Хоч і було її тепло від надій.

Пречистий Син у яслях... спав на сіні...
Скорій же вістку радісну несімо:
Спасіння в Нім! У Нього душам лік.

Давно, давно ті анголи співали,
І радість в тихім серці воскресала,
А наш бунтується тривожний вік.

Ів. Кмета-Єфимович

ТЕМНА НІЧ

Темна ніч покрила місто,
Люди міцно сплять в гріахах,
А над ними урочисто
Спів бренить у небесах.

“Слава Богу в небі яснім,
На землі святий спокій!”
О, які вістки прекрасні
Шле Господь землі Свої!

Наче в сні, в святій поемі,
Ангол каже пастухам:
“Не лякайтесь, в Вифлеємі
Народивсь Спаситель вам!

Ось вам знак, знайдете в сіні
Ви сповите Немовля,
Що Їого чекає нині
Грішна, змучена земля”.

Тож до ясел із дарами,
До Христа у бідний дім
Ми з молінням та піснями
Зараз же усі ходім.

Хай ніхто з нас не дрімає
І не заплюшує очей!
Хай спів радісний лунає
І сплячих збуджує людей!

В ТУ НІЧ

В ту ніч на полі доглядали
Свої отари пастухи...
Шептав щось вітерець тихий,
А зорі блиском вигравали.

Старий Йонафан схилившиесь
Чи то замисливсь, чи дрімав...
Сьогодні трохи сумував...
Старий уже... В житті стомився.

Його помічники не спали,
Вінки омріяні плели
І скам'янили — як були...
Їх сяйво дивне осіяло.

А ангол світлий ніжно мовив:
“Христос родився... Миру Спас...
Прийшов я сповістити вас
Про радість цю для всіх чудову.

Підійті і знайдете у яслях
Дитя Божественне лежить...”
Йонафан старий тремтить
І шепче тихо Богу славу.

І інші всі. Аж ось на небі,
Небесна пісня полилася...
Там безліч анголів було,
Який чудовий спів надземний.

Йонафан — ходімте, браття,
Подивимося... Пастухи
Ішли стривожені і тихі
Месію в яслях привітати.

Мій друже, тихо закликаю, —
Іди скорій! Христа шукай!

Минає час — не відкладай,
Коли щасливим бути бажаєш.

Стомився ти, а серце ние...
Утішить дивно Він — іди!
І сонних близьких розбуди,
Тумани вкрили їх густій.

Ів. Кмета-Єфимович

ЧЕКАЄ МАТИ...

В погаслій печі ще спалахкує жар...
На вишитий хмелем рушник
Поставила мати кутю та узвар, —
Грушевий узвар запашний.

Завішує двері смуглясте рядно,
У сіннях замерзла вода;
Наскрізь обросло білим мохом вікно
Тремтить в ньому зірка бліда.

Вслухається мати, не єсть і не спить, —
У плач заметлі тужний;
Чи клямка не брязне, чи сніг не рипить,
Чи син не іде з чужини?

Невже ж на Свят-Вечір він знов не прийде?
Єдиний, улюблений син?
І тулить сорочечку все до грудей,
Яку ще маленьким носив.

Відставила в мисці для сина куті,
А серце шепнуло: “Іди!” —
Пішла... Виглядає... Стоїть на путі,
А сніг замітає сліди...

Ганна Черінь

СЛАВА, СЛАВА, НАШ МЕСІЄ!

Вже затих вуличний гамір
І верблюди не кричать:
Народ тихо спочиває
По гостинницях й хатах.

Дехто, голову схиливши,
Спочиває на клунку,
Бо ж не було більше місця
У гостинніці йому.

Он — за містом людей двоє
У степу, ген, маячать,
Кудись ідуть і обое
Хоч змучені, — а спішать.

“В цій стаєнці, — каже Йосип,
І став двері відчинять, —
Не турбуйся, о, Маріє,
Тут будемо спочивати”.

Тихо зорі мерехтіли,
Десь деркач в траві дерчав...
Аж високо у блакиті
Хор анголів заспівав.

Зійшла зоря серед неба,
Землю вкрила вже роса;
Ніч зробилася днем видющим:
Щось віщують небеса.

З-за гори, на небосхилі
Група пастухів іде,
Наблизились й ось між ними
Хтось ягня також веде.

Анголи ж пісні співали:
“Слава Богу в небесах,
Бо родився нам Спаситель,
Мир і спокій у серцях!”

Гей, вступайте, браття й сестри,
Йдіть з дарунками і ви,
Щоб дав долю Бог-Месія
Й нашій Матері-Землі.

Щоб від Сяну й до Кубані
Нісся спів на вишні:
Слава, слава, наш Месіє,
І ми відроджені сини!

М. Г.

РІЗДВЯНИЙ ЛИСТ З РІДНОГО КРАЮ

Клаптик паперу із рідного краю,
Клаптик маленький... А скільки приніс!
Стиснулось серце від болю, від жалю,
Стиснулось серце від сліз...

Ще раз прочитаю кохане слово,
Ще раз ввиджається рідна земля.
Стиснулось серце, мов вгледіло знову
Рідні безкраї поля.

Стиснулося серце, здалося, що бачить
Ріднє місто над синім Дніпром...
Ще раз читаю, читаю і плачу,
Плачу над мокрим від сліз вже листом...

Клаптик паперу... А скільки у ньому
Радости, болю, страждань і утіх.
Скільки живого у цьому ніному
З рідного краю листі...

Ще раз і ще раз, і знову читаю,
Знову втираючи очі від сліз...
Клаптик паперу із рідного краю,
Скільки ти радости й болю приніс!

НЕ В ЦАРСЬКИХ ПАЛАТАХ

Не в царських палаатах пишних,
Не в шовкових подушках,
Спас прийшов, щоб всіх нас гріших
Рятувати у гріах.

Сіно, ясля, вогкі стіни, —
Ось притулок для Царя!...
Замість ламп Йому світила
З неба ясного зоря.

Все навколо було тихо,
Лиш хор анголів спіяв,
І палацам й бідним стріхам,
Всім про радість сповіщав.

І рознесли ту новину
Скрізь по селах та містах,
Що Господь послав Дитину,
Що була на небесах.

Б'ють тривогу у столиці,
Розсилають злих людей...
І бідні матері ридають,
Що лишились без дітей.

Від того часу й до нині
Нема місця для Христа
Ї спочиває у тернині
Голова Його свята.

Люди, браття, скаменіться,
Вже пора нам всім прийняти
Того Спаса-Чуженицю,
Що прийшов за нас страждать.

Відчиняйте серця двері
І Христа мерцій впустіть;

Він прийде й святу вечерю
Буде поміж нас ділить.

І хто ще життя не має,
Заживе життям новим,
І піде тоді до раю
У святий Єрусалим.

Л. Николишин

НАРОДИВСЯ В ВЕРТЕПІ УБОГІМ

Народився в вертепі убогім
Всього світу Єдиний Спаситель,
Щоб голодних душою наситить, —
Показати до правди дорогу.

Народився скорботних — Совітник
І знеможених — радість та сила.
Його Мати Пречиста сповила,
Щоб зростав на визволення світу.

Народивсь тої ночі — Чудовий,
Його здавна всі вірні чекали,
І прийшов Він... А люди проспали
Тую ніч і свою добру долю.

Народився Христос у вертепі, —
Не було Йому місця в хоромах...
Грішний світ Йому чести не робить,
Не пізнав Його сонний і темний.

Ой, як боляче серцеві чути, —
Що й тепер Христа так мало знають,
І тепер у серця не приймають,
Християнами ж Він не забутий.

Народився в вертепі убогім
Всього світу — Небесний Спаситель...
Мицій друже, Він — Світливий Спаситель,
Йди за Ним до Величного Бога!...

Ів. Кмета-Єфимович

РІЗДВЯНЕ

Чогось мені на серці гірко, гірко,
На мою душу горе налягло...
Давно зійшла святовечірня зірка,
Дрімає в сні засніжене село.

Сиджу один в чужій, холодній хаті,
Блимає сумно лямпа над вікном...
Бажається мені в цей вечір знати,
Чи сяє зірка й над моїм селом?

Чи ще стоять солом'яні там стріхи,
Притрушені периною зими,
Де я бувало зазнавав утіхи,
Як щедрувати бігав із дітьми.

Мороз скрипить, бувало, під ногами,
Ми спішими юрбою на гору...
І кожен з нас із власними санками
Їдем зустрічати святочну зорю.

А потім всі, пухким, глибоким сніgom
Щасливі ми мандруєм до села...
О, скільки то було тоді потіхи,
Яку різдвяний вечір посила!

Минуло все... Тепер я сиротою,
Сумую сам в далекій стороні.
Співає, чую, радіо за стіною,
І сумно й гірко тут мені.

Сиджу один в чужій, холодній хаті,
Блимають ясні зорі за вікном...
Бажається мені в цей вечір знати,
Чи сяють зорі й над моїм селом?...

М. Подворняк

ЯК ТИ СВЯТКУЄШ РІЗДВО?

Це — не свято день Різдва,
Коли п'яна голова,
Коли лає твій язик
І сваритись тільки звик.
Це є свято темноти,
Й духовної сліпоти,
Котру треба нам лишить,
І почати свято жити.

Це — не свято день Різдва,
Коли сумний, як сова,
Як дивишся на світ ввесь
І все кажеш: "сумно днесъ".
Нам Різдво є світлий день,
Що весь смуток нищить в пень;
Воно радість тим дає,
Хто тут з Господом живе.

Це — не свято день Різдва,
Коли вдома є сварня,
Коли ти рідню гризеш
І з сусідом зле живеш...
Щоб у світі не було
Спокій нам несе Різдво,
Спокій з Богом всіх світів,
Що й звістив ангольський спів.

Це — не свято день Різдва,
Коли в серці марнота,
Коли ти горілку п'єш,
Куриш, б'єшся і крадеш...
Різдво всім науку шле,
Щоб покаялися вже,
Щоб нам більше не грішить,
А лиш Господу служить.

Це — не свято день Різдва,
Коли віра не жива,
Коли ти є без надій,
Що Христос Спаситель твій.
Як Його ти не прийняв,
Любви Його не пізнав,
Як любові в тебе нема,
То тоді усе дарма.

День Різдва — день ласки й втіх,
Тим, що залишили гріх,
Їм Спаситель Сам з'явивсь,
В іхнім серці народивсь.
Хто з Христом у згоді є
Цей життя святе веде;
В єдності хто з Ним живе,
В чиїм серці радість є.

Ось це свято — день Різдва,
Коли в хатітишина,
Коли Господа Христа
Щиро славлять всі уста.
В тій родині Бог живе,
Щастя й радість їм дає, —
Ось так треба нам усім
Святкувати в Різдві тім.

Переклав Ол. Костюк

НОВИЙ РІК

З НОВИМ РОКОМ

З Новим Роком, браття милі,
З новим щастям, в новій силі
Радісно вітаю вас,
І бажаю, щоб в здоров'ю,
В мирі з братньою любов'ю
З Новим Роком йшов гаразд.

І бажаю, щоб трудяще,
Євангельське життя краще
Без горя минало всім.
Щоб в любові ми міцніли,
Відродженням багатіли,
Щоб веселій був наш дім.

І бажаю браттям згідно,
Всім відродженім свободіно
Йти до спільнії мети.
В своїй хаті жити по свому,
Не коритися нікому,
Й лад найкращий завести.

Українцям Бог поможе,
Народ лихо переможе,
І заживе вільним життям.
Тільки дружно, у любові,
В праці, в щасті і обнові
Йдем вперед у Божий час!

Д. Григоршин

З НОВИМ РОКОМ

Літа ідуть, літа минають,
А ми в човні життя пливем,
Вітри гудуть й човен гойдають,
Ми ж з вірою не утонем.

Куди не глянеш — смерть і горе,
Недоля тисне всіх людей;
Життєве сумно грає море
І слізозі котяться з очей.

Не станем, друже, в пів дороги,
Хай стогне грізно буревій,
Юнацькі груди — міцні ноги,
Вперед, по ідеал святий!

Вперед, мій друже, — не загинем,
Над нами міцна є рука.
Прийде пора і відпочинем,
Бо воля неба є така.

I. Тарасюк

НОВИЙ РІК

Ось і рік новий прийшов,
Як колись, з'явився знов;
І все те, що тут було,
Немов з вітром загуло.

Той, хто щиро працював
І до Спаса всіх скликав,
Той щасливо буде жити,
Його Бог благословить.

А хто сном гріховним спав,
Для Христа не працював,
Той, як дерево пусте,
Й він без овочу росте.

Тож прокинсь хоч на цей рік
І не спи, як спав вторік;
Стань, оглянься навкруги, —
Всюди Божі вороги.

Тож спіши до праці ти,
Всіх рятуй від марноти,
Всім неси чудовий лік
На новий майбутній рік.

A. Цапюк

ПІД НОВИЙ РІК

Рік старий уже минає,
Як і перед тим мінав.
Тож хай кожен пригадає,
Що для нього рік цей дав?

Одному багатства, грошей
Він насипав повний кіш,
А другому і останній
Видер із кишені гріш.

Одного зробив здоровим,
Й він хворіти перестав,
Інший знов придбав недуги,
Що раніш їх і не зناє.

Одному вродило збіжжя:
Накосив, намолотив;
Інший журиться, як буде
Жити він до нових жнів.

Перше тим, що тут не мають
Чим підтримати буття
Я хотів би дати раду,
Як провадити життя.

Наверніться ви до Бога
І просіть Його, щоб Він
Дав би вам пізнати добре,
Хто такий є Божий син.

Щоб вам дав Христа пізнати
Та Його святу любов,
Щоб з усіх гріхів минулих
Вас обмила Його Кров.

А тоді небесне царство
Зараз у ваш дім ввійде,
А за ним і щастя, й доля,
Й добрі буут до вас прийде.

А тепер до тих, що мають,
Хочу дещо я сказати,
Що все журяться й зідхають,
Бо ще хочуть більше мати.

Є у них добра доволі,
Тільки в серці неспокій,
І тому не мають долі,
Ані щастя, ні надії.

Вся надія їх в багатстві,
Все про гроші лиш кричать,
Вони ж біdnі, бо забули
Приповість про багача,

Що старі зломив стодоли,
А ще більші будував:
О, безумний!... Бог тимчасом
Душу з його тіла взяв.

О, подумай, чоловіче,
Що вже рік минулий збіг,
А ти знов про свою душу
Постаратися не зміг!

В ніч оци, що наступає
Перед Новим Роком цим,
Нехай кожен пригадає,
Що було в минулім з ним?

Нехай кожен життя нове
Розпочне під Новий Рік,
І любов свята Христова
Хай вже буде з ним навік!...

Ю. Назарук

НОВОРІЧНИЙ ЗАКЛИК

Наверніться, не гайте часу!
Йдіть в країну святу Ханаану!
Будьте вірні та силу усю
Посвятіть для Ісуса, для Пана.

Пам'ятайте, що Гетьман Він ваш;
А прийшов у цей світ, щоб служити.
Він відкрив нам, що Батько Бог наш,
А всі люди, ввесь рід — Його діти.

Полишіть же неправду і гріх,
Та покиньте отця цього світу.
Не ідіть ви за ним, бо він всіх
У темряву введе непросвітну.

А звідтіль вже нема воротя, —
Там про щастя вже пізно питати,
Новорічне вчини каяття,
Навернись та покайся, мій брате!

Наверніться; пора це свята;
Наверніться, бо це ще можливо.
І скоріш поспішіть до Христа,
Щоб вам жити з Ним завжди щасливо.

Й. Шумковський

НОВИЙ РІК

І знову ти прийшов надіями багатий
З юнацьким серцем повним тайних сил,
І жар надій приніс в убогі наші хати,
Де жах і сум вогні вже погасив.

Будь нам Новим і щасливішим Роком.
Що довгожданне світло нам несе,
Що не знеславить знов нас ненароком
І рідний край від тьми і зла спасе...

НОВЕ

З Новим Роком нові сили
Хай прибудуть в нас усіх,
Щоб могли ми до могили
Переслідувати гріх.

Хай в нас нова радість буде,
Хай нова любов живе.
Щоб не було в нас облуди,
А щоб все було нове.

Хай Христос нові дороги
Нам відкриє в грішний світ,
Щоб він міг пізнати Бога
Для життя майбутніх літ.

Т. С.

НОВИЙ РІК

Рік минув і все минуло,
Те, що в нім пережили,
І хто з радістю, хто з горем
Ми в наступний рік ввійшли.

— 208 —

Одні будуть жити тихо
Без тяжких гріховних хмар;
Другі нести горе й лихо
І важкий гріха тягар.

Коли хочете щасливо
Пережити Новий Рік,
То почніть його з Ісусом
І живіть з Ним цілий вік.

Тільки Він один поможе
Все життя тут легко йти,
І, скінчивши працю Божу,
В край небесний увійти.

I. Тарасюк

НОВИЙ РІК

День за днем, ніби дощик, дощить,
Тиждень за тижнем росте, мов трава,
Рік за роком, як ріка тече,
За старим Рік Новий наплива.

Для Створителя неба й землі
Тисяча літ — немов день той один,
День один — ніби тисяча літ,
Бо Владикою вічності Він.

А наш вік лише сімдесят літ,
Більша частина їх — горе і труд.
Вік за віком минає без змін,
Навколо лише бійка і бруд.

А надія все кращого жде —
Року Нового на рідній землі,
Пам'ятаємо Божу любов,
Виглядаємо сонця в імлі.

— 209 —

Обіцяє Великий Господь
Небо і землю нові створить,
А у нас батьківщини місця
Не виходять із дум ні на мить.

Хоча вічність не відає літ,
Їх ми рахуємо в тяжкім житті,
Для людей і держави вони,
Як знаменні стовпи на путі.

Так вітаймо, брати, Новий Рік,
Хай не дарма ми його проживем!
Поруч нас іде Добрий Ісус,
Він, як ми, тут ходив злідarem.

Олександер Зорге

ДЛЯ ДІТЕЙ

РІДНА МОВА В РІДНІЙ ШКОЛІ

Рідна мова в рідній школі!
Що бренить нам чарівніш?
Що нам близче і миліш
І дорожче в час недолі?

Рідна мова, рідна мова,
Що в єдине нас злива,
Перші матері слова,
Перша пісня колискова.

Як розлучимось з тобою!
Як забудем голос твій,
І в вітчизні дорогій
Говоритимем чужою?

Краще нам німими stati,
Легше горе нам нести,
Ніж нам тебе розп'ясти,
Наша мово, наша мати!

Hi! В кім думка прагне слова
Хто в майбутнім хоче жити,
Той всім серцем закричить:
“В рідній школі — рідна мова!”

І спасе того з недолі
Наша мрія золота,
Наше гасло і мета:
Рідна мова в рідній школі!

О. Олесь

ЗАКЛИК ДО ДІТОК

Ви йдіть, діточки, до школи,
Там навчайтесь свято жити,
Підіймайтесь від долу,
Вище вгору ви ростіть.

В школі будете учитись,
Як гріх можна подолать,
Як вам треба всім молитись,
Божу правду пізнавати.

Бог діток всіх закликає,
Щоб до Нього всі прийшли,
Щастя тихе та безкрає
Щоб у Нього всі знайшли.

Він вас хоче в світ післати,
Душі грішників спасати.
Їм і вам Він хоче дати
І любов, і благодать.

Н. Побат

ЛЮБИ, ДИТИНО!

Люби, дитино, маму й тата,
Люби великий рідний край, —
Й свою маленьку білу хату
Глибоко й широ ти кохай.

Хоч ще мале твоє серденько
Знання ти змалку набувай,
Як виростеш — зрадіє ненька,
Й тобі всміхнеться рідний край.

Люби, й в житті ти переможеш
Всі злідні, що назустріч йдуть,
Й добра багато вчинить зможеш...
Твоя, дитино, довга путь.

— 212 —

ДО ШКОЛИ ХОДИЛИ

До школи ходили,
Щоб нас там навчили
Любити Христа.

Щоб ми Його знали,
Йому все віддали, —
І серце й уста.

Ми школу так любим,
Її не забудем,
Бо там ми вчимось.

Як в світі нам жити,
І близьких любити,
Як каже Христос.

Батьки! Вас благаєм:
Таку просьбу маєм:
Нам не бороніть

До школи ходити,
Де праведно жити
Господь нас навчить!

НУМО З БОГОМ!

Нумо з Богом починаймо,
Знов науку в школі,
Хай нам в душі так лягає,
Як засів на полі.

Як те збіжжя всіх годує,
Для всіх воно страва,
Хай так з нашої науки
Користь буде й слава.

— 213 —

ЛЮБІТЬ, ДІТИ!

Любіть, діти, Слово Боже,
Любіть Новий Заповіт,
І з любов'ю в вашім серці
Ви Спасителю служіть.

Научіться, любі діти,
Із Письма Святого,
Удаватися щохвилі
До Вчителя свого.

Коли прийде сумна хвиля
У житті земному,
То шукайте ви розради
Лиш в Письмі Святому.

Якщо будуть вас погани
Клясти, проклинати,
Поспішайтесь, любі діти,
Господа благати.

Він поможе, подасть силу,
І Духа Святого,
І тоді вам лютий ворог
Не зробить нічого.

С. Тхорик

МОЯ НЕДІЛЯ

Коли б мені швидше
Неділі діждати,
Піду в зібрання молитись
За маму і тата.

За здоров'я, щастя,
І за Божу ласку,
За любов до правди й праці
І до обов'язку.

— 214 —

Коли б мені швидше
Неділі діждати,
Піду в гості до Оленки
Біблію читати.

Книжечка хороша,
Мудrosti багато, —
Будем пильно научатись,
Як і слід у свято.

Я МАЛЕНЬКИЙ ХЛОПЧИК

Я маленький хлопчик,
Сьомий рочок маю,
І про моого Спаса
Вже багато знаю.

Нині нам про Нього
Мамочка казала,
Як терпів з малого,
Щоб життя ми мали.

Нині я приношу
Свое серце Йому,
І послушним хочу
Бути Спасу мому.

В. О.

СХІД СОНЦЯ

Вже бліднє, рожевіє
Ген далекий схід.
Сонце дивиться в віконце,
Йде воно в похід.

Ніч зникає, утікає,
Сонце, нам світи!
Хай не плачем, хай побачим
Куди маєм йти.

— 215 —

Сонце сяє, вітер грає,
Дивну пісню гра!
Сонні встаньте, вгору гляньте,
Вже давно пора!

Сонце світить... Сонце, діти,
Сонце кличе нас:
Пута рвати, ярмо гнати
Сонце каже — час!

I. Тарасюк

ВЕСНА

Розквітла в полі квіточка,
Синенька та ясна,
Шумить, співає річенька:
“Весна! весна! весна!”

Цілує ясне сонечко
У лісі гілочки,
А вітер під віконечко:
“Виходьте, діточки!”

“Ідіть до поля чистого,
Там жайворон співа,
Від сонця золотистого
Травиця ожива”.

Шумить — співає річечка:
“Весна! весна! весна!”
Радіє в полі квіточка
Синенька та ясна.

K. Перелісна

Б'Є СОНЕЧКО...

Б'є сонечко в віконечко, вістить:
Христос воскрес!
І жайворон зо всіх сторін ляшить:
Христос воскрес!
Цвіт в паощах та радощах цвіте:
Христос воскрес!
Та б'ються в склад у молодят серця:
Христос воскрес!
Гроби ж в одвіт на той привіт:
Воїстино воскрес!

B. Ш.

ХРИСТОС ВОСКРЕС, МОЯ ДИТИНО!

Христос воскрес, моя дитино!
Христос воскрес, Христос воскрес!
Владімо вдячно на коліна
І помолімось до небес.

У нас немає свого храму,
Наш Рідний Край тепер не наш...
Тут край чужий і путь незнана...
Спаси нас, Боже, Отче наш!

Ми тут живем, мов неживій,
А Край наш милий на хресті...
О, Господи, хоч би надії
У наших душах воскреси!

Давай же, сину, помолитись,
Дивись на хмари до небес,
Бог Милосердний любить діти...
Христос воскрес, Христос воскрес!

L. Кіс

СМЕРТЬ І ВОСКРЕСІННЯ ІСУСА ХРИСТА

(Розмова двох дітей)

Володимир

Чи ти знаєш, як Ісус Христос страждав,
умер і воскрес?

Віра

Знаю, і добре знаю, бо я навчилася цього
в Недільній Школі.

Володимир

Ну, то давай розкажемо всім людям, —
нехай і вони знають.

(Деклямують і показують ручками)

Володимир

Недобрі, грішні люди
Христа в саду спіймали,
Ї святі, невинні руки
Отак шнурком зв'язали.

Віра

Сплели вінець із терня,
На голову поклали,
Повели на Голгофу
Й отак Христа розп'яли.

Володимир

А люди добрі взяли,
З хреста Його здійняли,
Обвили в плащаницю,
У гріб Його поклали.

— 218 —

Віра

А в третій день раненько
Так ангол із небес
Здійняв від гробу камінь
І наш Христос воскрес!

Володимир і Віра говорять разом

Тому всі люди кажуть днесь:
Христос воскрес, Христос воскрес!

СТАНЬ НА КОЛІНА Й СКЛАДИ РУЧЕНЯТА

День вже минає, і втомлене сонце
Тихо сковалось від нас за обрій;
Небо темніє... Дивися в віконце, —
Безліч там зірок, о, хлопчику мій!

Це все на тебе глядять анголята;
Кинь же забави й книжки поховай;
Стань на коліна й склади рученята,
Богові душу і серце віддай.

Щиро молися, щоб Бог тобі з неба
Завжди в житті твоїм помічю був,
Щоб посилив тобі все, чого треба, —
Але щоб Бога ти теж не забув.

Перше молися за неню і тата,
Аби Господь дав здоров'ячка їм,
Щоб їм до праці дав сили багато
Ta отінив їх покровом Своїм.

I за родину також помолися, —
Хай, як і ти, вони чесно ростуть;
Бога любити від старших учися,
А для маленьких сам прикладом будь.

— 219 —

Не забувай помолитись за бідних,
Голих, голодних сиріток малих,
Тих, що не мають, як ти маєш, рідних,
Щоб їх кохали й молились за них.

Та найщиріше молися, дитино,
Ти за той край, де родився та зріс,
Щоб просвітив Господь Бог Україну...
Стань же навколошки й широ молись!...

М. Кичигина

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

І сад у сніжній близні
Своїм урочистим мовчанням,
І пташки в ясній височині
Веселим, радісним співанням, —
Сьогодні шлють у край небес, —
Христос воскрес! Христос воскрес!

І Божі зіроньки ясні,
І сонце радісне здавна,
І днесь, прокинувшись, піvnі,
І люди... Всюди спів луна,
Співає наче мир увесь, —
Христос воскрес! Христос воскрес!

ЩАСЛИВИЙ ДІМ

Щасливий дім, де Бог живе,
Де всіх любов єднає,
Де кожен Біблію святу
Ї молитву пам'ятає.

Щасливий дім, де любе всім
Солодке ім'я Боже,
Де діти в згоді та тиші
З батьками жити можуть.

— 220 —

Де Слово Боже кожен день
Всі радісно читають,
Ділами Господа ввесь час
І співом вихваляють.

У домі нашім, Боже наш,
Нехай Твій Дух панує,
Щоб люди знали через нас
Твою любов святу.

Василь Кузів

ПРИВІТ НАШІЙ МАМІ

Усміхнися, сонечко, Розцвітайте, вийтесь,
З неба, з висоти, Запашні квітки,
Нашу любу матінку Устеліть листочками
Нам озолоти. Мамині стежки.

Прилети же, пташечко, Ой, бо наша матінка, —
З тихого гайку, Ангол на землі,
Заспівай матусенці І за неї моляться
Пісеньку дзвінку. Діточки малі.

Рідна мамо-матінко,
Довго нам живи,
А її Ти, Господи,
Поблагослови!

Р. Завадович

ДЛЯ МАМУСІ

Ми тебе, мамусю, всі широ кохаєм,
Много літ прожити щасливо бажаєм.

Ти від немовлятка над нами чувала,
Грудьми нас кормила, ночі не доспала.

— 221 —

Нераз ти й на хвильку не могла присісти,
Бо ми всі кричали: "Дай нам, мамо, істи!"

А ти все ласково до нас усміхалась,
Сама не доїла, нас нагодувала.

За те тобі, мамцю, подяку складаєм
Та з глибини серця, всі щиро кохаєм.

М. С.

МАМІ

Це для тебе, мамо,
Квіти ці приношу,
Добрих літ, здоров'я
В Бога тобі прошу.

Мамо люба, мила,
Ти моя єдина,
Лиш тобою повне
Мое серце нині.

Л. Гаєвська

ПІСЕНЬКА

У садочку пташечка
Гомонить пісень
Тъюхає — цвіріньяє
Увесь Божий день.

Заспіваю пісеньку
Весело і я;
Скаже мені мамочка:
"Пташечка моя!"

Ніна Мудрик

СЕРЦЕ НАМ ЖИВІШЕ Б'ЄТЬСЯ

Серце нам живіше б'ється,
Очи криються сльозою...
Мамо! Це ж бо з привітанням
Стали ми перед тобою.

О, прийми від нас ці квіти,
Це ж твоє сьогодні свято!
Квіти скроплені росою
Скажуть теж тобі багато.

Квіти краще все розкажуть,
Як дітіча наша мова...
Будь щаслива, рідна ненько,
І весела, і здорована!

НАЙЛЮБІШЕ ІМ'Я

Найлюбіше ім'я,
Найщасливіша сім'я,
Там, де мати в пошані і честі.
Там любов все горить,
Там Бог щастям дарить,
І помагає буденний хрест нести.

У весь день це ім'я
Чує в хаті сім'я
Зараз з ранку й до пізної ночі:
"Мамо, іжу нам дай,
Нас молитви навчай..."
У діток усміхаються очі.

Там пливуть в щастю дні
В християнській сім'ї,
У батьків все любов, добра воля,
Там маленькі дітки, .
Мов в садочку квітки,
З кожним днем щасливіша їх доля.

Їм чужа люта злість,
Спокій Божий там гість;
Там все хочеться жити і жити,
Де матірне ім'я
У пошані щодня,
Можуть горе й нужду враз ділити.

Оточ, діти, в цей день
Наш віночок пісень
Принесім всі для любої мами!
І просім, щоби Спас
Хоронив усіх нас,
Щоб нам бути живими квітками.

Гр. Д.

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Співає жайворон з небес:
“Христос воскрес! Христос воскрес!
До неба дзвін гуде з села:
“Христос воскрес! Йому хвала!”

В проміннях сонячна блакить, —
Христос воскрес! Його хвалить!
Дзюрчить струмок — весняний дзвін:
“Воскрес Христос, Господній Син!”

Радіють діти у вікнах:
“Христос воскрес на небесах!”
І вся земля, мов той вінок,
З чудесних трав, дітей, квіток.

У серці радість через край,
Воскресло поле, річка, гай,
І ліне пісня до небес:
“Христос воскрес! Христос воскрес!”

К. Перелісна

ХТО ВАС, ДІТИ, ЩИРО ЛЮБИТЬ

Хто вас, діти, щиро любить,
Хто ласково вас голубить,
Не стуля вночі очей,
Дбає все про вас, дітей?
“Мама дорогенька”.

Хто колиску вам гойдає,
Хто вам пісеньку співає,
Хто вам казочку розкаже,
Забавками хто розваже?
“Мама золотенька”.

Як ви, діточки, ліниві,
Неслухняні, пустотливі,
Як буває іноді,
Хто ж то сльози лле тоді?
“Все вона — рідненька!”

М. В.

МОЯ МАМА

Як же маму не любити?
Моя мама — краща в світі!
Вона так за мене дбає,
І годує й одягає.
Як у мене щось болить, —
Цілу ніченку не спить:
Все турбується, рідненька,
Щоб росла я здоровенка.
Як же маму не любити, —
Тож вона найкраща в світі!

О. М.

РІЗДВО — ДИТЯЧЕ СВЯТО

Різдво — дитяче свято,
Про це я добре знаю;
Як снігу вже багато
Тоді Різдва чекаю.

Бо справді це потіха
Для нас діток маленьких;
Нам подарунки стиха
Дають батьки та ненъки.

Он той дістав кожушок,
А тая чоботята,
А в того від ялинки,
Мов в небі сяє хата.

А хто найбільш радіє?
Чи кожен про це знає?
Найбільший хто подарок
У цеє свято має?

Найбільший подарунок
В серденько тому злився,
Де, немов у яслах, в серці
Ісус Христос родився.

Йому і сонце світить,
І зірка ясно сяє,
Його Христос Спаситель
Усе життя кохає.

А. Штурма

КОЛИ ХРИСТОС МАЛЕНЬКИМ БУВ

Коли Христос маленьким був,
Незнаний перед світом,
То кожен, хто про Нього чув,
До Нього йшов з привітом.

Співали анголи Йому
Над Вифлеємським степом,
І поспішали пастухи
До бідного вертепу.

І мудреці тули пішли
Ї дари Йому принесли,
І від гріховного життя
Для Господа воскресли.

Тепер святкуємо і ми
Велике наше свято;
Який же дар принесли ви
Христу подарувати?

Питаюсь я дорослих всіх, —
Чи віддалис ви Богу?
Чи вже покинули ви гріх
Ї неправедну дорогу?

Чи віддали своїх дітей
Ви до Христа в науку?
Що приготовили ви їм, —
Чи рай, чи вічну муку?

Я прошу вас, благаю вас,
Життя почати нове,
І прославляти повсякчас
Святе Ім'я Христове!

ПРО ЩО, ПТАШКО, СПІВАЄШ?

“Про що, пташко, нам співаєш
Пісню голосну?”

“Я співаю всьому світу
Пісню про весну.

Про її квітки пахучі,
Про сади, гай...
Раджу я і вам співати,
Дітоньки мої”.

СОН

Снився мені сон малому:
Мов би я кудись лечу,
У країну невідому,
В непроглядну далину...

Ах, чого ж там не бувало;
Пестрі птахи, квіти, май.
Сріблом листячко сіяло,
І шумів рожевий гай!

І було там істи й пити,
І були багатства всі,
Кожний міг щасливо жити,
Мов у раї, мов у сні.

Але я припав до брами
І благав: "пустіть, пустіть!
Тут нема моєї мами,
Тут мені порожній світ".

Пам'ятаю так, як нині,
Мов би я лечу... лечу...
І кріз хмари ясно-сині
Кличу матінку свою.

I. Савицька

Ізомовий високий
діялог з високими висловами
ізомовий високий діялог

РОЗМОВИ - ДІЯЛОГИ

Ізомовий високий діялог

Ізомовий високий діялог

Ізомовий високий діялог

ЗУСТРІЧ ВІРИ, НАДІЇ І ЛЮБОВІ

Віра стоїть сама. Перед нею на столі три свічки.
Запалюючи першу свічку, Віра говорить:

Віра — чудовий дар Божий,
Віра, як свічка горить...
Мертва людина без неї живе.
Кріпко в гріхах тоді спить.

Віра — дар Божий людині,
З Ним вона серце єдна...
В небо людину приводить...
Віра Христова — одна...

З давніх часів вона діє...
В тихих, побожних серцях:
Авель дав в жертву ягнятко,
Знакато страждання Христа.

Божі мужі йшли по вірі...
З Ноєм, Авраамом, Петром...
Слово огнем іх горіло,
Щастям горіло онутро іх.

Віру й жіноцтво кохало, —
Скільки Девор, Маріям, —
Вийшло на стежку Христову, —
Приклад щоб видати і нам, С

Кличу вас, сестри, до віри,
Світ вона перемога!
Діла нам, діла у церкві,
Будем братам помагати!

Входить Надія і каже:

Слава Ісусу, сестричко!
Вчула я добре слова,
Кажеш — ти Віра правдива,
А я — Надія жива.

Візьмеш мене ти з собою?
Я ж твоя рідна сестра...
Будем людей ми скликати,
Скажем — вставати пора!

Час розірвати кайдани,
Бо закував сатана
Тяжко народ наш гріхами,
Всюди картина сумна.

Вірити кличмо у Бога,
Дасть Він Надію в серця,
З Ним переможемо світ цей,
Стіймо ми всі до кінця!

Віра запалює другу свічку й відповідає:

Сестро — Надіє ласкова,
Хай твое світло горить...
Підемо далі з тобою,
Надіяťись, вірить, любить.

Входить Любов і говорить:

О, це ви, Віра й Надія!
Подруги щирі мої...
Що ви? Мене не вілізнали?
З діл я скрізь знана моїх.

Віра й Надія разом:
(Віра запалює третю свічку)

О, ти, Любов наша мила,
Третя ти наша сестра...

Любов:

Так, я звіщаю про Бога
Для людського щастя й добра.

В цей світ прийшов наш Спаситель,
Бо нас Господь полюбив,
Муки терпів Він тяжкій,
Кров святу за нас пролив.

Нас Він навчає любити
Недругів навіть страшних,
Вчить Він прощати й молитись,
Ласку відкрити для них.

Водить любов нас по світі
Стежкою діл не легких,
Та нагородить Господь нас
З щедрого серця й руки.

Отже, сестрички, ходімо
Далі Христові служити!
Світло хай сяє, ми будем, —
Надіяťись, вірить, любить...

Всі три сестри ще раз кажуть разом:

Надіяťись... Вірить... Любить...

Ів. Кмета-Єфимович

НАВІЩО ТИ ПОСЛУХАВ ЗЛОГО?

(Розмова юнака і двох сестер)

Юнак

Я був в зібранню цими днями
І чув, як всіх людей уста
Чудовим співом, молитвами
Так щиро славили Христа.

Не знаю я, чому й для чого
Мене розжалобив спів цей,
І сльози, наче у малого,
Мені котиляся з очей.

І так мені приємно стало...
На мент забув я все життя.
Мене до Бога поривало,
До сліз, молитви й каяття.

Але в той мент мені неначе
На вухо хтось прошепотів:
“Кому ж молитися, юначе?
Ніхто не чутиме тих слів”.

Скажіть мені, скажіть же щиро,
Чи є Господь Бог, чи нема?
Мое життя без світла віри
Таке сумне, як та тюрма.

Перша сестра

Навіщо ти послухав злого?
Чому ж не кинувся до ніг,
Христа Спасителя благого
І не відкрив Йому свій гріх?

Ти знаєш, брате, і я бідна
Почула поклик той колись, —
Сказав мені чийсь голос рідний:
“Дитино, кайся та молись!”

І я не стримувала серця,
Відкрила зараз же Христу
Душі замученої двері
Й знайшла Його любов святу.

Від того часу і до нині
Щаслива є душа моя.
У цій сумній житті долині
Не знала більше горя я.

Друга сестра

І я колись не знала Бога,
Гадала, що Його нема, —
Сумна була моя дорога,
Душив мене тягар ярма.

Цей світ приваблював так мило,
І як той хитрий райський змій
Мені причеплював він крила
І поривав қудись в вирій...

А потім кинув до безодні,
І я загинула була б,
І не казала б я сьогодні
Тобі оці святі слова.

Та я Спасителя благала,
І Він почув розпуки крик...
А я ж Його раніш не знала
Тепер же знатиму повік.

Перша сестра

Віддайся Богові, юначе!
Скажи: “О, Боже, — віддаю

Тобі я душу молодечу,
А Ти мене провадь туди.

Де нас чекають дивні речі,
Святі оселі та сади.

Юнак, зідхаючи

Невже ж для мене є ще ласка?
Коли б повірити я міг,
Мое життя було б, як казка,
О, хто ж здійме з душі мій гріх?!

Хто дасть душі моїй відраду?
Хто силу дасть ногам моїм?
Хто поведе до того саду,
У той святий Єрусалим?

Перша сестра

(З радістю)

Христос усе тобі пробачить,
Господь нас сам туди введе,
Де вже ніхто більш не заплаче,
Де всіх небесна радість жде...

“БЛУДНИЙ СИН”

(Діялог для двох)

БУНТ

Син

Гей, вітри, зашуміть, зашуміть!
Соннатиша мені надоїла.
Галеч — хмари, на сонце летіть!
Уже знову те око пригріло.

Я покину мій дім та й піду.
Старий батько й нудна родина
Будуть плакати... Куди ти, наш сину?
Ха-ха! Скиглить нехай! Я йду...

І сьогодні як етора, й щодня
Та ж робота в пекучому полі.
Дайте сміху і келих пісень,
Сердю волю, як буря та, волі!

Гей, вітри, регочіть! Виряжай,
Батьку трухлий й родино,
У дорогу, мов сон, — твого сина.
Я на волю іду! А вам... — Жаль?

ВЕРНИСЯ

Батько

Куди, куди ти, сину?
Куди, щасливий мій...
Танцює буревій,
І хмари смерти линуть.
Вернися! Куди ти, сину?

Ідеш на путь широку,
На здобич злим вітрам.
Ой, вп'єшся горем там,
Отрут'я сум стоокий.
Не йди на путь широку!

Забув? Життя — то море,
Уміє обдурити,
І серце закричить:
О, путь, зрадлива й чорна,
Згубив я щастя й зорі.

Мій сину, вітре-сину,
Не пізно ще, вернися...

Могильні суми линуть.
А хмари трізно сині.

ДУМИ

видох і відійде як іноді осінній
ікони зморуєши вітобоць ж віт
Син
Я голодний пастух, а пасу я свиней,
Чорний раб наче; в полі блукаю
Я безкрильй орел... А в людей, а в людей,—
Ні любові, ні крил не шукаю.

День і ніч смуток тчу. Мой другі вітри.
Ой, ласкаве їх голосіння! окою ли
Вранці сонце, мій брат, вигляда з-за гори,
І цілує, пестить, бо я синій.

Отак став пастухом, пішов в найми журбі,
Я забутий, як раб, умираю.
А недавно багатий та любий юрбі,
Тепер — сміття я, песь, що конає...

Потоптах правду я і полинь тепер п'ю,
А у батька і хліб, і до хліба.
Тату, простиши провину мою!
Бути рабом хоч я в тебе хотів би...

ТУГА

Жду тебе довго, жду, виглядаю.
Встану, мов тінь, на ворі.
Вийду, дивлюся на поле безкрайє,
Щось маячиться на горі.

Син це мій мертвий! Син дорогий мій...
Ні, тільки тінь то біжить.
Ще не вернувся Губин десь вік свій,
В'янеш в країні чужій.

САНВ поле іду я, як вечоріє,
Знову не чути, нема...
Чуєш? Прощать і любить я умію,
Дам тобі радість, мов Май.

Сину мій блудний, сину коханий!
Жду від зорі, до зорі.
Прийдеш — подвір'я все соняшним стане,
Ой, повернися скорій!

ПОКАЯННЯ

Син

На серці камінь, у серці ночі...
А Ти, мій Бог? Де Ти?
Ласкавий Отче, гріхів не хочу,
Обмий, прости, прости...

Я був Твій ворог, найбільший в світі,
Упав, тонув в гріхах.
О, глянь на мене, як сонце вліті,
Мов ранений я птах.

Кладе ніч руку, ночі боюся.
Христе, раба прийми!
Гріха змію вбий і щастям вп'юся.
О, камінь той здійми!

На серці рана. Сміються ночі...
Мій Боже, простиши Ти?
Я син мов блудний, гріхів не хочу.
Прости! Прости! Прости!

Ів. Кмета-Єфимович

НІЩО ВЖЕ НЕ МОЖЕ РОЗЛУЧИТИ НАС

(Розмова двох сестер)

Катруся

Весна... Весна..., Вже травень любий,
Давно уже зими нема;
Минають дні, літа минають,
А долі кращої нема.

Природа гарна зір чарує
Красою квітів, трав, гаїв,
Але ж мені на серці тяжко...
Я вже прожила стільки днів.

А в них ні щастя, ні відради,
Хвилин веселих не знайшла,
Одну неправду, горе й зраду
Журбу і сум пережила.

Навіщо все? Пошо ще жити?
Нащо терпіти за ніщо?
Навіщо сльози вічно лити,
Скажи, душа моя, пошо?

О, серце! Ти, що в грудях б'ешся,
Скажи, чи можеш ти любити
Людей на світі — веселитись,
І, як раніш, безжурно жити?

Я не цікавлюсь тим, що мала,
В житті не маю вже смаку,
Майбутність вся моя зів'яла,
Надія згасла без знаку.

Мое життя, мов сон журливий,
Воно безрадне, як тюрма,
Невже ж так буде до могили?
Живу холодна та німа.

Підходить Марійка і каже:

Катрусю люба, що з тобою?
І звідки маєш ти журбу?
Яка тебе неволя хилить,
Неначе вітер злий вербу?

Скажи мені, нехай я знаю
Про що ти журишся ввесь час,
Й чого твоє жадає серце
Й чого ти в смутку кожен час?

Катруся

Скажи мені, чого радіти,
Мої минають марно дні...
Навколо кривда, зрада, сльози,
Й тому так тяжко жити мені.

Марійка

Така вже наша доля в світі,
Одначе прагну я сказати:
Давид-цар каже: “Працю й горе
Життя земне лиш може дати”.

Аввакум-пророк промовив:
“Хоч би дерева ні листка,
А нива хліба не вродила,
Я буду Богові співати”.

Овець не стало б, й довелося
Без їжі з голоду вмирать,
То і тоді радіти буду
І буду Богові співати”.

Святий Павло сказав: “Ніщо вже
Не може розлучити нас
З любов'ю Божою в Ісусі,
Ні смерть, ані страждання час”.

Катруся

Ах, все це правда, і так само
Колись давно казала я;
Слова ці добрі, і гаряча
Тоді була душа моя.

Коли ж стріла смертельна впала
І ранила тіло мое й кров,
Погасла вся моя надія
І охолола вся любов.

Марійка

Катрусю люба, я вже знаю,
Чому така нещасна ти;
Звернула очі ти від Спаса
І зажадала марноти.

Але принада зникне швидко
Як той метелик над дітьми,
І ти відчула тяжкий смуток
І залишилася в пітьмі.

Як Спасові даси ти місце,
Його закон почнеш сповняти,
Мине час горя і страждання
І будеш Бога величать.

Спокій тобі Він і відраду
Пішле до серця, ю будеш ти
Життя цінити, всіх любити,
І не жадати марноти.

Сама не всилі ти добитись
На світі щастя й чистоти,
Лише один Христос дарує
Корону долі й доброти.

Катруся

О, нещаслива я на світі,
Що зір відвела від Христа;
Свої пізнала я провини,
Обмий мене, о кров свята!

Від нині хочу щирим серцем
Його любить, Йому служить,
Христа Ісуса не кидати
Шляхом тернистим в рай спішить.

Тобі складаю я подяку,
За добре слово та любов,
Я жити хочу й працювати,
Й вернутися до Бога знов.

О, Творче світу Всемогутній
Після зими весну даєш, —
Я хочу вірити глибоко,
Що Ти ю мені весну пошлеш.

Хай сонце теплої надії
Освітить серце, щоб жило
І щоб любовю горіло,
Для Тебе овоч щоб дало.

Жени пітьму, хай сонце сяє
До мене з неба Ти прилини,
Хай серце радісно співає
Тобі Предвічному — Амінь!

Марійка

Дай свою руку ю світ лукавий
Покинь назавжди і забудь,
Для Бога жий, для Його слави
І вірна Йому завжди будь.

ЗМІСТ

Багато зір	190
Б'є сонечко	217
Біля хреста	84
Благословенна мудрість	158
Блажен	62
Блаженні	63
Блажен муж	66
Блажен, хто гордоців не має	64
Близький	67
"Блудний син" (діялог)	234
Бог слави	83
Борисъ!	35
Борися!	23
Борцям за віру	145
Братам моїм — християнам	33
Буду в небесах	120
Буревій	40
Валтасар	101
В долині смерти	91
Весна	20
Весна	216
Весна молоді	15
Весна воскресіння	172
Весняний привіт	118
Великоднє	171
Верай, о Боже, першу нам любов	75
Видіння	140
Вифлеємська зірка	185
Він їде тебе	57
В' любить	74
Відпавшому	52
Віра в Бога	87
Вірю	77

Вперед, брати!	34
В степах Херсонщини	150
Воскресіння	168
Воскресний дзвін	167
Воскресне правда	172
В Різдво	189
В ту ніч	194
Гроші	103
Дарма воюєте ви з Богом	106
Дводушним	114
Дзвони	174
День за днем	209
Де немає християн?	109
Дитяча молитва	181
Для Тебе, мій Боже	46
Для мамусі	221
До молоді	9
До молоді про молодь	9
Допобачення, Україно!	95
Дорогою правди	49
До праці	157
До Себе кличу вас	149
До християнської молоді	8
До школи ходіть	213
Другові	47
Думки мої до тебе линуть	124
Душа моя сьогодні розцвітає	16
Егоїзм	100
Еміграційна весна	18
Жнива	156
Жнива	158
Журавлі	21
Заклик	24
Заклик до діток	112
Заклик до чину	54
З вірою	79
Земна дорога	101

З неба зорі світять ясно	Інталаді...насація	88
Змагайся, мій брате	Ісаї...ісаїх	24
З Новим Роком	Дмітровська	203
З Новим Роком	Ісаї...Ісаїх	204
Зо мною будь	Ісаї...Ісаїх	81
Зорі	Андріївська	123
Зустріч Віри, Надії й Любові (діялог)	Інні...Інні	229
Зустріч у сні	Іоанн	188
Іди до всіх	Ілларіон...Ілларіон	80
“Іди слідом за Мною”	Ілларіон	30
Іди, чекає нива	Ілларіон	156
Із вірою в серці	Іоанн	82
Із мертвих устав	Іоанн	168
Каяття	Іоанн	50
Кінець світу	Ісаї...Ісаїх	115
Коли в житті тяжкі години	Іоанн	107
Коли вітри в цьому світі	Іоанн	108
Коли Ісуса я не знав	Іоакім...Іоакім	53
Колись	Іоанн	53
Колись і тепер	Іоанн	105
Коли Христос маленьким був	Іоакім	226
Літа минають	Іоанн...Іоанн	26
Літа молодії	Іоанн...Іоанн	17
Лист з чужого краю	Ілья...Ілья	132
Лиш Ти один	Ілларіон	79
Люби!	Ілларіон...Ілларіон	69
Люби, дитино!	Ілларіон...Ілларіон	212
Любіть, діти	Ілларіон	214
Люблю	Ілларіон...Ілларіон	74
Люблю Твоє, Господи, слово	Ілларіон	76
Мамі	Ілларіон	222
Матері	Ілларіон	117
Материнська любов	Ілларіон	124
Мій Господи	Іоакім...Іоакім	89
Мені жаль	Ілларіон...Ілларіон	17
Мій ідеал	Ілларіон	56
Ми голосили правду	Ілларіон...Ілларіон	146

Ми ждали		148
Ми живемо один раз		19
Ми йдемо змагатись		25
Молитва		84
Мої думки		96
Моя мета		48
Моя мама		225
Моя молитва		93
Навіщо ти послухав злого? (розвока)		232
Нагірна проповідь		59
Найнська вдова		128
Найбільше хто в житті працює		127
Найлюбіше ім'я		223
Народився в вертепі		199
На самоті з Богом		86
Наші дні		99
Не все минає		170
Не в царських палацах		198
Не думайте		108
Не забудь		57
Не забудь юних днів		7
Не можу я тепер мовчати		90
Не призовайте всує Бога		82
Не тут		92
Нічна молитва		8
Ніч яка темна		41
Нове		208
Новий Рік		204
Новий Рік		208
Новорічний заклик		207
Нумо з Богом!		213
О, змучений!		46
О, місто великих пророків		85
О, сонний мій друже!		51
Осінь		164
Осіннього вечора		165
Пам'ятай!		12

Пам'яті В. Перетятка	138
Пригадую хвилі	122
Під Новий Рік	205
Під хрестом	47
Пізнаєте, та буде пізно	104
Пісні	131
Пісня про молодість	14
Пісенька	222
Піонер	137
Пішли вже журавлі ключами	163
Працюй	29
Приайдіть	45
Приайдіть стурбовані	54
Привіт нашій мамі	221
Про милості Твої	181
Про що, пташко, співаєш?	227
Поклик	155
Порада відпавшій сестрі	175
Радість душі	159
Рідна мати	121
Рідна мова в рідній школі	211
Рідний край мій там високо	94
Різдвяне	200
Різдво — дитяче свято	226
Різдво тривожне	185
Різдво в Україні	187
Різдвяної ночі	183
Різдвяний лист	191
Різдвяний лист з рідного краю	197
Різдвяне радіо	192
Самарянка	177
Сердечний спів	162
Серце нам живіше б'ється	223
Сестро, чому ти мовчиш?	180
Сирітка	125
Синя голубінь	68
Скажи мені	141

Слава, слава, наш Месіє	196
Слово	65
Смерть і воскресення Ісуса Христа (розмова)	218
Співай!	34
Співай, душі моя!	161
Спогади	149
Сон	228
Сон на чужині	97
Сьогодні	44
Смерть апостола	135
Сонет різдвяний	192
Схід сонця	215
Стань на коліна	219
Темна ніч	186
Темна ніч	193
Тепер в маю	76
Тінь матері	119
Ти вмів нести вінок	169
Тоді, як серце бачить Бога	72
Усьому своя пора	41
Утеча	21
Учні	111
Христос воскрес	170
Христос воскрес	173
Христос воскрес	220
Христос воскрес	224
Христос воскрес, дитино	217
Христос і ти	35
Христос і юнак	38
Христова любов	71
Христос на хвилях бурі	31
Християнинові	32
Християнка Перпетуя	142
Час жнів	166
Чекаймо	43
Чекає мати	195
Чи Ти пішлеш ще волю?	93

Шануй серце ближнього	55
Щастя	16
Щастя	64
Щасливий дім	220
Юнацька весна	11
Я знаю	86
Я знаю край	39
Я йду в той край	37
Як би ти знов	28
Як ти святкуєш Різдво?	201
Як хочеться дякувати	160
Як любо з Ісусом	78
Я люблю літо	73
Я чув — іди	27

Увага! На сторінці 97-ї цієї збірки вкрадлася друкарська помилка, яку просимо виправити. Заголовок вірша надруковано: "Сон на чижині", а має бути: "Сон на чужині".

У ВИДАВНИЦТВІ "ДОРОГА ПРАВДИ" МОЖНА
НАБУТИ ТАКІ КНИЖКИ:

Біблія, звичайна оправа	1.35
Та сама Біблія в шкіряній оправі	3.75
Новий Заповіт, звичайна оправа	0.75
Такий самий Новий Заповіт, в шкіряній оправі	4.50
Новий Заповіт, в шкіряній оправі малого формату	2.50
С. Бичковський: Рідна пісня на чужині, співаник	1.50
С. Бичковський: Нові пісні	1.00
Л. Жабко-Потапович: Христове світло в Україні	1.50
Джон Буньян: Свята війна	1.00
Т. Гребінка: Про католицький догматизм	0.35
М. Подворняк: На шляху життя, ч I	1.25
М. Подворняк: На шляху життя, ч. II	1.25
В. Боровський: Історія моого визволення	0.50
Г. Дамашовець: Напередодні світової реформації	1.00
Г. Домашовець: Сім хрестів Христових	0.25
Х. Ройова: Відступники	0.90
Х. Ройова: Без Бога на світі	0.20
I. Барчук: Божа Маті	0.50
I. Барчук: Хрест і хресне знамення	0.30
I. Барчук: Вірою чи заслугами	0.25
I. Барчук: Для кого існує світ	0.10
Ян Каменський: Лябіrint світу і рай серця	0.90
Панас Хуртовина: Під небом Волині	1.00
Л. Забіренко: З бурхливих днів	1.00
П. Кіндрат: Підручник для християнина	0.50
Бетекс: Перший листок Біблії	0.15
М. Синицький: Мій тернистий шлях	0.15
І. П.: Один із багатьох	0.30
М. Підвезко: Англо-український словник	5.00
Г. Голоскевич: Український правописний словник	4.50
Митр. Іларіон: Українська літературна мова	4.00

Книжки виписувати по такій адресі:

"Doroha Prawdy", 148 Tecumseth St.,
Toronto 3, Ontario, Canada